

Kế
hoạch
tự sát

Sato h Sai

Mục lục

- [1. Bước Đi](#)
- [2. Tiếp Xúc](#)
- [3. Chang](#)
- [4. Izumi Và Keita](#)
- [5. Giao Mùa](#)
- [6. Kế Hoạch Tự Sát](#)
- [7. Trở Về Hà Nội](#)
- [8. Niên Thiếu](#)
- [9. Trở Về](#)
- [10. Vĩ Thanh](#)
- [11. Chuyện Cũ](#)
- [12. Akira](#)

KẾ HOẠCH TỰ SÁT

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

1. Bước Đi

Tôi cầm máy ảnh đi vòng quanh hồ Tây. Chiếc balo nặng trĩch như dính chặt vào lưng, xung quanh là rất nhiều người, rất nhiều âm thanh. Không khí đặc quánh. Tôi đã đi qua nhiều thành phố, nhưng chưa thấy nơi nào như Hà Nội. Rõ ràng có nhiều lúc khiến mình cảm thấy rất khó chịu, nhưng lại không nỡ rời đi.

Tôi đi bộ một mình. Vô định. Không rõ mình sẽ đi đâu. Ở Hà Nội có rất nhiều khách du lịch nước ngoài nhưng tôi chưa từng gặp một người Nhật Bản nào ở nơi này kể từ khi đặt chân xuống đây. Cứ đi như vậy, cuối cùng lại đến nhà thờ. Phố đã lên đèn. Trong khuôn viên nhà thờ có một gia đình người nước ngoài, ông bố ôm cô con gái nhỏ, người mẹ nắm tay ông, cười nói rất vui vẻ. Là một gia đình hạnh phúc. Cô con gái nhìn thấy chiếc máy ảnh trên tay tôi, liền lay vai người bố, ý muốn chụp ảnh. Ông bố và bà mẹ cùng quay lại, người mẹ nhờ tôi chụp cho họ một kiểu. Tôi đồng ý rồi xin họ địa chỉ email để có thể gửi ảnh.

Họ trò chuyện vài câu rồi đi còn tôi đứng tại đó một lúc nữa, chụp thêm vài tấm ảnh rồi đi vào một con đường phía bên trái nhà thờ. Xe cộ rất ít, những âm thanh ồn ào dần bị bỏ lại phía sau, khiến tôi nghĩ rằng nếu cứ đi như vậy, đến một lúc nào đó chắc sẽ chẳng còn nghe thấy gì nữa. Bên đường có một cửa hàng bán máy ảnh chụp lấy ngay, phía trong cửa hiệu là một anh chàng đang lúi húi làm gì đó sau quầy bán hàng. Tôi bước chậm lại để có thể kéo dài tầm nhìn của mình. Cửa hàng nhỏ nhưng có rất nhiều máy ảnh. Không chỉ có loại chụp lấy ngay mà còn có cả những dòng máy khác. Những bức ảnh được treo xung quanh bằng những chiếc kẹp nhỏ đầy màu sắc. Một cửa hàng lưu trữ toàn kỉ niệm của đời người.

Chiếc máy ảnh đầu tiên tôi có là loại chụp lấy ngay màu hồng phấn, rất xinh xắn. Tôi dùng nó để chụp hình một đàn anh khoá trên. Chụp lén lút. Tuy vậy, hình ảnh ghi lại vẫn rõ nét. Hồi ấy, tôi rất thích anh chàng này, tên là Chitose. Chitose chơi bóng rổ, nét cười hào sảng, phóng khoáng. Tôi cho tấm ảnh đó vào chiếc hộp giày chứa đầy những bức ảnh do chính mình chụp, nâng niu chúng như báu vật. Khi Chitose có người yêu, một chị khoá trên nhỏ nhắn với mái tóc dài rất đáng ghen tị, tôi chẳng biết làm gì, cứ lấy tấm ảnh đó ra ngắm nhìn rồi không kìm được mà thở dài.

Sau đó, Chitose và người đó chia tay, nhanh chóng đến mức tôi còn cảm thấy ngạc nhiên. Trước đây, khi giao lưu giữa câu lạc bộ nghệ thuật và bóng rổ, tôi từng hỏi anh, mẫu người anh thích như thế nào. Chitose nói, anh cũng không biết, nhưng anh rất thích con gái tóc dài.

Không chỉ bây giờ, mà ngay từ năm ấy, tóc tôi đã rất ngắn; vì toàn kết bạn với con trai nên cũng chưa từng cảm thấy bất tiện. Kì lạ là khi đó, rõ ràng tôi rất thích Chitose, nhưng lại nhất quyết không muốn nuôi dài. Bình thường một tháng tôi mới cắt một lần, nhưng kể từ đó, cứ hai tuần là lại có mặt ở hiệu cắt tóc, bất kể ngắn dài ra sao. Đôi khi chỉ ra tỉa chút tóc mái. Thực ra, đó là một loại cố chấp. Cố chấp như vậy cũng không biết là vì cái gì, nhưng có thể thỏa mãn tính cách quái lạ của bản thân.

Tôi đột nhiên nhớ đến một số chuyện. Tôi gặp Akira lần đầu tiên trong một hiệu ảnh ở Tokyo. Thực ra tôi thích chụp ảnh, nhưng không rành về các loại máy. Thấy loại nào vừa mắt là thích, vậy thôi.

Akira mặc một bộ vest may cổ điển bằng vải đen, áo sơ mi trong cài nghiêm chỉnh, vạt áo vest thẳng thớm không một nếp nhăn. Con người Nhật Bản rất ưa vẻ ngoài lịch sự sạch sẽ, quan trọng là phải chỉnh chu.

Anh hỏi tôi :

-Cô thấy cái máy này thế nào ?

Tôi nhìn người bên cạnh, thật thà đáp :

-Rất đẹp.

Dù sao cũng không thể nói thẳng, tôi vốn là kẻ không am hiểu về các loại máy. Ấn tượng chỉ là bề ngoài rất đẹp, liền suy nghĩ đơn giản là chụp ảnh hẳn cũng không thể gọi là xấu.

Akira chỉ nghe tôi nói thế, không hỏi gì thêm. Lúc ra khỏi cửa hàng, đột nhiên người phục vụ chạy theo tôi gọi, cô ơi. Tôi liền đứng lại. Anh ta đưa cho tôi một túi giấy, nói, ông chủ có món quà nhỏ tặng cô. Bên trong là cái máy ảnh tôi ngắm vừa nãy. Tôi cố gắng giải thích với anh ta là tôi không thể nhận món quà này. Nhưng anh ta vẫn nài nỉ nói nếu tôi không nhận thì mình sẽ bị phạt.

Đó là một chiếc máy ảnh khá lớn, đựng trong hộp rất lịch sự cùng với ba lens cỡ khác nhau đi kèm. Tôi không nhớ là khi xem máy lại có nhiều lens thế này. Dù sao đây cũng là một thứ đồ không rẻ. Tôi luôn cảm thấy không phải với người đã tặng mình món đồ này, giữ gìn chúng rất cẩn thận. Tôi mua một cái túi đựng, đặt cả bộ máy ảnh vào đó, mang đi khắp nơi, khi đi tàu hay xe cũng luôn ôm trong lòng, giống như là một vật bất li thân. Khi về nhà lại lôi ra lau sạch sẽ tất cả một lần rồi xếp ngay ngắn trong tủ kính đựng rượu. Tôi không uống rượu nhiều nhưng rất thích sưu tầm. Bây giờ bỏ thêm bộ máy ảnh vào đó, quả thực cái tủ kính đã trở thành báu vật của tôi. Có những đêm nằm trên ghế sofa, làm việc xong liền tắt laptop, buồn ngủ thì cũng ngủ luôn tại đó. Khi mở mắt ra, đối diện sofa là tủ kính, có thể nhìn thấy ngay chiếc máy ảnh. Lại đột nhiên nhớ đến anh chàng mặt vest hôm đó, miệng bất giác cong lên một nụ cười.

Tôi gặp lại Akira tại một triển lãm ảnh. Tôi đi một mình, đó là một triển lãm quy mô, nhưng không thu tiền vé vào cửa, rất nhiều nhân vật nổi tiếng tới đó. Tôi xem qua vài tác phẩm, chụp vài tấm, sau đó đứng rất lâu trước một bức tranh kì quặc. Chỉ vẽ độc nhất một con mắt. Bên trong là

màn đêm đen thẫm, một con quạ màu trắng đậu trên thành phố. Ánh đèn lác đác qua những ô cửa. Lặng lẽ. Cô đơn.

Sau đó, tôi mới nhớ ra hôm nay siêu thị giảm giá nên đưa máy lên chụp một tấm, sau đó quay đi định về thì bất ngờ gặp lại người kì lạ mặc vest đó. Con người này vẫn chính chu y như lần đầu tiên tôi gặp. Anh ta nhìn chiếc máy ảnh trong tay tôi, bỗng nhiên mỉm cười.

Sau đó, chúng tôi chính thức quen nhau.

Tôi đi qua cửa hàng bán máy ảnh chụp lấy ngay rồi ghé vào một cửa hàng nhỏ. Chiếc biển treo bên ngoài được tạo hình theo dáng của một lát gỗ cắt ngang, tên là "Floral". Bên trong có điều hoà, không khí mát lạnh, thoang thoảng hương hoa nhẹ nhàng. Cửa hàng lát gỗ, cả ở dưới sàn lẫn trên tường và trần nhà. Có những kệ đựng đồ bằng gỗ rất xinh xắn. Người bán hàng là một cô gái trẻ, ngồi bên chiếc laptop đặt trên chiếc bàn gỗ nhỏ. Cô mặc chiếc áo phông màu xám tro tay lỡ, rộng thùng thình. Mắt kẻ màu khói, chiếc mũi cao thanh tú, rất xinh đẹp. Thấy tôi bước vào, cô gật đầu cười chào. Tôi là khách hàng duy nhất. Có một giá xếp đầy những lọ nhỏ, có mảnh giấy dính kèm bên ngoài, nhận ra đó là tiếng Pháp, nhưng không thể hiểu nổi một từ. Tôi hỏi cô gái bán hàng, tôi có thể nói được tiếng Việt, nhưng không nhiều, may mà tiếng Anh của cô ấy khá tốt, chúng tôi trao đổi rất trơn tru. Hoá ra những chiếc lọ đó là hương hoa. Lọ đựng khá bé, có thể nắm gọn trong lòng bàn tay, màu đồng, rất cổ điển. Từ bé đã rất thích những thứ cổ điển như vậy, cảm giác vừa kì bí vừa thú vị. Tôi lấy hai lọ, khi thanh toán, mở ví ra thấy ở ngăn cất tiền toàn là tiền Việt Nam, chỉ có một tấm thẻ ghi chữ Nhật, bỗng dưng trong lòng cảm thấy kì lạ. Cô gái bỏ hai chiếc lọ nhỏ vào chiếc túi giấy nâu, mỉm cười chào tạm biệt. Khi đẩy cửa bước ra ngoài, cái nóng như táp thẳng vào mặt, nhất thời cảm thấy khó thở, người dập dính khó chịu, liền đi ra đường lớn, bắt một chiếc taxi về khách sạn.

Akira luôn bảo tôi, vì sao luôn phải mang hết đồ đi mà không để lại khách sạn? Tôi nói rằng những thứ tôi mang đi đều là những thứ rất quan trọng và cần thiết, chỉ có mang theo bên mình mới cảm thấy an tâm. Akira liền hỏi, vậy anh có quan trọng không. Tôi cười nói, nhất định rất quan trọng, khi không ở bên anh liền cảm thấy bất an, sợ anh bị người ta cướp mất.

Khi dọn đến ở cùng Akira tại căn hộ cao cấp ở chính giữa trung tâm Tokyo, anh nói tôi thực ra vốn không cần mang gì theo, anh có thể đáp ứng đầy đủ. Nhưng tôi vẫn cố chấp đòi mang theo cái tủ kính cùng toàn bộ số rượu bên trong, anh không ngăn được tôi, chỉ biết lắc đầu cười. Thực ra cái tủ kính này cũng không phải là đắt tiền, ngược lại rất rẻ, bởi vì tôi mua nó ở chợ đồ cũ, chỉ được làm bằng thứ thủy tinh rẻ tiền. Nhưng rất nâng niu, lau chùi thương xuyên nên nom vẫn sạch sẽ và sáng sủa. Đặt nó ở bên những cái tủ đắt tiền trong căn hộ của Akira, quả thực là một trời một vực.

Thực ra tôi cũng từng có một phòng rửa ảnh riêng. Phòng tôi và phòng Akira sát nhau. Tôi căng những tấm bạt tối màu xung quanh để tránh ánh sáng, giường ngủ và giá sách chỉ đơn giản kê hết về một bên, chiếm rất ít diện tích. Một cái bàn lớn ở phía bên kia, có nước rửa, hoá chất, khay đựng, kẹp... Những sợi thừng nhỏ chằng ngang dọc khắp căn phòng, tôi có thể dễ dàng ghim ảnh lên. Bên dưới bàn là một cái hộp lớn, bên trong chứa toàn bộ những bức ảnh tôi đã chụp, lưu giữ đã rất lâu rất lâu. Trong đó có cả bức ảnh tôi chụp Chitose, tôi nhớ thế, nhưng không bao giờ xem lại.

Khi Akira nghe chuyện của Chitose, anh bất chợt hỏi tôi, vậy người con trai thứ hai em chụp ảnh là ai. Tôi đáp, là anh.

Sau đó tôi lấy ví, rút ra một tấm ảnh, chụp Akira khi anh đang ngủ quên bên laptop ở phòng khách. Đến kính cũng không bỏ ra, cứ ngủ như vậy, mà vẫn đẹp chết người. Đằng sau anh là cửa kính lớn không buông rèm, thấy được thấp thoáng những ánh đèn của thành phố này. Đột nhiên lại làm tôi nhớ đến con quạ trắng trong buổi triển lãm tranh hôm đó. Rất đẹp.

Akira nói, sau này chỉ chụp một mình anh như vậy. Tôi không hỏi "như vậy" tức là sao, cũng không thực sự hiểu, nhưng vẫn đáp, được.

Vừa vào phòng khách sạn là đã có thể bắt được wifi. Tôi rửa hết những bụi bẩn trên người sau đó ngâm trong bồn tắm, cảm giác vô cùng thư giãn. Khi mặc quần áo xong và ra ngoài mới biết có cuộc gọi, là thông báo cuộc gọi ở Skype. Akira vừa gọi, nhưng tôi không trả lời, vậy là anh nhắn tin, Việt Nam thế nào ?

Tôi mãi mãi không quên được hình ảnh người con gái bầu chặt lấy bả vai bên phải của tôi, nói đến lạc cả giọng, nhưng tôi là hôn thê của anh ấy, tôi là hôn thê của anh ấy. Tôi không biết nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng mơ hồ, không đau đớn, không mủn lòng. Tôi đã sống như vậy từ rất lâu về trước, đối với cái gì cũng nhàn nhạt, nhìn thấy đau khổ của người khác, cũng không cảm thấy đặc biệt. Cô gái đó là một người xinh đẹp, mái tóc xoăn sóng dịu dàng ôm lấy khuôn mặt như búp bê, kiêu kì như một nàng công chúa. Tôi không ngờ nàng công chúa ấy lại vừa khóc vừa cầu xin tôi, tôi biết là anh ấy chỉ yêu cô, nhưng tôi cũng muốn có anh ấy nữa.

Từ "yêu" mà cô ta nói ra, tôi cảm thấy thật lạ lẫm. Như là thứ ngôn ngữ của hành tinh khác. Xa lạ, lạnh lùng.

Tôi vốn chưa hề muốn làm bất cứ thứ gì cô ta yêu cầu, nhưng khi về nhà, thấy Akira, trong đầu tôi lại có suy nghĩ khác. Anh ôm tôi suốt đêm, không hề buông ra. Akira thực ra rất gầy, khi áp sát vào ngực anh có thể cảm thấy điều ấy. Tôi vòng tay ôm anh, đột nhiên nước mắt cứ thế chảy ra. Lúc ấy tôi mới nhận ra, chúng tôi đã ở chung phòng với nhau được hơn một năm rồi. Căn phòng bên kia đã hoàn toàn trở thành phòng rửa ảnh. Hoá ra chúng tôi đã ở bên nhau lâu đến thế.

Tôi nói với Akira, em phải đi thôi.

Anh nhìn tôi, nụ cười trong suốt, tôi không đọc nổi vị.

Tôi mang theo một số đồ dùng cá nhân, cái máy ảnh Akira tặng tôi, cái tủ kính quá to nên không thể mang theo, đành để lại. Chiếc vali xếp trong trên nóc tủ một năm có lẽ lúc ấy mới mang xuống, phủ bụi sạch sẽ, cất đồ thật gọn gàng, sau đó đóng lại. Khát khao được đi xa của tôi lại trở dậy. Dừng lại ở đây những một năm, cũng đến lúc phải đi rồi.

Tất cả những bức ảnh trong phòng rửa tôi cũng để lại hết, chỉ lấy đi bức ảnh đầu tiên chụp Akira. Mà thực ra nó cũng đã ở trong ví của tôi sẵn rồi. Để lại cho anh tất cả những báu vật của tôi, chỉ là không biết anh có thể thay tôi nâng niu chúng hay không.

Tôi còn nhớ một số chuyện. Khi còn học cao trung, tôi cặp với một cậu bạn, đó là một học sinh cá biệt, hay đi gây sự đánh nhau. Tôi không có cái nhìn phân biệt với những người như vậy. Tôi chỉ có cảm giác trong lòng cậu ta có một vết thương, chỉ có thể dùng bạo lực để xoa dịu. Giống như khi tôi cắt tay bằng dao lam lấy trộm trong bộ dao cạo của bố, nhìn máu chảy ra, chợt cảm thấy một phần nào đó trong mình được thoả mãn. Đại loại vậy. Cậu ta biết là tôi hiểu, nên càng yêu tôi hơn. Có điều khi ấy, tôi cũng không rõ tình cảm trong lòng mình là gì. Tôi không biết tại sao mình lại có thể lạnh nhạt như vậy. Thậm chí đến nét mặt của cậu ta cũng không chịu ghi nhớ, cố chấp như vậy không biết là để làm gì.

Lần đầu tiên ôm tôi, cậu ta ôm rất nhẹ, như ôm trong lòng một món đồ dễ vỡ. Cậu hỏi, Nim à, thích tớ không được sao.

Tôi lặng đi trong lòng cậu một lúc lâu. Sau đó nói, nét mặt cậu, ngay cả tên của cậu, đều không muốn ghi nhớ. Nếu sau này cậu đi rồi, sẽ không cảm thấy đau khổ. Cậu chỉ là một hư ảnh. Sẽ không thể khiến tớ đau lòng, cũng không thể khiến tớ khóc. Tớ sợ bị bỏ rơi.

Một buổi tối, khi đi hát cùng đám bạn yakuza của cậu ta, có người ép tôi uống rượu, cậu ta kiên quyết ngăn lại, có khi là uống hộ tôi. Sau đó, tất nhiên là say rồi. Cậu ta ngồi cạnh tôi, cả hai cùng im lặng. Xung quanh rất

ồn ào, hỗn tạp đủ loại âm thanh. Đột nhiên cậu ta vươn tay tóm lấy cổ tôi, hôn rất sâu. Tôi nhất thời không phản ứng kịp, khi hôn xong, cậu ta gục đầu vào vai tôi, thì thầm. Aishiteru.

Tôi bình tĩnh đẩy cậu ra, mở cửa bước khỏi phòng. Lúc đầu là đi, sau đó là chạy. Một lúc sau, cậu ta đuổi theo, kéo tôi vào lòng ôm chặt. Tôi tát cậu ta một cái thật mạnh. Tôi nói, tớ đã nói đừng bao giờ nói yêu tớ mà. Cậu ta nói, nhưng tớ rất yêu cậu. Tôi lại hỏi một câu. Nếu có thể quay trở lại thời điểm đó, chắc chắn tôi sẽ tự đâm vào mặt mình một cái.

Tôi hỏi, quên mất, cậu tên là gì thế ?

Tôi không đến trường trong vài ngày. Cậu ta đứng dưới nhà tôi mỗi tối, nhìn từ cửa sổ xuống thấy bóng hình gầy gò cô độc. Tối hôm đó cậu ta nói, sao tim cậu lại có thể sắt đá như thế.

Khi tôi đến trường, thì mới biết là cậu ta đã chuyển đi. Tôi thực sự vẫn chưa nhớ nổi nét mặt của cậu, cũng không biết cậu tên là gì. Trong lòng có mối lo sợ mơ hồ, tự ngăn mình nghe những tin tức về cậu ta, cũng không cố gắng tìm hiểu. Đã có lúc tôi thờ ơ với thế giới như thế.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đều là do năm ấy tôi làm những điều như vậy, nên hết Chitose đến Akira, đặc biệt là Akira, đều không ở lại bên tôi.

Buổi sáng, nhận được điện của chị gái ở bên Nhật. Chị nói có lẽ bố sắp trải qua đợt trị liệu cuối cùng, sau đó rất có thể sẽ không tỉnh lại nữa. Tôi nói, vâng, em biết rồi. Chị nghe thế liền ngắt máy. Tôi ngồi thừ trên giường một lúc lâu. Sau đó mới đứng dậy làm vệ sinh cá nhân, trong túi vẫn còn một vé tàu đi đến Huế. Tôi không về Nhật ngay, đúng giờ tàu đi thì sử dụng chiếc vé đó, rời khỏi Hà Nội, đến một thành phố khác.

Đó là lần cuối tôi đi tàu ở Việt Nam. Một phòng giường nằm như thế có hai giường tầng, bên kia chỉ có một vị khách nước ngoài, cắm tai nghe trong suốt quá trình tàu chuyển động, nằm trong chăn bất động hàng giờ,

thậm chí còn không cựa mình. Ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ. Tàu đi suốt từ sáng sớm cho đến tám giờ tối mới đến ga Huế. Trong suốt thời gian trước khi tới đó, đoàn tàu vẫn đi mãi miết không ngừng nghỉ. Tôi nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. Chẳng có gì. Màu đen chủ đạo tất cả, thỉnh thoảng chỉ thấy vài hình sắc lướt qua không rõ là thứ gì. Bỗng nhiên trong lòng nảy ra ước muốn con tàu này cứ đi mãi, không bao giờ dừng lại. Có thể nằm đây đến hàng thế kỉ sau, cho tới khi chỉ là một nắm xương đã hoại mục. Khi đó có thể thực sự cảm thấy tự do.

Nhớ thời còn sử dụng Yahoo, các mạng xã hội như Facebook hay Instagram đều chưa phổ biến như bây giờ, trong danh sách chat luôn có một hàng tên rất dài. Các biểu tượng online hiếm khi nào vắng trên mục trò chuyện. Có thể ngồi hàng giờ chỉ để nói chuyện với một người lạ, nói đủ thứ. Tiếp xúc với loại quan hệ này khiến tôi nhận ra từ rất sớm là, liên kết giữa người với người lại rất mong manh như thế. Đóng tab lại, không lưu nick, không lưu tên là có thể lạc nhau bất cứ khi nào. Không thể tìm được nữa.

Nhưng chúng lại giúp ta chống chọi với nỗi cô đơn. Với một người lạ, có thể nói tất cả những chất chứa ở trong lòng. Chia sẻ với nhau. Dù bằng ngôn từ sao rộng hay ức chế ép buộc cũng được. Sau đó chỉ cần một cú click, sẽ chẳng còn liên quan gì đến nhau nữa.

Nhiều khi tôi nghĩ rằng, mọi thứ được tạo ra. Cả nhiếp ảnh. Lẫn mạng xã hội. Chỉ là để giúp cho con người tránh khỏi sự cô đơn mà thôi. Nhưng đôi khi chính những thứ đó lại khiến cho con người cảm thấy cô đơn hơn rất nhiều. Con người là loài sinh vật kì lạ như thế. Tôi là một trong số họ, nên tôi cũng vậy.

Tôi ở lại Huế hai ngày, trong thời gian ngắn ngủi như vậy vẫn cố gắng đi hết cả cung đình Huế, đi du ngoạn sông Hương, ra biển Lăng Cô... Nhiều khi cảm thấy mình cũng có sở thích tao nhã, giống như tiểu tư bản. Tôi chụp rất nhiều ảnh. Hết cả dung lượng máy đến hai lần. Buổi tối đi dạo dọc

theo những con đường đầy cây ở Huế, cảm giác như những ngày còn nhỏ được bố dắt đi chơi. Chỉ có điều bây giờ là tôi đi một mình.

Lần gần đây nhất tôi gặp bố là ba tháng trước, tại bệnh viện trung ương ở Osaka. Lúc đó bố đã rất yếu, nhưng tinh thần còn minh mẫn. Xung quanh có nhiều những loại máy móc dây dợ, không khí luôn có mùi thuốc khử trùng. Từ bé tôi đã không thích mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện, giống bố. Trong khoảnh khắc nhìn thấy bố nằm trên giường bệnh với thể trạng yếu ớt như thế, mọi căm ghét trong lòng tôi đều tan biến. Nhìn thấy tôi, bố rất vui. Tôi đẩy xe đưa bố đi hóng gió trong khuôn viên bệnh viện, đi chậm chậm, từ từ. Bầu trời hôm đó rất đẹp, rất xanh, có nắng, chiếu xuống mặt đất thành từng cụm. Bố nói với tôi, bố có lỗi với mẹ con con. Tôi đáp, con biết. Bố thở dài, lại nói, bà ấy cũng... Nhưng một lúc lại nói, bố cũng có lỗi với bà ấy. Tôi vẫn chỉ đáp, con biết. Trong lòng thốt nhiên cảm thấy đau đớn. Không sao cả, bố ạ, dì ấy cũng yêu bố, vậy là được rồi.

Trước khi đi, tôi nắm chặt bàn tay tím tái gầy gò đã nổi rõ những mạch máu xanh của bố, trong lòng không khỏi xót xa. Tôi nói, con sẽ dặn người hộ lí mang nhiều hoa vào một chút, như thế mùi thuốc khử trùng sẽ nhạt đi. Bố tôi cười, bố không còn trẻ, không cần cầu kì như thế nữa. Nhưng khi ra ngoài, tôi vẫn đưa tiền cho người hộ lí, dặn cô ta mỗi ngày mang vào phòng bố một bình hoa hồng.

Đã ba tháng rồi. Cũng sắp đến đợt trị liệu cuối cùng. Thực sự thời gian trôi quá nhanh.

Điện thoại đổ chuông. Tôi nhìn màn hình, nín thở ấn nút chấp nhận, sau đó bỏ điện thoại vào túi áo, cứ đi tiếp. Buổi tối mùa hạ ở Huế, không khí rất mát mẻ, có nhiều gió, thổi tóc tôi bay bay. Chợt nhớ ra cũng lâu rồi chưa cắt tóc, có lẽ nên tranh thủ khi nào đó cắt một lần. Khi về khách sạn, mở điện thoại ra, thấy cuộc gọi kéo dài những ba mươi phút. Ba mươi phút mà không có lấy một sự trao đổi ngôn ngữ nào. Tôi cảm thấy những kẻ cô

đơn trên thế giới này xem chừng đều là những kẻ điên, hành xử một cách rất ư quái đản như thế. Rốt cuộc lại chỉ làm tổn thương lẫn nhau.

Trong chuyến bay về Nhật, tôi ngủ hầu như trong suốt quá trình di chuyển. Trước đây có đọc báo, thấy nhiều tin về những vụ tai nạn máy bay tàn khốc rất bi thương, trong lòng cũng hình thành nỗi sợ hãi mơ hồ. Do không có ai ở bên nên luôn phải tự xoay sở như vậy. Kiên cường như thế, kết quả là vẫn sống tốt, chẳng nợ ai bất cứ thứ gì, tôi cảm thấy cách sống này của mình không tồi. Trong đầu tôi vốn có một suy nghĩ ngốc nghếch là, cứ ngủ một giấc thật ngon như vậy, nhờ máy bay có bị tai nạn thì chắc cũng sẽ không cảm thấy đau đớn, chí ít là có thể chết một cách thoải mái. Khi chỉ còn là một linh hồn bay ra khỏi thể xác, vẫn không biết là mình đã chết. Cái chết nhẹ nhàng nhưng đáng thương.

Cuối cùng tôi vẫn về Nhật.

Không biết là đã qua bao nhiêu năm rồi tôi mới lại trở về đây. Con phố nhỏ rợp bóng những cây hoa anh đào vẫn im lìm, trong không khí có mùi hương của mùa xuân. Nơi này vẫn là một con phố tĩnh lặng đến thế. Khi từ đường lớn rẽ vào con ngõ nhỏ, tất cả những âm thanh náo nhiệt đều đã bị bỏ lại phía sau. Cứ đi thẳng như vậy, cảm giác sẽ có một lúc chẳng còn nghe thấy bất cứ thứ gì nữa. Đa số những người sống ở đây đều là những người đã sống đủ và mãn nguyện với từng ấy thời gian trên đời. Những dáng lưng gầy gò gù hằn xuống trong bộ yukata truyền thống. Họ tụ tập với nhau bên một bàn cờ vây, cùng nhau bình luận. Những tiếng cười rất đơn thuần. Bàn tay đen sạm xương xẩu cầm lấy cây quạt phe phẩy vài đường hời hợt, như chỉ làm cho có lệ. Có gương mặt mang đường nét thân quen. Nhưng tất cả đều đã già. Những nếp nhăn của thể trạng yếu ớt hiện diện trên khuôn mặt, bàn tay, hõm cổ của họ. Khi tôi còn rất nhỏ, cách đây khoảng mười năm, họ là những người trẻ hơn bây giờ rất nhiều, luôn luôn vui vẻ. Có điều vẫn ư thâm lặng. Đó là những con người Nhật Bản truyền thống. Họ quan tâm nhau. Nhưng không ồn ào, chẳng vội vã. Tôi bỏ quên

họ mười năm. Nhưng vì là kẻ đã bỏ đi nên những gì bị bỏ lại đằng sau tôi đều nhớ rất rõ. Cảm giác tội lỗi, tự dằn vặt bản thân vì đã bỏ đi kết thúc cách đây đã rất lâu rất lâu. Tôi cứ đi thẳng. Chậm rãi như thưởng thức một bức tranh. Đều đều, chậm chậm.

Một người phụ nữ lớn tuổi đi ngược chiều với tôi, tay xách túi lớn túi nhỏ. Tôi điều chỉnh nhịp chân chậm lại. Tôi đi đến, nói một câu đơn giản, để cháu giúp bác. Người phụ nữ cười cảm tạ. Tôi xách những chiếc túi ni lông đựng đầy cam, dây túi thít lại vì khối lượng kéo xuống của chúng, cảm giác nơi tiếp xúc giữa tay và túi hơi khó chịu. Chúng tôi dừng chân trước một ngôi nhà nhỏ, xây theo kiến trúc truyền thống, nhưng vẫn còn khá mới. Tôi tạm biệt người phụ nữ. Bà cảm ơn tôi một lần nữa. Tôi chỉ cười.

Ngôi nhà cũ vẫn nằm ở đó. Đó từng là ngôi nhà đẹp nhất trong khu phố, bây giờ nhìn lại hoá ra cũng đã trở nên bình thường. Tôi nghĩ có lẽ sau này, mười năm nữa khi trở lại đây, tất cả đều đã hoàn toàn đổi khác.

Ở nhà không có ai, chỉ có người giúp việc, mọi người đều đã đến bệnh viện. Tôi dặn dò bà ta một số thứ, sau đó cũng gọi taxi đi đến bệnh viện. Phòng bệnh của bố ở hành lang tầng hai, ngay ngã rẽ đầu tiên từ cầu thang đi lên. Mọi người đều tập trung ở bên ngoài. Chị nhìn thấy tôi, khẽ nói, bố đang đợi em. Tôi gật đầu, em vào đây.

Căn phòng không thay đổi nhiều kể từ lần cuối tôi ghé thăm. Bình hoa hồng lớn đặt trên bàn uống nước cùng đĩa cam gọt sẵn, trong không khí có mùi thuốc khử trùng vẫn lẫn mùi hương thanh mát của hoa và trái cây. Dì ngồi bên giường bệnh, nắm tay bố. Bố còn gầy hơn cả lần trước, tay phải cầm đầy những dây dợ của máy móc, những mạch máu nổi rõ, dường như đang phải đấu tranh với cái chết từng chút một. Tôi đứng trầm mặc một lúc, dì ngẩng lên liền nhìn thấy tôi, mắt đã hoe đỏ, tiều tụy hơn nhiều so với trí nhớ của tôi. Tôi bước đến bên giường bệnh, nói nhỏ, dì đi nghỉ đi, để con ở đây với bố. Cánh cửa đóng lại. Bố không còn minh mẫn. Tôi ngồi cạnh bố đến tận chiều, không hề nhúc nhích, như là một bức tượng đá. Khi

tình lại, câu đầu tiên bố hỏi tôi là, mẹ con có đến không ? Câu thứ hai là, vẫn không tha thứ cho bố sao ?

Cổ họng tôi nghẹn lại, nhưng vẫn bướng bỉnh không khóc. Tôi vuốt phẳng nếp nhăn trên chiếc chăn màu xanh của bệnh viện đang đắp ngang bụng bố. Tôi hỏi, rốt cuộc là bố có yêu mẹ con không ?

Bố nói rất khó khăn, giọng rất nhỏ, nhưng rõ ràng là đã nghe thấy câu hỏi của tôi. Ông trầm mặc nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ có một cây hồng, cành lá xum xuê, ánh tịch dương rọi qua những kẽ lá đổ vào trong phòng, đọng xuống thành từng cụm vàng nhàn nhạt. Bố nói, nhưng dì yêu bố hơn.

Còn hai tiếng nữa là đến thời gian phẫu thuật của bố, mẹ vẫn không đến. Bố đã lịm đi, phải cắm ống thở. Tôi đứng ở cuối hành lang, nhìn những người nhà và bệnh nhân khác, có tiếng khóc, có tiếng nói, xoáy vào tai khiến tôi cảm thấy chóng mặt. Tôi gọi cho mẹ, mẹ ơi, là con đây. Bên kia im lặng một lúc, sau đó mẹ nói, Nim à. Tôi đáp, vâng, mẹ mau đến bệnh viện đi. Mẹ lại im lặng, dường như tôi có thể cảm thấy bà đang run rẩy. Con xin mẹ, mẹ hãy mau đến bệnh viện đi.

Không biết là bao nhiêu thời gian đã trôi qua.

Tất cả những âm thanh xung quanh đều biến mất, tôi chỉ nghe thấy tiếng khóc của dì. Chị tôi và những người khác đều rời đi để lo liệu thủ tục. Chị cũng khóc, bàn tay cầm điện thoại khi đi ngang qua tôi vẫn không cầm được run rẩy. Tôi không biết nói gì, cứ để cho chị đi. Xung quanh tôi toàn là một màu trắng. Màu của tường và tấm vải đắp trên người bố. Đầu ngón tay tôi nhuộm hơi lạnh, các khớp dường như không cử động nổi. Tôi đứng như một bức tượng băng, trong lòng rõ ràng là đau đớn nhưng ngay cả sức lực để khóc cũng không có. Một lúc lâu như vậy, hành lang chỉ có dì và tôi, chiếc giường đẩy bố nằm. Dì khóc đến nổi ngất đi. Tôi gọi điện cho chú nói

đưa dì về nhà. Dì và chú đi rồi, tôi bước tới gần, quỳ xuống bên cạnh giường của bố. Tôi nói, bố ơi, mẹ cuối cùng cũng đến rồi.

Mẹ đứng ở góc khuất hành lang, đứng như vậy có lẽ còn lâu hơn cả tôi. Nghe tôi nói, mẹ liền bước đến, quỳ xuống cạnh tôi. Tôi chưa bao giờ thấy mẹ khóc. Mẹ tôi là một người phụ nữ kiêu hãnh, rất cứng rắn. Ngay cả khi bị phản bội, bà vẫn bình tĩnh soạn hành lí đi khỏi nhà. Không khóc lóc, không tức giận. Tất cả diễn ra bình lặng như một miệng giếng sâu. Khi ấy tôi mười lăm tuổi, bà vẫn bỏ lại tôi mà đi. Được một người cứng rắn như thế sinh ra, vì thế mà con người tôi như vậy.

Một chuỗi yên lặng rất dài. Sau đó tôi nghe thấy mẹ lẩm bẩm, ông à, chúng ta đều có lỗi. Tôi nghe đến đó, nước mắt liền chảy ra. Tôi nhớ rất nhiều chuyện. Từ nhỏ thể chất của tôi đã không tốt bằng những người khác, nên được bố mẹ và chị chăm sóc rất kĩ. Sau này khi mẹ bỏ đi, tôi trở nên lìm lũi, cảm thấy chán ghét gia đình, luôn tìm cách tránh gặp bố. Chị gái khi ấy đã đi làm ở Mỹ, thỉnh thoảng vẫn gọi điện về khuyên tôi, nhưng tính tôi vẫn bảo thủ như vậy nên chị chỉ đành thở dài. Năm mười sáu tuổi, bố và dì tổ chức sinh nhật cho tôi. Chị cũng gửi quà về, bố tặng tôi một chiếc kẹp tóc. Tôi nhìn đống quà chất trên bàn, chỉ lấy đúng món quà của chị sau đó chạy lên phòng khoá cửa lại, mặc kệ những thứ khác. Bố không mắng tôi, dì im lặng thu dọn đồ sau bữa tiệc, còn bố lặng lẽ đặt món quà trước cửa phòng tôi. Buổi sáng hôm sau khi nhìn thấy, tôi lập tức đi ra khỏi nhà.

Năm mười sáu tuổi, tôi tự ý cắt tóc. Một buổi chiều trong tuần nghỉ hè cuối cùng, một mình cầm đúng số tiền ít ỏi còn giữ lại. Lọc hết cả túi quần và túi áo trong tủ, thậm chí cả quần áo trên móc treo mới gom đủ từng ấy. Rồi tự đi xe một mạch ra khỏi nhà. Cứ đi như vậy, đi qua rất nhiều hiệu cắt tóc, nhưng cũng không ghé vào. Cuối cùng dừng xe trước một cửa hiệu nhỏ nhưng sạch sẽ, chưa từng cắt ở đây bao giờ. Tôi ngồi trong đó ba mươi phút, khi đi ra, tóc đã không thể ngắn hơn được nữa. Về đến nhà bố liền nhìn thấy, nhưng cũng im lặng không nói gì.

Bây giờ nghĩ lại, quả thật là tôi đã quá bướng bỉnh rồi.

Tôi luôn chống đối bố như thế, là do bản tính, chỉ muốn được quan tâm nhiều hơn. Nhưng trong lòng khi ấy rất thương mẹ, nên đã hành xử rất không phải với bố, kết quả là bây giờ muốn nói một câu xin lỗi cũng không thể.

Trước khi li hôn, bố đưa tôi đi rất nhiều nơi. Thậm chí còn đi cả nước ngoài. Tính chất công việc của bố và mẹ rất giống nhau, đều di chuyển nhiều. Nhưng khác với mẹ, bố luôn cố gắng đưa tôi đi cùng. Chị tôi ra ngoài tự lập từ rất sớm, vào đại học đã có thể lo toàn bộ phí sinh hoạt, chuyện tiền bạc ít khi phải nhờ vào bố mẹ. Mẹ và bố đi công tác thường xuyên, để tôi một mình, đương nhiên là không an tâm.

Tôi nhớ có lần trở về nhà cùng bố sau chuyến công tác của ông ở Kyoto, căn nhà im lìm, không có một ai. Bố khi ấy rất dễ bị mệt, nhưng vẫn bảo tôi, chờ một chút để bố nấu bữa tối cho con. Sau đó đi tắm, để bố đun nước. À, phải rồi, còn phải xem lại bài vở nữa nhé, kì nghỉ đông sắp hết rồi đó, Nim.

Từng câu từng chữ tôi đều nhớ rất rõ. Rõ ràng là bố yêu tôi như vậy, nhưng bây giờ nhớ lại tôi lại cảm giác lòng rất đau, hồ như không thở nổi. Từ năm mười sáu tuổi trở đi, những tiếng "con yêu bố" đã không còn được nói ra. Khi người ta đã lớn, có thể làm nhiều việc, nhưng không thể nào nói được những câu tưởng chừng như đơn giản của một đứa trẻ.

Bố rất yêu mẹ, nhưng mẹ lại không hiểu được điều ấy. Trước khi đi, tôi hỏi mẹ, rốt cuộc là vì ai mà con trở nên như thế này ?

Tang bố xong, tôi lại đi. Đường như chỉ có những chuyến đi mới có thể giữ cho tôi thở. Đi rất nhiều nơi xa lạ, vẫn không cảm thấy thôi trống rỗng. Tôi đứng trước tháp Eiffin của Paris hoa lệ, lấy điện thoại ra chụp

một tấm, sau đó trầm ngâm một lát, liền gửi cho Akira. Không dám viết thêm một chữ nào, sợ mình sẽ rơi nước mắt.

Trong hộp tin nhắn của tôi luôn luôn chỉ có vài tin nhắn của tổng đài, của chị gái, Akira và người tổng biên tập. Đi nhiều nơi như vậy, cũng gặp nhiều người như thế, nhưng khi nhìn lại cũng chỉ vền vẹn vài mối quan hệ có thể giữ lại. Như một báu vật, không muốn đánh mất. Tôi rời khỏi Paris, đi đến New York. Tôi đi qua rất nhiều thư viện, đọc nhiều sách. Từ khi biết đọc, tôi đã đọc rất nhiều. Có sách dành cho trẻ em, thiếu nữ mới lớn hay là thể loại văn học cổ điển. Khi đọc "Cuốn theo chiều gió" của Margaret Mitchell, tôi đọc rất chậm. Đó là cuốn văn học phương Tây đầu tiên tôi đọc, có hơi mất chút thời gian để làm quen với phong cách viết của tác giả. Đọc từ mùa xuân đến tận cuối mùa hạ năm đó mới xong, cứ đọc ngắt quãng như vậy, hiển nhiên không thể hiểu hết tác phẩm, nhưng thực ra cũng không có hứng thú tìm hiểu. Chỉ là cứ kiên trì như vậy, khi đọc xong con chữ cuối cùng, cảm thấy mình đạt được thành công nào đó, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Tôi làm cho một tạp chí, vừa làm phóng viên ảnh, vừa viết bài. Không bắt buộc phải có mặt ở toà soạn nên tôi cứ đi. Thịnh thoảng về công ti ở Tokyo mới ghé vào một chút. Tổng biên tập là bạn học của chị gái, chính là anh chàng đã cùng chị góp tiền mua máy ảnh năm xưa. Rất trẻ, cũng rất tốt với tôi, thịnh thoảng lại hỏi thăm chị. Lần trước tôi nhắn tin lại, chị em vừa chia tay bạn trai. Anh ta có vẻ rất vui, nghe nói tháng đó tiền thưởng của mọi người đều tăng. Tôi chỉ cảm thấy tò mò. Có lần nói chuyện với chị, cuộc gọi xuyên từ California đến tận Carol, tôi có hỏi về người này. Chị cười nói, ngày xưa chị thích anh ta, tiếc là người ấy quá đào hoa nên không có dũng khí ngỏ lời. Tôi luôn có thói quen ghi âm lại những cuộc trò chuyện, nên đã ghi được câu nói ấy của chị. Chỉ là khi ấy chị cũng đang yêu một người, tôi cảm thấy rằng không gửi đoạn ghi âm ấy đi thì tốt hơn.

Hôm nay nhận được mail giục bài của tổng biên tập, tôi liền tự nhốt mình trong căn trọ nhỏ, có cửa sổ hướng ra sông Seine. Viết liền ba tiếng không nghỉ, hoàn thành không nhanh không muộn. Khi làm xong mới cảm thấy mỏi lưng, cốc cacao để bên cạnh đã nguội, nhưng vẫn cầm lên uống hết. Tôi rất thích ăn đồ ngọt, cảm thấy vị ngọt đơn thuần đó mà vị giác cảm nhận được là loại hạnh phúc tinh khiết của riêng mình. Không ai có thể lấy đi, không ai có thể cướp mất. Chỉ với một điều đơn giản như vậy, cảm thấy trên thế giới này vẫn còn có thứ mình có thể sở hữu được, liền cảm thấy vui vẻ.

Tôi gửi mail cho Koji, tổng biên tập, mở điện thoại ra thì lại nhớ tới gia đình tôi chụp ảnh khi vẫn còn ở Hà Nội, liền ngồi thêm một lát để chỉnh ảnh cho họ, sau đó gửi đi luôn. Thực ra tôi là một kiểu người mà không bao giờ làm miễn phí, nhưng khi gặp gia đình đó, trong lòng đột nhiên nảy nở một loại cảm xúc, có thể miễn cưỡng gọi đó là thù lao. Làm xong rồi thì đi tắm. Trong phòng tắm nhỏ hẹp vẫn kê đủ một chiếc bồn tắm cỡ trung, xả nước ấm vào đó, đổ một ít muối khoáng Lavender, vừa bước vào đã cảm thấy rất thoải mái, ngâm mình tới khi nước đã gần nguội hết mới đứng dậy. Sấy khô tóc, xong xuôi đâu đó liền cuộn người trong chiếc chăn mỏng, ngủ một giấc.

Akira từng hỏi tôi, rốt cuộc là trong lòng em có bao nhiêu vết thương ?

Ít thôi mà, Akira.

Một vết thương ở nơi dành cho gia đình, một vết nữa ở nơi dành cho tình yêu, cuối cùng là dành cho thời niên thiếu của em.

Anh biết không, có một loại người như em, rõ ràng là không thuộc về ai, nhưng cảm giác gò bó trong tim lại rất rõ, hồ như từng dây cảm xúc trong lòng đều bị ai đó nắm lấy. Thực ra em cũng cảm thấy, trong lòng có một khối cảm xúc rất không rõ ràng, không biết là vì sao, nhưng khiến em

dễ cảm thấy bất an. Giống như một cánh chim nhỏ bay lạc trong đám mây lớn, cố gắng vẫy cánh cũng không thể thoát ra nổi, rất cô đơn, rất vô hướng.

Vì thế nên em mới đi nhiều nơi như vậy, tuý ý sống và làm nhiều việc mình thích như thế. Em còn trẻ, chúng ra đều còn trẻ. Nhưng nếu không làm, em sợ sau này mình sẽ không còn thời gian để làm.

Sau này, em cũng sẽ phải thuộc về một ai đó, lập gia đình, có cuộc sống hôn nhân của những người trưởng thành. Em chỉ muốn kéo dài quãng thời gian tự do này một chút. Nếu có một tình yêu nhỏ thì cũng tốt, em sẽ cùng người ấy đi khắp thế giới. Sau đó chia tay, không sao cả. À, Akira này, em là người như thế đấy. Không ai có thể khiến em dừng chân, ngay cả bản thân em cũng không thể. Tình yêu thì không thể sống cùng những con đường dài, nên chúng cũng lãng quên em.

KẾ HOẠCH TỰ SÁT

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

2. Tiếp Xúc

Có một thời gian, tôi mắc bệnh thích đi tàu. Khi đi tàu lại luôn đi đường dài, từ thành phố này sang thành phố khác. Khi đi ngoài hành lí ra còn mang theo vài cuốn sách, trên tàu không có việc gì để làm, nên chỉ đọc như vậy. Có khi đang đọc liền ngủ quên. Trong suốt những chuyến tàu đó, mục đích đi chính của tôi là chỉ để đọc cho xong một câu chuyện. Khi chuyển nhà từ Osaka đến Tokyo tự lập, liền tìm thấy nó. Đã bị bỏ quên từ lâu, khi nào thì tôi cũng không nhớ. Là do ai tặng, cũng không rõ. Câu chuyện về tình yêu đồng giới. Tôi đọc nó rất kiên trì. Một chàng trai yêu người bạn thân của mình, cũng là con trai. Trong lễ tốt nghiệp cao trung, anh ta ôm tạm biệt cậu bạn đó, sau đó chuyển tới một thành phố khác. Mười năm sau, anh nhận được giấy mời dự lễ cưới của cậu bạn năm xưa. Sau bữa tiệc, người kia có thời gian ở riêng với anh đã hỏi một câu, cậu có biết là ngày xưa tớ thích cậu không ?

Lúc đọc xong vẫn còn thấy tiếc nuối, thật mong tác giả có thể viết thêm một chút nữa, để cho hai người họ vì nhau mà một lần cảm thấy hạnh phúc. Cũng là sau câu chuyện ấy, tôi bắt đầu viết.

Tôi cảm thấy khi viết, tâm hồn mình thực sự tự do. Người viết văn có thể giả tưởng mình cầm trong tay quyền lực của Chúa Trời, có thể tự định đoạt vận mệnh của nhân vật. Tự mình viết nên số phận của một người, cảm giác đó quả thực không tồi.

Lúc đó, tôi liền phát hiện ra những sở thích và sở trường của mình đều xuất phát từ những gì bản thân không thể thực hiện. Tôi thích viết, không chỉ đơn thuần là yêu những con chữ, mà bởi vì tôi cũng không có quyền

định đoạt vận mệnh. Tôi ưa di chuyển, không chỉ vì muốn chụp ảnh và làm việc mình thích, ngắm nơi mình muốn, mà bởi vì cô đơn.

Thời gian ở Paris, tôi tranh thủ viết một mẩu chuyện ngắn. Akira nhắn tin, em đang ở đâu rồi. Tôi liền nhắn lại, vẫn đang ở Pháp. Anh hỏi tôi, hoa oải hương có đẹp không ?

Tôi gõ một đoạn chat rất dài để tả cho anh. Đi ra vùng ngoại ô, chỉ có một con đường đi thẳng, tất nhiên thỉnh thoảng cũng có vài ngã rẽ, nhưng em chỉ đi thẳng thôi. Hai bên đường là những cánh đồng hoa. Em thuê một chiếc moto, tự lái một mình, cảm giác như là mình đang bay, rất thoải mái. Trong không gian rộng như vậy vẫn ngửi thấy hương hoa. Một đoạn, hai bên đường đều là hoa hướng dương, màu vàng rực rỡ như nắng. Tiếp theo một đoạn nữa là hoa oải hương. Em chưa bao giờ nhìn thấy nhiều màu tím như vậy. Rất mềm mại, rất đẹp. Em có ngắt trộm một bó, nhưng cánh đồng rộng như vậy cũng không thấy người trông coi, nên kết quả là cũng không bị bắt. Haha.

Akira nhắn lại, có vẻ em rất vui. Anh cũng đã đến Pháp ký hợp đồng vài lần. Nước Pháp quả thực rất đẹp, giống như là một lọ nước hoa, luôn mang mùi hương mềm mại của những bông Lavender.

Tôi mỉm cười nhắn lại, đúng thế.

Anh lại nhắn, anh có nên đến đó không nhỉ ?

Tôi nói, không cần, dù sao em cũng sắp đi rồi. Thời gian đó anh để dành mà chăm sóc cho hôn phu của anh đi.

Đợi một lúc cũng không thấy Akira nhắn lại, tôi vốn tưởng anh đã mất hứng nói chuyện, liền chuẩn bị đi ngủ. Vừa nằm xuống, điện thoại giờ ngang mặt, định lướt mạng một chút thì sẽ ngủ, đột nhiên điện thoại rung lên, bài hát "Lost stars" vốn cài làm nhạc chuông vang âm ỉ. Tôi nhất thời

bất ngờ, lại có chút hốt hoảng, điện thoại liền rơi đúng vào mặt, không xê dịch một li. Tôi đau đến nỗi nước mắt ứa ra, bực bội bắt máy:

-Alo ?

-Cuối cùng thì cũng chịu nghe điện thoại của anh à. Akira cười. -
Đang làm gì thế.

-Chuẩn bị đi ngủ liền được anh tặng cho một cú đấm vào mặt.

Anh im lặng vài giây như đang suy nghĩ. Sau đó tôi nghe thấy giọng anh cố nén cười:

-Em bị điện thoại rơi vào mặt à ?

Tôi ảm ức nhưng không thể phát tiết, liền nói, dù sao cũng không phải là chuyện của anh.

Anh nói, anh đã hủy hôn với người kia rồi.

Tôi dường như không thở nổi.

-Anh bị điên rồi à?

Tôi không am hiểu lắm về giới kinh doanh, nhưng cũng biết cuộc hôn nhân sắp đặt của Akira không đơn giản. Anh tự ý hủy hôn như thế, liệu có thể không ảnh hưởng đến chỗ đứng của anh sao ?

-Không sao cả. Dù sao thì cũng không phải là ý định của mỗi anh. Akira nói. - Cô ta cũng đồng ý mà.

Tôi không tìm được cảm thán:

-Thật bất lực với anh.

Hình như Akira cười.

-Nim, anh cho em thời hạn một năm nữa. Sau đó trở về đây bên anh. Chúng ta cùng đi.

Tôi mỉm cười nói, em chỉ có Tây Tạng là muốn cùng anh đi.

Đó là địa điểm cuối cùng trong hành trình của em.

Akira đáp, anh biết.

Cuộc trò chuyện ở Paris đó đã là một tuần trước. Bây giờ thì tôi ở đây, giữa New York rộng lớn. Tôi rất thích những thư viện phương Tây, các giá sách lớn xếp sát nhau, làm con người nhỏ bé như lọt thỏm giữa một biển chữ. Giống như là có thể dễ dàng biến mất, có ngủ lại cũng không ai phát hiện ra. Cứ ngồi như vậy, thời gian như đứng lại, tôi chọn không biết bao nhiêu là sách. Nhưng mang về bàn đọc cũng không đọc hết, chỉ đọc nửa cuốn đã đứng dậy trả sách rồi rời đi. Tôi đi qua một cửa hàng bánh ngọt, cảm thấy hơi đói bụng, liền ghé vào. Những tiệm bánh ngọt ở New York đều rất xinh xắn, bên trong có màu vàng ấm áp của đèn tường. Không khí luôn có mùi hương ngọt ngào của bột mì và đường, thật dễ khiến người ta say đắm, giống như là rượu vang. Bên trong có một cầu thang dẫn lên tầng hai. Một người phụ nữ đi xuống, ánh mắt chúng tôi giao nhau, cả hai đều ngạc nhiên. Cô ấy mời tôi một chiếc bánh ngọt Strawberry, lớp đường hồng nhẹ mềm mại như mây buổi xế chiều. Tôi ngồi đối diện cô, nghĩ một lúc, liền nói.

Thật không ngờ cô cũng ở đây, Yukiko.

Yukiko nhìn tôi mỉm cười. Cô hỏi, cô và Akira đã gặp nhau chưa ?

Tôi đáp, chưa.

Yukiko ngạc nhiên, nói, thật sao ? Tôi cứ tưởng sau khi huỷ hôn, anh ấy sẽ tìm cô ngay chứ.

Yukiko lại hỏi tôi, trong lòng cô có hình bóng của một người mà cô không thể quên không ?

Không hiểu sao tôi lại nhớ đến cậu học sinh cá biệt năm đó.

Tôi không còn nhớ rõ. Nhưng tôi nhớ rằng cậu ấy từng rất yêu tôi. Có một ngày, tôi và cậu trốn tiết lên sân thượng, uống bia và hút thuốc. Cả hai đều im lặng, không ai nói với ai câu nào. Sân thượng lộng gió, thổi tà áo rộng của tôi bay phần phật ra đằng sau. Nắng nhạt đổ xuống người chúng tôi, nhưng không hề cảm thấy bớt lạnh lẽo. Tôi cứ hút hết điếu này tới điếu khác, có khi chưa kịp hút hết phân nửa điếu thuốc đã vội ném đi. Nhưng vẫn vội vã châm ngay thêm một điếu nữa, như không để cho mình được rảnh rỗi đôi chút. Không phải lần đầu tiên hút thuốc. Nhưng hôm ấy tôi bị sặc, ho rất nhiều. Ho đến gập cả người lại mà vẫn bướng bỉnh cắn chặt đầu lọc của điếu thuốc. Nước mắt tôi chảy ra. Cậu ấy không ngăn tôi hút thuốc, như mọi lần. Cậu bước đến bên cạnh, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng tôi. Tôi vẫn không ngẩng đầu lên.

Mu bàn tay có vết sẹo mờ, nhưng không thể lành. Vết bóng rất sâu. Tôi tự tặng nó cho mình năm mười sáu tuổi. Cậu miết nhẹ lên mu bàn tay tôi rất dịu dàng. Nói với tôi, đừng khóc.

Nim, đừng khóc.

Chưa từng có ai lại dịu dàng với tôi như vậy. Thế mà tôi vẫn độc ác với bản thân đến mức ép cậu phải rời đi. Những người giống như là tôi, sẽ mãi mãi cô đơn. Đó là lời nguyện cho những kẻ không bao giờ chịu nhận tổn thương về mình.

Tôi nói với Yukiko, tất nhiên là có.

Cô ấy cười, nói, Akira cũng vậy. Nhưng một lúc, lại nói thêm, đối với tôi, Akira cũng là người như vậy.

Tôi hỏi Yukiko, cô có hận tôi không ?

Yukiko cười, nói không hận thì là nói dối, thế nhưng trong lòng Akira vẫn còn một hình bóng mà cô không thể vượt qua. Cô thắng tôi, nhưng mà không thể hoàn toàn nắm được trái tim của anh ấy.

Bánh vị StrawBerry, đồ uống kèm là trà hoa cúc, đều là một mùi vị nhẹ nhàng như thế, khi ăn cảm thấy như đang đứng giữa một khu vườn nhỏ, vị giác được thỏa mãn. Tay tôi cầm chiếc nĩa sứ trắng tinh, hơi trơn, mồ hôi tay gây cảm giác hơi dấp dính. Tôi nói, chúng tôi đâu mong ước nắm lấy hoàn toàn trái tim đối phương. Chỉ là muốn được ở cạnh nhau vậy thôi.

Yukiko nhìn tôi rất lâu, sau đó nói, tại sao tôi không nhận ra sớm hơn.

Tôi ngơ ngác hỏi lại, gì kia ?

Cô ấy nói, không có gì.

Khi ra khỏi cửa hiệu, tôi quay lại nói, tạm biệt. Yukiko cũng nói, tạm biệt, Nim.

Đó là lần đầu tiên Yukiko gọi tôi bằng tên. Cô ấy thường giữ khoảng cách, lịch sự gọi họ của tôi, Nakazawa. Đột nhiên tôi cảm thấy rằng, người này nhất định sẽ tìm được hạnh phúc của mình. Tôi nhoẻn cười, sau này gặp lại. Rồi xoay người bước đi.

Yukiko ngạc nhiên đến ngây người, vài giây sau mới hét với theo, sau này gặp lại.

Tôi nhận được tin nhắn của Izumi, một người bạn thời cao trung. Cậu ấy nói, năm nay lớp mình lại tổ chức họp lớp, giáo sư Kim cũng đến. Mong cậu có thể về.

Tôi trở về Osaka, nhưng không về nhà. Bây giờ mẹ đang ở Okinawa, chị cũng đã đi Mỹ, dù sao về nhà cũng không có ai. Tôi luôn tránh gặp dì. Lúc trước là vì mẹ, bây giờ là vì hối hận. Tôi không biết phải đối mặt với dì thế nào. Vì thế khi vừa hạ cánh xuống Osaka, tôi liền gọi cho Izumi, biết được nơi sẽ họp lớp rồi thì tìm một khách sạn gần đó nghỉ lại.

Tôi đối với thành phố này thực xa lạ. Giống như một người khách du lịch đơn thuần, khi rời đi trong lòng không có lấy một chút luyến tiếc. Nhiều khi cảm thấy con người tôi kì lạ. Có thể yêu rất nhiều thành phố đã đi qua, nhưng đối với Osaka, thành phố này là duyên nợ kiếp trước của tôi. Không muốn trốn tránh, nhưng luôn cảm thấy nơi này không thuộc về mình. Có rất nhiều kỉ niệm. Tuổi trẻ của tôi ở đây. Tình yêu của tôi ở đây. Bố mất ở đây. Rất nhiều, rất nhiều thứ khác ở đây.

Nên khi trở về mới cảm thấy hoảng sợ. Osaka trong lòng tôi là một khối kí ức, có khi không muốn nhớ, nhưng lại muốn cất giấu mãi mãi, không để ai động vào. Osaka trong lòng tôi phải là một nơi như thế.

Tôi nhắn tin cho Akira, hỏi lại anh câu hỏi Yukiko từng hỏi tôi, trong lòng anh có hình bóng của một người mà anh không thể quên được không ?

Anh nhắn, tất nhiên là có.

Tôi trầm ngâm một lát, sau đó nhắn, người ấy còn ở bên anh không.

Anh vẫn đang đợi cô ấy trở về.

Tôi không biết nhắn lại thế nào. Ngồi bất động một lúc; rất lâu rất lâu sau mới hỏi, vậy em ở bên anh không sao chứ ?

Akira nhắn, nếu em có thể ở bên anh thì thật là tốt.

Dường như tôi có thể nghe thấy tiếng đổ vỡ ở một nơi sâu thẳm trong tim. Tôi muốn hỏi Akira xem âm thanh ấy là phát ra ở nơi nào, nhưng

không biết phải nói với anh ra sao. Bây giờ nhìn lại, tôi là ai đây. Một kẻ cô độc đi khắp nơi trên thế giới, có thể nhìn thấy rất ánh đèn ấm áp ở mọi nơi đã đi qua, nhưng không có lấy một thứ ấm áp thuộc về mình.

Cậu ấy cũng từng hỏi tôi như vậy. Tối hôm đó đuổi theo tôi từ quán karaoke, cậu lấy hết sức giữ tôi trong lòng, hỏi tôi. Trong ngực tớ có tiếng vỗ, cậu có biết là từ đâu không ?

Trí nhớ của tôi vốn không tốt lắm, từ nhỏ đã vậy, thậm chí có một thời gian mắc chứng trầm cảm, phải đi gặp bác sĩ điều trị. Sau khi điều trị, tôi đã quên rất nhiều thứ. Nhưng những chuyện thế này không hiểu sao lại nhớ rất rõ. Tôi không còn hút thuốc, nhưng thỉnh thoảng vẫn nhớ tới mùi khói lảng bâng bay lên mỗi khi ở cạnh cậu ấy. Những thứ thuộc về quãng thời gian đó là một trong số những thứ ít ỏi tôi còn nhớ. Nhưng vẫn có lúc cảm thấy mờ nhạt, xa vời, giống như là ảo ảnh.

Tôi gặp lại Izumi. Con người này mười năm vẫn thế, vẫn mang dáng vẻ cao quý như vậy. Tôi trở về không chỉ để gặp giáo sư Kim, mà còn muốn xem bây giờ, hiện tại ở bên Izumi là người nào.

Họp lớp diễn ra ở một nhà hàng. Tôi chưa từng biết đến sự tồn tại của nhà hàng này, có lẽ là được xây trong thời gian tôi rời Osaka. Taxi vừa dừng ở cổng, tôi đã nhìn thấy Izumi mặc vest chỉnh chu đứng ở trước cửa ra vào. Tôi đưa mắt nhìn. Đằng sau cậu ấy có ai đó, tôi không nhìn rõ. Bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt vạt áo của Izumi, cử chỉ trẻ con mà quen thuộc.

Tôi cảm thấy vui vẻ, đi đến gọi, Keita à.

Keita ló mặt ra khỏi tấm lưng rộng của Izumi, tay vẫn không buông vạt áo của cậu ấy. Thấy tôi liền lập tức phấn khích mà chạy tới ôm chặt. Keita vẫn xinh đẹp như vậy. Một người con trai mà mang vẻ đẹp mong manh như thế, thật khiến cho người ta không nỡ làm đau cậu, phải rất nâng niu. Keita dụi dụi vào người tôi, nói, Nim là đồ xấu, bỏ đi thật lâu thật lâu

như vậy. Izumi cười nói, nào, em đừng trẻ con như thế. Tôi cũng cười, chẳng phải đã về rồi sao.

Cuối cùng trong lòng tôi cảm thấy ấm áp. Tôi nhìn Izumi đầy tin tưởng. Cậu hiểu ánh nhìn của tôi, gật đầu kiên định.

Tôi ngồi cùng bàn với Izumi, Keita và giáo sư Kim. Giữa tiết trời đang chuẩn bị chuyển thu, nhưng vẫn còn hơi nóng bức, ăn đồ ăn truyền thống Nhật Bản, cảm thấy bình lặng. Xung quanh toàn là bạn cũ. Lâu lắm rồi tôi mới có cảm giác đứng giữa nhiều người quen như vậy. Không có người lạ. Tiếng nói chuyện xa gần, tiếng đĩa tre chạm vào đĩa sứ... tôi đã nghe rất nhiều, nhưng lần này lại cảm thấy lòng mình bình yên. Keita ngồi cạnh tôi, Izumi ngồi bên trái cậu, tỉ mỉ bóc vỏ tôm cho Keita. Cử chỉ đơn giản mà ấm áp. Tôi nhắc, Keita không ăn mù tạt, cho cậu ấy tương ớt nhé. Izumi cười nói, nào, để tôi tự do chăm sóc người yêu mình một chút đi. Keita, nói a đi. Keita kêu a, miệng mở rộng hết cỡ, nhìn đáng yêu hết sức. Tôi nhìn Izumi dứt tôm cho Keita, lè lưỡi nói, xin cậu đấy, để cho tôi yên ổn ăn no đi.

Giáo sư Kim nhìn ba chúng tôi, đột nhiên mỉm cười. Bà nói, xem ra các em đều sống rất tốt. Nim cũng cười nhiều hơn rồi nhỉ. Tôi ngẩng đầu lên nhìn giáo sư, hồ nghi nói, chẳng lẽ ngày trước em ít cười hay sao. Bà nói, không phải à, từ cuối năm ba cao trung, em không cười nữa, phải không Izumi, Keita ?

Giáo sư Kim là người Hàn Quốc, một người phụ nữ trung niên mang dáng vẻ kiêu hãnh như một đoá hoa bách hợp. Bà không thay đổi nhiều so với trí nhớ của tôi. Vẫn bình tĩnh, điềm đạm như vậy. Giáo sư rất quan tâm học sinh, bà dạy chúng tôi môn Sinh vật suốt ba năm cao trung. Có thể nói là giáo viên gắn bó nhất với lớp. Tôi nhớ lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện là khi tôi ở lại phòng thực hành sinh dọn dẹp lại sau giờ thực hành của lớp. Những tiêu bản quan sát là cà chua cắt mỏng, đều phải đổ đi, sau đó lau rửa sạch dao, ghim, bàn... Cất lại kính hiển vi vào tủ rồi khoá lại. Tôi cứ dọn dẹp như vậy, không để ý là giáo sư đã đi vào. Bà thường mặc đồ màu trắng,

hôm ấy là chiếc áo măng tô dạ mỏng. Bà đứng cạnh cửa sổ, kế bên là vòi nước tôi đang rửa dụng cụ thực hành, nên khi ngẩng lên liền nhìn thấy ngay. Tôi chỉ chào, em chào cô. Bà gật đầu, ý như em cứ làm việc của mình.

Tôi đã khoá xong tủ đựng kính hiển vi mà giáo sư vẫn đứng ở cửa sổ nhìn xuống. Tôi tò mò nhìn theo ánh nhìn của bà. Lúc ấy đang là giữa đông, có tuyết nhưng rất ít. Sân thể dục rất vắng, những chiếc lá rụng khỏi cây phong khăng khiu vẫn chưa được quét đi, phủ đầy trên sân giống tấm thảm nhỏ. Izumi đang quàng khăn cho Keita. Izumi rất cao, còn Keita thì lại nhỏ nhắn, cảm thấy họ thực sự giống như một đôi đang yêu nhau. Rất hạnh phúc.

Đột nhiên giáo sư hỏi, hai trò ấy đang yêu nhau sao ? Tôi ngược mắt nhìn bà, ngay cả khi hỏi như vậy vẫn hết sức bình tĩnh, ánh nhìn vẫn giữ nguyên, không nhìn vào tôi. Tôi nói, em không biết ạ. Giáo sư Kim gật đầu, sau đó rời đi.

Một hôm Keita gọi điện cho tôi, nức nở nói, Nim à, làm sao bây giờ, tớ không biết làm thế nào cả. Trong lòng tôi như có lửa đốt, vội vàng hỏi, cậu đang ở đâu. Hôm ấy tôi xin nghỉ, nhưng vừa nhận điện thoại của Keita liền lập tức tới trường. Tôi cứ cắm cúi đi, vừa bước vào cửa lớp, nhìn thấy Izumi đang nắm cổ tay Keita kéo đi, tôi không kìm được mà dấm cho cậu ta một cú thật mạnh vào bụng. Keita nấp sau lưng tôi. Tôi giận tới mức toàn thân run lên bần bật. Đồ khốn Izumi, cậu định làm gì Keita hả ?

Izumi nói lỏng cà vạt, ánh mắt lạnh lẽo. Cửa lớp lại mở ra, một học sinh lớp khác không biết điều lại vào đúng lúc này. Izumi là ông hoàng ở cái trường này, còn anh Batou là người giám hộ của tôi thì ai cũng biết, hai người như thế đánh nhau, không ai dám ngăn cản, ngay cả nói cũng không dám. Thế mà cậu học sinh kia lại ngang nhiên bước vào, còn đi tới ôm Keita định đưa đi, nói, đi thôi, Keita, đi cùng anh.

Tôi ngạc nhiên tới mức không nói nên lời. Izumi như bị chọc tức, cậu lao tới, chỉ nghe bốp một tiếng, cậu bạn kia loạng choạng lùi lại ba bước, khoé miệng rớm máu. Rõ ràng là Izumi dồn hết sức để đánh một cú đó. Izumi gằn giọng:

-Đừng có chạm vào Keita của tao !

Những chuyện sau đó rất hỗn loạn, tôi nhanh chóng nhận ra là mình đã rơi vào trận đánh ghen của hai kẻ điên. Keita ôm tôi khóc thút thít nói. Đừng, Nim à, nói anh Izu dừng lại đi, Keita sợ lắm. Tôi dỗ dành cậu rồi lại nhìn Izumi, lúc này không khác gì một con thú đang tức giận, cũng chẳng biết là phải làm thế nào. Tôi gọi điện cho một đàn em, nói đưa Keita về trước, còn mình thì ở lại. Keita đi rồi, tôi hỏi hai người còn lại duy nhất trong lớp:

-Trên cổ Keita có một dấu hôn rất lộ. Thằng nào làm ?

Anh Batou vẫn nói tôi bình thường thì không sao, nhưng khi tham gia đánh nhau hay giải quyết ân oán thì khẩu khí chẳng khác gì dân giang hồ. Tôi còn cười đùa lại rằng, chẳng phải đều là do công của anh dạy dỗ hay sao.

Izumi cười khẩy, chỉ vào cậu học sinh kia, nói:

-Cậu cũng biết mà, Nim. Những chuyện Keita không muốn thì tôi sẽ không làm. Ví dụ như là cưỡng hôn.

Tôi lao tới đấm cho cậu bạn kia một cú, Izumi cũng bị bất ngờ. Tôi quay sang nói với Izumi:

-Làm gì thế, đánh đi còn gì.

Sau hôm đó, cả ba chúng tôi đều bị gọi xuống phòng giáo viên kiểm điểm.

Anh Batou nhận được tin nhắn của tôi liền lập tức đến trường. Nhìn thảm trạng của ba đứa ngồi xếp hàng trên ghế, anh không kìm được mà đập thật mạnh vào đầu tôi. Tôi kêu lên:

-Nhẹ tay thôi. Anh thấy em bị thương chưa đủ à ?

Anh Batou mắng tôi:

-Thật là không biết tốt xấu. Không phải anh đã bảo đừng có đánh nhau rồi sao ? Còn Izumi, lúc ấy cậu làm gì mà không ngăn nó lại ?

Izumi đang dán lại băng cá nhân, nghe anh Batou nói thế liền ngẩng lên, nói:

-Lần này là lỗi của em. Nim chỉ đánh giúp em thôi.

-Đánh với ai ?

-Takane lớp bên. Izumi nói xong liền chỉ sang bên cạnh.

Anh Batou đi vào gặp giáo viên, trước lúc đi không quên nói:

-Tỷ về anh sẽ xử hai đứa sau.

Tôi hỏi Izumi, tại sao hai cậu lại đánh nhau thế. Izumi nhìn xuống đất rất lâu, cuối cùng nói, Nim à, tôi rất yêu Keita. Chỉ cần nghe thấy em ấy bị một tên con trai khác cưỡng hôn là tôi đã không thể giữ bình tĩnh được rồi.

Tôi à một tiếng, sau đó cũng không biết nói gì. Tai mắt của Izumi ở khắp nơi, chuyện cưỡng hôn Keita như vậy... Phải can đảm lắm mới có thể làm được.

Cuối cùng anh Batou cũng giải quyết xong xuôi, ba chúng tôi được thả về. Đi đến cổng trường, tôi nhìn thấy một dáng người nhỏ nhắn liền buột miệng nói, ờ, kia chẳng phải là Keita sao ?

Izumi và Takane đồng loạt nhìn về hướng tôi chỉ. Lần này thương thế của cả hai quả thực không nhẹ, như là muốn đâm chết đối phương ngay tại chỗ, nên đòn nào cũng là dùng hết sức, nhìn thảm thương vô cùng. Keita vốn đang lúng túng, chắc là không biết có nên đi tới hay không. Izumi cạnh tôi bất động một giây, sau đó liền khụy xuống, tỏ vẻ đau đớn ra mặt. Tôi hồ nghi nhìn, nói nhỏ, sao vừa nãy không thấy kêu đau mà bây giờ lại nghiêm trọng vậy ?

Quả nhiên là mỹ nam kế của con sói Izumi. Keita lập tức chạy tới, ôm Izumi nức nở nói :

-Oa, Izu, em xin lỗi. Lần sau sẽ không thế nữa, không cho người ta hôn lên cổ nữa. Anh có đau không ?

Izumi ôm lấy Keita, nói gì đó. Anh Batou tiện thể kéo tôi và Takane kia đi, nói, nào, để cho chúng nó thoải mái chút, đi thôi mấy đứa.

Nét mặt Takane trở nên kì lạ. Tôi nhìn xuống, thấy tay cậu ta nắm chặt thành nắm đấm. Nhiều năm sau, ánh mắt của Takane vẫn ám ảnh tôi một cách kì lạ. Rất bi thương như thế.

Hôm đó anh Batou nói, tôi mới biết là nhờ giáo sư Kim nên nhà trường mới quyết định không truy cứu. Tôi ồ một tiếng, sau đó cũng không nói gì thêm. Anh Batou nói :

-Mà thằng nhóc Takane đó là tranh Keita với Izumi hả ? Anh nói nghe này, mấy đứa đều là em của anh cả, không muốn đứa nào thiệt nên anh mới cấm chúng mày đánh nhau. Sau này những chuyện này chỉ cần nói với đàn em của anh, bảo chúng nó đi giải quyết là được rồi.

Tôi im lặng một lúc, sau đó nói :

-Quả nhiên anh mới chính là người làm hư bọn em.

Rồi chạy thẳng ra ngoài. Để lại anh Batou đang chửi bới gì đó phía sau.

Bây giờ nhớ lại quãng thời gian ấy, tôi vẫn còn thờ dài. Đã có lúc có thể cười nhiều như vậy. Tôi mỉm cười gắp cho giáo sư một lát cá ngừ, nói, thực ra là em vẫn cười đó thôi. Bà nhìn tôi, ánh mắt bất lực. Giáo sư nói, cháu trai của cô thỉnh thoảng gọi điện có nhắc đến em.

Tôi chậm chạp tư duy, mất một lúc vẫn không nhớ ra cháu trai giáo sư Kim là ai. Izumi lau miệng cho Keita, nhẹ nhàng nói, chẳng phải là cậu bạn từng hẹn hò với cậu đó sao. Cái cậu học sinh cá biệt đó.

Tôi à một tiếng. Chợt nhớ ra rất lâu rất lâu về trước, khi cậu nói muốn tôi làm bạn gái cậu, tôi đưa ra một yêu cầu. Đừng cho tớ biết tên của cậu. Những gì về cậu đều không muốn biết. Chúng ta nếu yêu nhau sẽ chỉ như hai người lạ. Có được không ?

Cậu đáp, được. Bất luận là gì, chỉ cần cậu không muốn, thì tớ sẽ không làm, không nói gì cả.

Mối quan hệ gọi là người yêu, nhưng là lạ. Vì thế mà cũng không biết cậu cậu lại là cháu của giáo sư. Bây giờ mới thấy rằng tôi ngay từ nhiều năm trước đã là một đứa trẻ kì quái như vậy. Izumi nói, à phải rồi, giáo sư, cậu ấy tên là gì ấy nhỉ. Keita nói, em nhớ họ của cậu ấy là Shindo.

Shindo Akira.

Đột nhiên da dầy của tôi quặn lên, cảm thấy chóng mặt. Keita lo lắng hỏi, sao vậy, có phải là do ăn nhiều quá không ? Tôi gượng cười, xoa tay nói, không sao, bệnh thường ngày ấy mà. Mọi người cứ ăn đi. Em vào nhà vệ sinh một lát là ổn. Hành lang rất dài, giấy dán tường có in hoa hồng nổi, buổi tối, đèn tường được bật lên. Ánh sáng vàng, nhàn nhạt dịu dịu, không cảm thấy nóng bức, mà ấm áp. Tôi bắt đầu suy nghĩ lung tung. Nhà hàng này là của Izumi, nên có lẽ sắp xếp kiến trúc và trang trí như vậy đều là vì

Keita thích. Thảo nào lại trang trọng đến vậy. Tôi bắt đầu cảm thấy mơ hồ, toàn thân trở nên lạnh lẽo. Tôi vội lấy điện thoại ra gọi thẳng cho Akira. Tôi hỏi, anh đang ở đâu.

Akira hình như bị bất ngờ, nhưng vẫn trả lời, anh đang ở Tokyo. Tôi hỏi anh, trước đây có phải chúng ta từng quen nhau hay không ?

Một chuỗi im lặng rất dài, tôi dường như còn có thể cảm thấy nhịp thở của anh. Akira đang ở nơi nào đó. Tôi không rõ. Nhưng chắc là rất nhiều gió. Tôi nghe thấy tiếng của những ngọn gió ào ào cuộn xoáy từ phía bên kia xuyên qua ống nghe, vù vù thổi vào tai. Chợt nhớ ra rất lâu về trước, khi cậu bạn kia ôm tôi trên sân thượng và nói với tôi, đừng khóc, cũng là một ngày nhiều gió.

Tôi hỏi Akira, anh muốn em phải làm thế nào đây ?

Tôi đã cho anh một thứ tình cảm rẻ tiền nhất, một sự cảm thông bé mọn của kẻ đón hèn mà vẫn tưởng rằng những điều đó đều thực sự quý giá. Nhiều năm trước, dùng sự ác độc của bản thân để ép anh rời đi, nhiều năm sau lại thản nhiên đón nhận anh, được anh đón nhận. Nhưng Akira lại không nói gì cả. Thực ra, khi tôi đã biết rồi, làm sao có thể đối mặt với anh được nữa.

Tôi nói, xin lỗi, em hơi mất bình tĩnh. Tạm thời đừng liên lạc với em.

KỂ HOẠCH TỰ SÁT

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

3. Chang

Tôi chỉ ở lại Osaka hai ngày, sau đó phải trở về toà soạn ở Tokyo. Keita muốn tôi ở lại lâu hơn, nhưng tôi từ chối. Tôi nói, khi nào hai người lấy nhau, chúng ta sẽ gặp lại. Izumi nói, cậu yên tâm đi, giao Keita cho tôi. Tôi mỉm cười, được, tôi tin cậu.

Lần này không đi tàu mà đi máy bay. Nghe nói cấp trên trực tiếp xuống toà soạn để khảo sát, nên về sớm một chút. Gần đây tôi viết rất nhiều, có thể sau này sẽ xuất bản được cuốn sách của riêng mình. Có sách được xuất bản luôn là niềm mong ước của tôi, vì thế mà tôi kiên trì với công việc này đến vậy. Những gì tôi viết thường không liền mạch. Có những khi viết rất nhiều, viết không ngừng nghỉ, nhưng có cả một thời gian dài lại không viết nổi một câu. Câu chuyện của tôi là như vậy, rời rạc, chắp vá. Những con đường mà tôi đã đi qua, những hồi tưởng, kí ức về mọi thành phố đều được tôi ghi lại. Không có ai ở bên để ghi hộ, nên tôi phải tự làm. Văn chương giống như là sử kí của một đời người. Nếu không ghi lại những gì mình đã cảm thấy, đã chứng kiến, đã yêu, đã ghét thì sau này, tất cả những thứ đó đều sẽ bị vùi lấp, không còn cách nào nhớ lại. Tôi lo sợ điều ấy, nên đã viết câu chuyện của mình. Của những kẻ giống tôi, những linh hồn lang thang cô độc.

Tôi quen một cô gái người Việt Nam nhiều năm trước, từ khi cả hai là sinh viên, đều còn rất trẻ. Mọi mối quan hệ trên mạng đều dễ tan khó bền, nhưng tôi và cô ấy lại gắn bó với nhau một cách kì lạ. Nhiều năm trước, tôi cũng giống như bây giờ, tóc ngắn, gầy gò, thích ăn mặc bụi bặm giống con trai. Cô ấy là kiểu con gái đáng yêu mà nếu ở Nhật Bản, chắc chắn sẽ rất được yêu thích. Tiếng Anh của cô ấy không tồi, cũng từ đó mà tôi thay đổi

suy nghĩ, liền cho rằng các ngôi trường ở Việt Nam dạy tiếng Anh rất tốt. Cô ấy tên là Chang, cựu học sinh trường Chu Văn An, một ngôi trường chuyên ở Hà Nội. Khi chúng tôi quen nhau, cô ấy đang ôn thi vào đại học ngoại thương. Tôi nói, sau này em sẽ đến Việt Nam để gặp chị. Chang cười, nói, vậy nhanh lên đây.

Chang và tôi ở bên nhau một thời gian rất dài, thường gửi tin nhắn và Skype với nhau. Cô ấy kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện. Chúng tôi mặc nhiên giao phó những bí mật thầm kín nhất của mình cho đối phương. Những vết thương trong lòng trước giờ vốn đều cất giấu rất kỹ, bây giờ lại tự nguyện mở ra cho người kia xem. Chúng tôi an ủi, vỗ về nhau bằng những đau đớn của bản thân. Không phải là sự thương hại, chỉ là muốn được ở bên nhau, cả hai đều được hạnh phúc.

Đó là mối quan hệ an toàn và trọn vẹn nhất của tôi. Khi đó cũng thế, sau này cũng vậy.

Tôi vẫn thường tưởng tượng, mình sẽ đến Việt Nam vào mùa khô, khi đường phố Hà Nội ngập nắng và gió. Chang mặc chiếc váy liền thân màu trắng, đợi tôi ở ngã rẽ nào đó. Chính cô sẽ là người đưa tôi đi khắp thành phố của cô. Đối với tôi, sẽ là lần đầu tiên đi qua một thành phố mà có bạn đồng hành. Tôi vốn là kiểu người không những là cô độc, mà còn yêu thích nó. Chưa từng có ý định cho ai đi cùng mình trong hành trình phiêu du của bản thân, dù chỉ là một bước chân cũng không. Chang là ngoại lệ đầu tiên.

Thế nhưng tôi đến Việt Nam hai lần, cũng đều không gặp cô ấy.

Một người bạn từng nói với tôi, mình quen một người ở Mahattan, chúng mình cứ ngỡ đã tìm thấy định mệnh kiếp này. Nhưng chỉ đến khi gặp nhau mới biết, không phải. Có rất nhiều điều không thể chỉ dựa vào cảm tính của mình. Nhiều khi hiện thực mới chính là kết quả.

Tôi tới thành phố của cô ấy hai lần, trong lòng có nỗi sợ hãi mơ hồ. Nửa muốn gặp, nửa lại không. Con người vẫn là mâu thuẫn như thế. Cuối cùng đến tận bây giờ, cũng chưa thể gặp được cô ấy.

Có một thời gian tôi phải gặp bác sĩ trị liệu, nhận thức và tâm lí của tôi có vấn đề. Bố mẹ và chị đều không biết, tôi chỉ nói với cô ấy. Ở Việt Nam, dường như từ "yêu" và "thích" được dùng khá phổ biến. Chúng tôi vẫn thường nói với nhau như vậy. Em yêu chị. Chị yêu em. Một tình yêu không vụ lợi, rất tự nhiên, lặng lẽ nảy sinh, lặng lẽ trưởng thành. Không bao gồm sự chiếm hữu, không có gì cả. Chỉ đơn thuần là sự yêu thích.

Chang và tôi từng gửi cho nhau một số đồ vật. Những món đồ nhỏ, không đắt tiền, nhưng đều rất nâng niu. Tôi gửi cho Chang một chiếc vòng tay giống cái tôi đeo, cô ấy gửi cho tôi một chiếc áo sơ mi cổ tàu may bằng nhung tằm màu đen. Chang không giống những bạn bè mà tôi quen trên mạng xã hội. Chúng tôi tham gia một diễn đàn mà trong đó toàn là con gái. Thành ra tôi với dáng vẻ giống con trai như vậy lại được yêu thích. Họ đa số là người Việt Nam, có một vài người là bạn của Chang, tuy nhiên ngôn ngữ chính sử dụng vẫn là tiếng Anh. Trong khi những người khác khen tôi đẹp trai thì Chang lại dùng từ "xinh đẹp". Cô ấy kể, đã in hình tôi ra, để vào trong ví. Thân thiết như vậy.

Tôi vẫn luôn hoài niệm về bản thân mình trước tuổi mười sáu. Khi ấy tóc dài, rất hồn nhiên, nhưng hoang dã, vì tuổi trẻ vốn như con ngựa phi điên cuồng trên thảo nguyên. Tự do, phóng khoáng. Tôi chụp ảnh, nhưng ảnh chụp bản thân không coi là nhiều. Vì không có ai chụp cho, không muốn cho ai chụp. Tôi thường cầm máy ảnh đi dọc con đê vắng cỏ mọc um tùm gần nhà, đặt chế độ tự động, để cho thời gian tự bắt lấy hình dáng của mình. Sau này suy nghĩ thoáng hơn, có nhờ vài người chụp hộ, không tự mình chụp mình nữa. Tôi sau năm mười sáu tuổi vẫn hoang dã như thế, có điều khép kín và trầm lặng. Một con ngựa hoang đơn độc trên thảo nguyên,

không bao giờ dừng lại kiếm tìm bầy đàn hay đồng loại. Bao trùm nó là sự hoang dại cô độc.

Tôi kể với Chang nhiều thứ. Những tình yêu và rung động đầu đời. Sự đau đớn và mất mát. Tôi kể cho cô về tình yêu mà tôi có với một người bạn khi còn đang đi học, chỉ còn lại những vụn vỡ. Chang từng hỏi tôi, thực sự không biết tin gì về cậu ấy ư ? Ngay cả tên cũng không ?

Khi đáp xuống sân bay, tôi gửi cho Chang một tin nhắn. Chị còn nhớ người mà trước đây em đã kể với chị không ? Không đợi cô trả lời, tôi lại nhắn tiếp, tên là Akira. Shindo Akira.

Chang nhắn lại, đã biết rồi ư ? Em gặp lại cậu ta rồi à ?

Tôi trầm ngâm rất lâu, viết đi xoá lại đến vài lần, cuối cùng mới ấn gửi. Em nghĩ là em vốn luôn yêu cậu ấy. Chỉ là không muốn thừa nhận, cũng không nhận ra. Đến khi gặp lại mới biết, thì ra tình cảm của em đối với cậu ấy, lại là yêu.

Nhắn xong tôi liền bỏ điện thoại vào túi, bắt một chiếc taxi về toà soạn. Người đầu tiên tôi gặp là Koji. Thấy tôi, anh cười nói, còn đang lo là em sẽ lại tùy tiện đi tiếp mà không về. Tôi cũng cười, đáp, sao có thể chứ. Koji ngó chiếc vali tôi kéo sau lưng, nói, em đến thẳng đây luôn, không về nhà sao ? Tôi nói, em định mượn phòng tắm của công ti một chút, nhà đã lâu không về, rất là bừa bộn.

Tôi tắm xong liền xem lại một số công việc còn đang dang dở, khi giải quyết hết liền nói với Koji một tiếng. Anh bảo tôi, may mà dù đi nhiều nhưng em vẫn gửi ảnh và bài đầy đủ, không thì nếu là anh cũng khó ăn nói với cấp trên. Tôi cười, em trách nhiệm mà. Koji lại hỏi, à, chị gái em dạo này sao rồi ? Tôi đáp, từ lúc chị Junko chia tay người yêu thì hình như cũng chưa yêu ai, cơ hội của anh đấy. Khuôn mặt của Koji thoáng bối rối, hỏi lại, em nghĩ khả năng thành công của anh là bao nhiêu phần trăm ? Tôi lục tìm

chiếc máy mp3 đã cóp đoạn ghi âm khi nói chuyện điện thoại với chị đưa cho Koji, nói, 99,9%. 0,1% còn lại tùy thuộc vào anh thôi. Mai em sẽ đi làm, bây giờ em về đây.

Căn hộ nhỏ tôi từng sống trước khi dọn tới ở với Akira luôn giữ chìa khoá, dù đi xa nhưng vẫn nhờ người quen đóng tiền hàng tháng. Đây là nơi tôi ở khi mới đến Tokyo tự lập, tuy bây giờ không còn dùng thường xuyên nhưng vẫn muốn giữ lại, như thế có thể có một nơi để trở về. Một thời gian dài như thế, ngay cả tay cầm cũng đã phủ bụi, mở ra có phần khó khăn. Khi vừa đẩy cửa, không khí bị nén lâu ngay trong phòng được giải thoát, mang theo bụi và mùi hương cũ kĩ tràn ra ngoài, tôi hít phải liền ho vài tiếng. Tôi cất đồ xong thì bắt tay vào dọn dẹp. Chiếc thảm lớn trải khắp phòng là thảm họa tiết Ba Tư rẻ tiền, có hình chú voi nhỏ, hút bụi xong, màu sắc trên thảm dường như cũng sạch sẽ và tươi sáng hơn. Đã lâu rồi tôi mới dọn dẹp nơi mình ở. Tôi nhớ khi còn bé, đi học về buổi sáng, ngủ trưa dậy học bài một lát liền dành ra thời gian dọn phòng, sau đó làm gì mới làm. Đó là một thói quen cũ, vì đã gọi là cũ, nên bây giờ cũng không còn thực hiện. Có rất nhiều thứ đã biến mất không dấu vết như thế.

Dọn xong, rác đổ vào hai túi bóng lớn màu đen, tự xách xuống bãi rác trước cổng chung cư. Bác bảo vệ già nhìn thấy tôi, vui vẻ chào, Nim à, độ này tăng ca nhiều hay sao mà lâu lắm rồi mới thấy cháu. Tôi khựng lại một lát, sau đó cười, vâng, đúng là dạo này có hơi bận.

Căn hộ của tôi dường như trở nên rộng rãi hơn, vì trước kia cái tủ kính cũng chiếm diện tích không nhỏ. Tôi tự nấu bữa tối, mang ra chiếc bàn nhỏ ngoài ban công đã dọn dẹp sạch sẽ ngồi ăn một mình. Dàn hoa leo trồng ở ban công đã chết khô, những chiếc lá héo quắt lại, không còn vẹn nguyên hình dạng ban đầu. Chậu cây xương rồng nằm lẩn lóc một góc, trên mình vẫn giữ được màu xanh của sự sống. Tôi nghĩ rằng cuộc sống chính là như vậy, kẻ mạnh mẽ mới là kẻ có thể sống tốt trong cuộc đời vô thường này.

Tôi vẫn thường tự tạo cho mình những niềm thoả mãn nho nhỏ. Ăn cơm ngoài ban công, nghe nhạc phát ra từ laptop. Một bản nhạc phim cũ kĩ, nghe trong lúc đang buồn có thể khiến người ta rơi lệ.

Tôi yêu âm nhạc. Từng nghe nhiều thể loại, cũng nghe nhiều những bài hát khiến cho người ta có thể rơi nước mắt.

Thời trẻ luôn như thế, thích những gì khiến bản thân biết buồn, muốn cảm nhận nỗi đau thật nhiều. Rất nhiều năm như vậy, vẫn không hiểu vì sao.

Bây giờ, lại thích bình yên. Nghe nhạc nhiều, cũng không còn rơi nước mắt nữa. Tuổi trẻ qua đi, rung động cũng ít.

Nỗi đau khổ của người lớn không giống với nỗi đau khổ của trẻ nhỏ. Không thể mách ai, cũng không thể tìm một người để nói cùng, chỉ có thể tự đào một cái hố thật sâu trong lòng, làm một nơi trú ngụ cho những đau đớn. Chỉ có thể giấu đi, vì thế mà trở nên kiên cường.

Sáng hôm sau đến công ti, tới phòng Koji nộp tài liệu, anh hỏi tôi, khi nào em lại đi ? Tôi nghĩ một lúc, liền nói, có lẽ em sẽ ở Tokyo một thời gian nữa. Koji cười nói, có vẻ tâm trạng đang rất vui vẻ, thế cũng tốt, em ở lại cùng anh đón lãnh đạo cấp trên, sau đó thì Junko cũng về đây. Tôi nói, thật sao, vậy hai người đã hẹn hò chưa ? Koji nghiêm túc nói, nhất định anh sẽ cầu hôn cô ấy. Tôi vui mừng nói, vậy thì tốt.

Bao giờ cũng vậy, hể cấp trên xuống là cả toà soạn như có lũ vừa quét qua, sạch sẽ tinh tươm, thật khác với vẻ bừa bộn thường ngày. Thực ra Akira là một ông sếp rất thoải mái, vì thế nhân viên cũng cực kì buông thả. Toà soạn thường ngày nhìn chẳng khác gì công viên, đủ mọi loại người, ăn mặc bình thường cũng có, quái dị cũng có. Thậm chí có một thời gian vì mùa hè quá nóng, mặc dù đã lắp điều hoà đến cả phòng vệ sinh mà nhân viên vẫn không hẹn mà cùng mặc quần đùi tới toà soạn, tùy tiện hết sức.

Nhớ hồi đầu khi mới vào đây, tôi đi làm rất chăm chỉ, cũng không trốn đi liên miên như bây giờ, nhưng nề nếp ăn mặc cũng đã sớm bị thoái hoá. Khi đi Kyoto, tôi mua một chiếc quần ngố dài gần đến đầu gối, màu xanh lam, in hình quả dưa, nhìn rất buồn cười, nhưng tôi lại thích. Mùa hè ở Tokyo rất nóng, cái nóng như muốn thiêu chết người ta, cho nên mặc được đồ ngăn thể nào thì cứ cố gắng mà mặc. Tôi mặc chiếc quần đùi đó với áo phông đi làm, nhiều khi bị đồng nghiệp trêu là giống như đang đi nghỉ mát. Tôi nghiêm túc nói, dù sao công ti cũng giống khu nghỉ mát mà.

Sáng hôm nay là buổi lãnh đạo cấp trên xuống, đúng tám giờ, tất cả nhân viên đều có mặt ở toà soạn, quần áo chỉnh chu, làm việc thật nghiêm túc. Tôi được Koji cho một chân đi cùng, nên đúng giờ cũng liền cùng anh đứng trước cổng đón tiếp. Chiếc xe hơi đắt tiền dừng trước cổng bảo vệ, Koji vội đi ra đón, tôi theo sau anh. Trên xe chỉ có hai người, một người đàn ông đứng tuổi người phương Tây, người còn lại là giám đốc Nekozaawa Minami, tôi cũng đã có nghe nói. Tôi có cảm giác người đàn ông đứng tuổi kia nhìn rất quen, nhưng lại không nhớ ra là đã nhìn thấy ở đâu. Sau màn chào hỏi nhanh gọn, Koji quay sang nói với tôi, em đi chuẩn bị trà, mang vào trong phòng họp nhé. Tôi nói, được ạ. Nekozaawa cười, nói, vậy dẫn trợ lí của tôi theo cùng, nắm bắt tình hình một chút cũng không phải là việc xấu.

-Takane, em đi cùng Nim nhé.

Tôi hơi giật mình, nhìn thấy người thanh niên ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt, nghĩ ngợi một lúc, sau đó a một tiếng :

-Cậu là người mà năm đó ...

-Phải, đã lâu không gặp. - Anh ta cười, nét hung hăng năm nào đã hoàn toàn biến mất. Tôi đột nhiên nghĩ, tại sao dạo này lại xảy ra nhiều chuyện có liên quan đến người cũ như vậy. Cuộc gặp này quả thực bất ngờ.

Takane hỏi tôi, lát nữa có thể đi ăn cùng nhau được không ? Tôi suy nghĩ một lát rồi đáp, được. Sau đó mang trà vào phòng họp. Khi rót trà ra chén cho người đi cùng giám đốc Nekozaawa, đột nhiên ông ta đứng dậy, khiến suýt nữa thì trà cũng đã bị đổ.

-Tôi nhớ ra rồi. Cô là người đã chụp ảnh cho gia đình tôi ở Việt Nam mấy tháng trước. Thảo nào ngay từ lúc gặp, tôi đã cảm thấy cô rất quen.

Đến bây giờ nào bộ mới hoạt động, tôi liền ngộ ra rốt cuộc vì sao người này lại quen mắt như vậy. Koji lại nhìn tôi, ngạc nhiên hỏi :

-Em quen ngài James đây sao ?

Tôi mỉm cười giải thích:

-Lúc ở Việt Nam em có tình cờ chụp ảnh cho gia đình ngài ấy.

Ngài James đó xem chừng tâm tình vui vẻ, tiếp lời :

-Đúng thế đúng thế. Không ngờ lại gặp cô ở đây. Không chỉ con gái và vợ tôi mà ngay cả tôi cũng thấy ảnh cô chụp rất đẹp. Cảm ơn cô.

Tôi lại cười, nói, không có gì.

Xong xuôi đâu đó tôi liền ra khỏi phòng, đóng cửa thật ngay ngắn. Takane đứng ở bên ngoài đợi, thấy tôi liền nói, thế nào, chúng ta đi nhé, tôi mời. Tôi đáp, được.

Takane lái xe đưa tôi tới một nhà hàng đồ Pháp. Tôi nói, như vậy có hơi tốn kém quá không. Cậu ta cười, nói, không sao, tôi đủ tiền trả mà. Dù sao gặp lại cô thế này cũng không phải là chuyện dễ. Kết quả là gọi một bàn đầy thức ăn. Tôi nhìn cũng cảm thấy người này thật hoang phí, xót thay cho túi tiền của anh ta. Được một lúc, Takane nói với tôi:

-Cô có ngạc nhiên không ?

-Có. - Tôi thành thực trả lời.

Cậu ta mỉm cười, lại nói:

-Những chuyện năm đó quả thực là phải cảm ơn cô.

Tôi bắt đầu cảm thấy khó hiểu, ngẩng mặt lên nhìn anh ta:

-Cảm ơn tôi ? Nhưng tôi có làm được gì cho anh đâu.

Takane nói, hôm đó khi Izumi đưa Keita đi, cô nói với tôi một câu, nhờ thế mà tôi không thể cố chấp với Keita nữa.

"Anh muốn có Keita cho mình hay để Keita có hạnh phúc của cậu ấy ?"

Tôi à một tiếng, sau đó cũng không biết phải nói gì. Cuối cùng Takane hỏi tôi, Keita có khỏe không ?

Tôi đắn đo một lúc, sau đó trả lời, khỏe. Ngẫm nghĩ một lát, lại bổ sung, có lẽ Izumi sẽ sớm đưa cậu ấy sang Mỹ để đăng kí kết hôn.

Takane im lặng một lúc, sau đó nói, thế thì tốt.

Tôi nhìn thái độ của cậu ta, sau mới giật mình hỏi, lẽ nào từng ấy năm, cậu...

Từng ấy năm cậu luôn đứng từ xa theo dõi Keita sao.

Takane cười, lịch sự hỏi :

-Tôi hút thuốc được chứ ?

Nhận được sự đồng ý của tôi, cậu ta rút thuốc ra và châm lửa. Làn khói nhàn nhạt phả ra che khuất biểu cảm của Takane. Thật lâu sau, Takane mới nói.

Nim, cô biết không. Những người như chúng tôi, khi sinh ra đã là một mảnh khiếm khuyết. Nếu không tìm được mảnh ghép thích hợp, cả đời sẽ mãi mãi là một điểm thiếu sót.

Cậu ấy là mảnh ghép phù hợp với tôi, nhưng còn là thích hợp với người khác nữa.

Tôi đi lâu như vậy, các tổ chức, câu lạc bộ dành cho gay cũng tham ra không ít. Thế nhưng nếu không phải là Keita, thì không được.

Vì thế đời này của tôi, phải là khiếm khuyết rồi.

Tôi chợt cảm thấy chàng trai trước mặt mình, mười năm trước hay là bây giờ đều là một kẻ tuyệt vọng như vậy. Nhưng tôi chưa hề cảm thấy anh ta đáng thương.

Mười năm trước vì Keita mà đối đầu với một kẻ như Izumi, mười năm sau cũng vì Keita mà giữ mình như thế.

Tôi chợt nghĩ rằng, Takane chờ mười năm này, có phải chỉ là để nói một câu an tâm như thế về Keita hay không.

Tôi thực lòng nói với Takane:

-Cậu thật dũng cảm.

Takane cười, nói, chỉ có tình yêu mới khiến cho con người dũng cảm mù quáng như vậy, giống như là tôi.

Hoặc là hèn nhát đến mù quáng, giống như tôi. Tôi nghĩ thế, nhưng không nói cho Takane điều ấy.

KẾ HOẠCH TỰ SÁT

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

4. Izumi Và Keita

Trước đây tôi rất hay đi đánh nhau. Việc này kéo dài đến tận khi tôi gặp anh Batou. Năm ấy tôi mới mười bốn tuổi, cùng vài người nữa và bọn côn đồ ở khu phố bên cạnh quyết chiến với nhau vì chúng bắt nạt một người trong hội. Tuy nhiên chênh lệch lực lượng quá lớn, cuối cùng khi xong việc, dù thắng nhưng mọi người đều bị thương. Riêng tôi thì bị đánh đến chỉ còn nửa cái mạng. Với thảm trạng như thế, vốn không thể về nhà, vì thế tôi gắng gượng đi vào quán bar nhỏ gần đó. Nơi này không giống quán cà phê, có đủ mọi loại người, một nhóc con bị thương như tôi cũng sẽ không lôi kéo sự chú ý. Thế nhưng, rõ ràng anh Batou không nghĩ như tôi.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về anh Batou lúc đó chỉ có hai chữ : lưu manh.

Tôi hay đánh nhau, nhưng không thích những người nhìn có vẻ là xã hội đen như vậy. Huống chi khi anh đến chỗ tôi, phía sau còn vài người nữa, đều mặc đồ đen, nhìn rất lạnh lẽo. Anh Batou hỏi tôi :

-Nhóc con, có biết đây là đâu không ? Mau về nhà để mẹ nhóc chăm sóc mấy cái vết thương này đi.

Tôi hừ một tiếng, nói gọn :

-Tôi có tiền.

Anh nheo mắt nhìn :

-Tiền của nhóc đủ sao ?

Tôi thản nhiên nói, không chút xấu hổ :

-Tốt xấu gì cũng vừa một ly nước lọc.

Bất ngờ trước câu trả lời của tôi, anh Batou nhất thời không biết nói gì, nhưng một lát sau liền cười lớn :

-Nhóc con thú vị lắm, tên là gì ?

Tôi đảo mắt, cân nhắc một chút mới thành thực đáp :

-Nakazawa Nim.

Anh cười vỗ vai tôi, thẳng thắn nói :

-Chúng ta làm bạn đi.

Sau đó lại hỏi :

-Trẻ con bây giờ đều thú vị như nhóc sao ?

Tôi thản nhiên đáp :

-Chỉ có tôi là thú vị như vậy.

Bây giờ nhớ lại, ngay từ nhỏ có lẽ kiêu ngạo của tôi đã rất lớn. Tôi kết giao với anh Batou, liền quen Izumi. Quen lâu rồi mới biết con người họ rất phóng khoáng, anh em chơi với nhau không vì mục đích cá nhân. Tôi thích những người như vậy. Izumi là đàn em thân thiết của Batou. Tôi gặp cậu ta sau nhiều lần tới quán bar chơi. Câu đầu tiên cậu ta nói với tôi cũng là, Nim, chúng ta làm bạn đi.

Izumi và Keita, khi nhìn tại một góc độ nào đó, họ và tôi là cùng chung một loại người. Đều có vết thương rất sâu trong lòng.

Vết thương mười bốn tuổi của tôi, là cuộc cãi nhau lần đầu tiên phát sinh của bố mẹ.

Nhưng vết thương của Keita, hình thành từ rất sớm, sâu đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy đau lòng.

Từ khi tôi mới quen Keita, Izumi đã luôn ở cạnh cậu ấy.

Lúc đó chúng tôi đang uống ở quán bar thì Izumi có điện thoại. Cậu ta bắt máy rồi đọc địa chỉ, nói với người bên kia, em đến đây đi.

Lát sau, một người con trai đi đến chỗ chúng tôi, nét mặt rất sáng sủa, tuấn tú, trên người toàn là đồ hiệu. Tôi nghĩ chắc hẳn cậu ta phải là mục tiêu của nhiều cô gái. Nhưng những gì cậu ta làm sau đó lại làm tôi hoàn toàn bất ngờ.

Cậu ta ngồi xuống ngay bên cạnh Izumi, vạch ra cổ áo sơ mi, bên trong là một vết thương không nặng không nhẹ, vẫn còn chảy máu. Tuy tiếng nhạc trong bar rất to, nhưng tôi vẫn nghe thấy cậu ta nói gì. Cậu ấy cầm lấy tay Izumi để lên vết thương, khẽ giọng :

-Nơi này đau lắm.

Izumi không tỏ vẻ lo lắng hay bất ngờ, như thể chuyện này đã xảy ra rất nhiều lần. Cậu vuốt nhẹ theo đường vết thương, sau đó dịu dàng đặt lên đó một nụ hôn. Izumi hỏi :

-Lần này là gì ?

-Dao thủ công nhập khẩu của Hà Lan.

Izumi gật đầu, sau đó quay sang tôi, giới thiệu :

-Đây là Nim.

Lúc này dường như cậu thiếu niên đó mới nhận ra sự hiện diện của tôi. Cậu ta vội siết chặt tay Izumi như lo sợ, đầu cúi thấp, bờ vai nhỏ khẽ run lên.

Izumi ân cần vỗ nhẹ lên mu bàn tay cậu, nói :

-Cậu ấy hiểu chúng ta, Keita à.

Tôi có tìm hiểu qua về tâm lí học, vì chị gái học chuyên ngành ấy, trong nhà có rất nhiều tài liệu. Tôi đoán, Keita bị mắc hội chứng tự ngược, nhưng Izumi lại bảo với tôi, nghiêm trọng hơn thế nhiều. Chứng ám ảnh cưỡng chế.

Lúc nói ra câu ấy, giọng của Izumi vẫn rất thản nhiên, chỉ có ánh mắt nhìn Keita là dịu dàng như nước.

Keita từng nói với tôi, nếu không có Izumi, chưa chắc mình đã sống được đến bây giờ.

Izumi nói, Keita không thể rời khỏi sự chăm sóc của tôi.

Tôi đã sớm nhận ra, tình cảm giữa họ không đơn thuần.

Có một lần, Izumi cùng tôi đi đón Keita. Xe vừa dừng lại, đã có người tất tả chạy ra ngoài, gấp đến độ phát khóc, nói với Izumi, cậu chủ lại phát bệnh.

Chỉ nghe có như vậy, Izumi lao thẳng vào nhà. Lần đầu tiên tôi thấy cậu ta mất kiểm soát như thế. Izumi trong mắt tôi luôn là một thiếu niên ngạo nghễ, không có gì có thể khiến mặt cậu biến sắc.

Tôi cũng nhanh chóng đuổi theo. Đi qua hai tầng hành lang, đến một phòng ngủ lớn, tôi mới bước đến gần cửa đã nghe thấy tiếng đập phá đồ đạc. Izumi không do dự mà xông vào.

Keita lấy dao tự cắt những vết ngang dọc lên bụng mình, những người xung quanh không ai dám lại gần cậu ấy. Keita la hét, đập phá, ngoài vết thương chủ ý gây ra do dao, còn có vết thương do mảnh vỡ đồ sứ găm vào người. Cậu thiếu niên rụt rè hay sợ hãi, ngoan ngoãn và xinh đẹp như con mèo nhỏ dường như biến mất không vết tích. Tôi nín thở nhìn Izumi. Cậu ta ra hiệu cho tôi đứng yên rồi đưa mắt nhìn mọi người xung quanh. Keita đang mất kiểm soát, bất cứ ai lại gần cũng có thể bị cậu đá thương. Nhưng Izumi lại không sợ hãi. Cậu ta tiến lên, nói nhẹ nhàng :

-Keita, là anh đây. Em bỏ dao xuống...

Keita nhìn chăm chăm Izumi, trong mắt nổi lên làn sóng mơ hồ. Rốt cuộc cậu lắc đầu, tự lùi lại như sợ hãi. Một giọt nước mắt rơi xuống, Keita nói :

-Izu, đừng lại đây...

Thế nhưng Izumi vẫn tiến lên :

-Keita, chúng ta đi nơi khác chơi, được không ?

Keita vẫn lắc đầu, nước mắt không cách nào kìm lại, giọng đã trở nên khản đặc :

-Em xin anh, đừng lại đây... Anh sẽ bị thương...

Izumi vẫn không để ý.

Izumi từng bước đến gần Keita, bỏ ngoài tai những lời van xin của cậu. Keita bắt đầu hoảng loạn, vung dao liên tiếp, vài tia sáng loé lên, vô tình cắt trúng tay còn lại của cậu. Izumi nôn nóng lao tới, con dao vô tình găm vào tay cậu ta, nhưng Izumi không để ý. Cậu ôm chặt lấy Keita, thì thầm :

-Không sao cả, không có việc gì rồi...

Vết thương của Izumi rất sâu. Máu vẫn không ngừng chảy, đã tích thành một vũng nhỏ trên sàn gỗ đắt tiền. Keita chống cự dữ dội, nhưng mọi phản kháng đều bị Izumi ép xuống. Cuối cùng cậu ấy cắn vào bả vai của Izumi, máu liền theo vết răng cắn chảy ra, nhuộm đỏ cả một góc áo sơ mi. Izumi vẫn không để ý, chỉ tận lực an ủi :

-Ngoan, không việc gì...

Cậu ta vỗ về Keita thẳng đến khi Keita thiếp đi vì mệt mới thôi, sau đó bế Keita lên, quay sang bảo với mấy người vẫn đang hoảng sợ bên cạnh, giọng khàn khàn :

-Dọn dẹp phòng này. Gọi bác sĩ đến giúp tôi.

Tôi lặng lẽ theo sau Izumi. Vào tới phòng ngủ, cậu cẩn thận đặt Keita lên giường. lát sau bác sĩ đến, các vết thương trên người Keita đều được xử lí, Izumi mới bằng lòng ngồi yên để người ta băng bó cho mình. Tôi ngồi cạnh giường, từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên thái độ im lặng. Khi Izumi trở lại, tôi hỏi :

-Keita đã thực hiện trị liệu chưa ?

Izumi rút ra một điều thuốc, nhưng nghĩ gì đó lại cất đi, có lẽ sợ ảnh hưởng đến Keita. Cậu ta ngồi xuống cạnh tôi, nhàn nhạt trả lời :

-Đã thử qua, nhưng không có kết quả.

Cả hai im lặng một lúc. Cuối cùng, Izumi nói.

Khi tôi quen Keita, bệnh của em ấy đã rất nặng. Mỗi khi mất kiểm soát, Keita đều tìm cách tự tổn hại chính mình.

Còn tôi khi vừa nhìn thấy Keita, đã muốn ở lại bên cạnh, bảo hộ em ấy.

Chúng ám ảnh cưỡng chế này của Keita, có lẽ cả đời em ấy cũng không thể chữa khỏi.

Thế nhưng tôi không có cách nào bỏ rơi Keita.

Izumi chỉ vào ngực mình, nói với tôi. Ở nơi này, ngay từ lần đầu tiên gặp em ấy, đã không còn là của tôi nữa rồi.

Nim, tôi rất sợ, Keita sẽ bỏ đi.

Rất lâu sau này tôi mới biết, Izumi tìm hãm chứng bệnh của Keita theo một cách rất kì lạ. Cậu ta thoả mãn Keita bằng những thứ vũ khí xa xỉ, dao nhập khẩu, kim cương được mài đến sắc nhọn... để Keita tự chọn phương pháp tổn hại bản thân. Izumi nói, theo cách này, tuy em ấy vẫn bị thương, nhưng không đến nỗi nghiêm trọng.

Rốt cuộc Izumi đã thử qua bao nhiêu lần để tìm ra cách ấy, tôi cũng không biết.

Nhưng tôi tin rằng, những vết thương thể xác của Izumi và Keita chính là bằng chứng cho tình cảm của họ. Đau đớn, nhưng không thể cắt đứt.

Tôi biết, chuyện Takane đến trước hay đến sau, đều không quan trọng. Quan trọng là với Keita, nếu không phải là Izumi, thì không được.

Từ ngày ấy, tôi đã mơ hồ nhận thức, những người có khuynh hướng giới tính như họ, trong lòng đều chôn giấu vết thương.

Chúng tôi cơ bản là cùng một loại người.

Keita có hẳn một bộ sưu tập những món đồ chơi nguy hiểm mà đắt tiền do Izumi tặng. Có lần cậu cho tôi xem một con dao nhỏ, lưỡi dao có đính kim cương, mỉm cười nói, đây là thứ đầu tiên Izumi tặng tớ. Tớ chỉ dùng để cắt trên cổ và ngực. Tớ có cảm giác làm như vậy, Izumi sẽ luôn ở bên cạnh. Anh ấy không muốn tớ bị thương, nên tớ cũng sẽ không quá thương tổn bản thân.

Mối quan hệ của ba chúng tôi rất gắn bó, kéo dài cho đến tận khi tôi rời khỏi Osaka.

Tại sân bay, tôi ôm lấy Keita, nói nhỏ, tạm biệt.

Keita ôm tôi rất lâu, cuối cùng mới ngẩng lên đáp lại, tạm biệt.

Izumi đứng bên cạnh, cũng không nói gì. Cho đến khi tôi kéo vali chuẩn bị đi, cậu ta mới nhẹ nhàng nói, cảm ơn cậu, Nim.

Cảm ơn vì đã hiểu cho chúng tôi.

Tôi cố nén cảm giác muốn khóc, đứng lại một lát, lấy điện thoại ra nhắn tin.

Các cậu nhất định phải hạnh phúc.

Chuyến bay đó là chuyến bay đầu tiên tôi cảm thấy lưu luyến.

Sau này, tôi nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ gặp được một tình yêu thứ hai trọn vẹn giống như Izumi và Keita. Câu chuyện của họ quá đẹp, lại đẹp đến mức đau đớn.

Đến tận khi gặp lại Takane, tôi vẫn nghĩ như vậy. Nhưng đau đớn nhất trong lúc tôi nói chuyện với cậu ấy tại quán đồ Pháp, lại chỉ gói gọn trong ba chữ. Thế thì tốt.

Tôi muốn viết những hạnh phúc như thế. Những hạnh phúc này không cần thế giới hay người khác công nhận.

Chỉ đơn giản là hạnh phúc.

KẾ HOẠCH TỰ SÁT

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

5. Giao Mùa

Ở công ti, tôi có quen một người Việt Nam. Họ Nguyễn, cũng là phóng viên ảnh. Tôi có duyên được cộng tác với anh ta vài lần. Nguyễn là người ít nói, nhưng nhiều khi cũng biết cách pha trò rất vui vẻ. Koji nói với tôi, Nguyễn đang thực hiện một bộ ảnh cho tạp chí số đặc biệt, em rảnh thì đi cùng giúp cậu ta một chút. Tôi nói, được, dù sao em cũng không có nhiều việc để làm.

Để thực hiện bộ ảnh này, Nguyễn đã chọn rất nhiều địa điểm, hầu hết là những nơi gần Tokyo anh ta đã tới hoặc đã tìm hiểu, có một số nơi tự khám phá ra, tôi cũng không biết. Nguyễn nói có lẽ sẽ cần khoảng một tuần để chụp. Địa điểm đầu tiên là một cây cầu đá bỏ hoang tại ngoại thành Tokyo. Trong lúc chuẩn bị máy và chờ mẫu thay đồ, tôi buột miệng hỏi, anh tìm những địa điểm này bằng cách nào thế. Nguyễn ngâm điếu thuốc lá, phả một hơi khói, trả lời, tình cờ thôi.

Người mẫu mặc một chiếc váy trắng, mái tóc ngắn uốn xoắn cài một bông hoa tím, để chân trần, tạo dáng một cách chuyên nghiệp, không hề lúng túng trước ống kính máy ảnh. Cô ta mang trên mình một vẻ sôi nổi mạnh mẽ, cũng rất kiêu ngạo. Tôi vừa chọn góc chụp vừa bấm máy, lăm lăm, thật xinh đẹp. Không ngờ Nguyễn lại nghe thấy câu nói ấy của tôi, hình như đã cười, nói, nhưng chưa đủ hoang dại.

Chợt nhớ ra khi tôi và Nguyễn hợp tác với nhau, anh ta nói, tôi rất thích những bức ảnh của cô. Nhìn thoáng qua thì thấy buồn, nhưng bên trong lại thấy bình yên. Tôi thích những thứ như vậy, bên ngoài là sự khô

héo, nhưng cốt lõi vẫn không phải là không còn màu xanh. Ảnh của cô có sức sống.

Sau khi chụp xong loạt ảnh bên cây cầu đó, mọi người đều lên xe trở về Tokyo. Tôi đi xe của Nguyễn. Anh ta hỏi tôi, mấy giờ rồi nhỉ. Tôi nhìn đồng hồ ở điện thoại, đáp, vẫn còn sớm. Nguyễn nói, vậy đi chụp ảnh tự do một lát, cô có muốn đi cùng không ? Tôi cười nói, được thôi.

Không ngờ Nguyễn lại đưa tôi tới một khu chợ. Gửi xe xong, chúng tôi liền đi vào đó. Anh ta nói, khu chợ này rất đặc biệt, các thực phẩm ở đây đều là do người dân tự nuôi trồng, sau đó đem bán, rất ngon, khi về nếu thích cô có thể mua một ít thử xem. Tôi mỉm cười, nhất định sẽ mua, dù sao tủ lạnh ở nhà tôi cũng trống khá lâu rồi.

Anh ta lấy máy ảnh ra, tôi cũng bỏ máy ra khỏi túi. Vừa đi vừa chụp, xung quanh có rất ít người, khác xa những khu mua sắm sầm uất ở Tokyo, vì thế mà âm thanh cũng ít hơn rất nhiều. Tôi không chọn góc chụp, cứ bấm một cách vô thức, ngắm rất nhanh. Chụp một bó rau cải, người bán hàng, những cụ già mặc bộ kimono đã bạc màu, quả cà chua đỏ, mấy đứa trẻ nô đùa... Những cảnh đời thường rất thực, khiến cho người ta thấy bình yên. Tôi mua một ít cà chua, cá, một số loại củ quả khác. Người bán hàng là một phụ nữ trung niên, mặc chiếc kimono màu hồng, in hình những cánh sakura, đã sờn bạc đôi chỗ, có nét cũ kỹ, bế con nhỏ, ngồi trên chiếc ghế gỗ thấp bé. Khi trả tiền, tôi phải cúi xuống. Cô ấy cười với tôi, nói cảm ơn, nếu thấy ngon thì ngày mai lại đến. Tôi chỉ cười, không đáp. Nguyễn vẫn im lặng bấm máy.

Tôi hỏi Nguyễn, mục đích trở thành nhiếp ảnh gia của anh là gì. Nguyễn nói, cũng giống như cô, muốn lưu giữ thời gian. Tôi lại hỏi, vì sao anh lại muốn đến đất nước này chụp ảnh ? Nghe nói trước kia anh còn được mời sang Mỹ, nhưng từ chối và đi Nhật.

Nguyễn nói, tôi muốn dùng ống kính của mình để ghi lại nỗi buồn của Nhật Bản.

Anh ta cho tôi xem một bức ảnh, trong đó có một cô gái đang đọc sách. Nằm trên giường bệnh, áo bệnh nhân màu xanh, mái tóc dài buộc lên để lộ, chiếc cổ mảnh dẻ. Dưới góc trái có ghi thời gian chụp, ngày mùng ba tháng tư năm hai nghìn không trăm mười ba. Nguyễn nói, đây là hạnh phúc, cũng là nỗi buồn của tôi.

Tôi ngắm nghía bức ảnh đó rất lâu, sau đó nói, khi nào đưa tôi đi thăm cô ấy được không ? Nguyễn châm một điếu thuốc, nói, bây giờ cô ấy đang ở Kyoto. Vẫn luôn là như vậy.

Tôi cảm thấy nên chuyển chủ đề, liền hỏi, anh quen cô ấy như thế nào ? Nguyễn bỗng nhiên mỉm cười, nói, cô ấy từng là học sinh trao đổi, về Việt Nam học một năm. Tôi nhớ khi ấy cô ấy vẫn rất bướng bỉnh, có lần làm rơi chồng sách trong thư viện, không nhờ ai giúp, lặng lẽ thu dọn. Lúc tôi cúi xuống nhặt giúp mới thấy, trong mắt cô ấy đã thấp thoáng vệt nước. Lúc đó tôi đã nghĩ, sao cô gái này lại dễ xúc động đến vậy.

Tôi thích cô ấy ngay từ lần đó. Tên cô ấy là Haruka, nghĩa là hồng diệp. Tết năm ấy tôi mời cô ấy về nhà mình chơi, vì Haruka không về Nhật. Ở Việt Nam, người ta bắn pháo hoa vào đúng thời khắc giao thừa chứ không bắn vào mùa hè như ở đây. Tôi và cô ấy hoà mình vào đám đông trong quảng trường. Tôi nói với Haruka là nắm chặt lấy tay tôi kéo lạt, còn cô ấy cứ ngốc nghếch làm theo, nắm thật chặt. Mọi thứ đối với cô ấy đều lạ lẫm, vì thế rất phấn khích. Khi pháo hoa bắn lên, tôi liền không kìm được mà cúi xuống hôn cô ấy.

Nguyễn lại cười, đến bây giờ tôi vẫn không quên nổi vẻ mặt xấu hổ của cô ấy lúc đó. Sau đó thì chúng tôi bắt đầu hẹn hò.

Lần đầu tiên tôi thấy Nguyễn nói nhiều và cười nhiều như thế. Dường như khi nhắc lại tất cả những hạnh phúc đó, cũng là để nỗi đau cắt thêm nhiều vết thương vào trong da thịt, đời đời kiếp kiếp không thể quên đi. Không muốn quên đi.

Nguyễn nói, ở đất nước của tôi, mùa xuân rất đẹp. Không có những cây hoa anh đào nhuộm hồng cả góc phố và bầu trời, mà có những cảnh đào hồng phấn, đỏ đậm, mỗi nhà đều mua một cành đó cắm vào lọ, để trong nhà. Cũng có khi là những chậu quất lá xanh, quả trĩu nặng vàng ươm như ử nắng. Nim, cô biết không, mùi hương của mùa xuân và hạnh phúc dường như ở khắp mọi nơi. Buổi sáng ngủ dậy, đã ngửi thấy mùi của những tảng thịt khô mẹ tôi phơi và lạp xưởng do bố tôi làm. Hơi nóng của đồ ăn Tết và hơi lạnh của sương xuân hoà làm một, điều đó khiến con người cảm thấy bình yên.

Thực ra tôi biết, ở đó không còn nỗi buồn mà tôi có thể ghi lại, vì thế nên tôi đến đây.

Tôi không biết nói gì nữa, đứng yên một lúc lâu. Cuối cùng anh ta nói, cũng muộn rồi, chúng ta về thôi. Nguyễn đưa tôi về tận cổng chung cư, còn định xách túi đồ ăn lên giúp, nhưng tôi ngăn lại, nói, thế thì phiền anh quá. Nguyễn cũng không cố chấp, nói, vậy mai gặp. Tôi mỉm cười, gật đầu đáp, mai gặp lại.

Thấy tôi thực sự ở lại Tokyo, Koji có ít nhiều ngạc nhiên, anh hỏi, điều gì khiến con ngựa bất kham như em ở lại lâu như vậy đây ? Tôi nửa đùa nửa thật nói, thì là hết tiền rồi chứ sao. Koji không tin, lại hỏi, nguồn tài chính dồi dào mang tên Akira của em đâu ? Tôi tắt hẳn nụ cười, cúi xuống nhìn tập tài liệu trên tay. Koji lặng đi một lúc, sau đó nói.

-Không phải như anh đang nghĩ chứ ?

-Có lẽ anh nghĩ đúng rồi đấy.

Koji bất lực nói, em sẽ ế đến già. Tôi gượng cười đáp, như thế thì cũng đáng đời em lắm.

Có những ngày Tokyo hứng nắng, tôi mang ít nước ra ban công vậy vậy cho xương rồng nhỏ Gai Nhọn. Tôi đã cho Gai Nhọn vào một cái chậu mới, có lẽ vì thế nên màu xanh trên người nó có nét vui vẻ. Dây hoa chết khô trồng giữa ban công cũng đã được dọn đi, tôi tỉ mỉ xới lại đất trồng, gieo xuống vài hạt giống mới, chờ ngày chúng nảy mầm. Thời gian này tôi chỉ muốn sống thật đơn giản và trầm lặng. Những kẻ cô độc không phải là không bao giờ biết rũ mệ. Tôi dọn dẹp căn hộ nhỏ của mình hàng ngày, mua hoa hồng về cắm, đặt ở trên bàn uống nước. Mỗi khi về nhà, mở cửa ra có mùi hương thanh mát chào đón, liền cảm thấy vui vẻ.

Vốn trước đây nói với Akira "tạm thời đừng liên lạc", nhưng thực ra tôi thấy bản thân mình khá buồn cười. Nếu như anh muốn rời khỏi, ngay cả một lí do phù phiếm nhất tôi cũng không có để mà giữ anh lại. Khi cho Gai Nhọn uống nước, tôi nghĩ như thế. Tôi tự độc thoại với nó, dù biết rõ nó chẳng thể đáp lại:

-Gai Nhọn à, có phải là tao bị cô đơn đến mức phát ngốc rồi hay không ?

Tôi trầm ngâm một lúc, tới khi cảm thấy chân thật tê mới liền chậm chạp đứng dậy, di chuyển cũng không dám đột ngột vì sợ ngã. Vào nhà mở tủ lạnh lấy ra một túi nấm, chiếc laptop và loa nhỏ vẫn phát bản nhạc cũ trong bộ phim bất hủ Titanic, "My heart will go on". Tôi tỉ mỉ cắt bỏ gốc nấm rồi rửa sạch, trong miệng nhẩm theo lời bài hát. Làm món xào rau củ đơn giản, nấu thêm một chút thịt bò, sau đó mang cả ra ngoài ăn, nhìn hoàng hôn xuống. Những tia nắng nhàn nhạt uể oải tìm đường trở lại bầu trời, phía Tây đã đỏ hồng cả một vùng. Tôi ngồi ở ban công tầng hai mươi, có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Một vài khu vực đã bật đèn đường. Giao thông cuồn cuộn ở thành phố lớn như một dòng chảy không lúc nào dừng, bất giác lại nhớ đến Hà Nội.

Tôi gọi điện cho Akira, cũng không biết sẽ phải nói gì, chỉ là đột nhiên muốn gọi cho anh. Bên kia bắt máy, nhưng tuyệt nhiên chỉ có âm thanh của sự tĩnh lặng bao trùm. Tôi nói, em yêu anh. Bên kia vẫn im lặng. Tôi nhắc lại, em yêu anh. Vẫn không có tiếng trả lời, nước mắt liền rơi ra.

Khi tôi tới tìm Akira tại căn hộ trước kia, mới biết anh đã chuyển đi rồi. Trong lòng có chút tê dại, cuối cùng là anh vẫn triết để muốn bỏ rơi tôi. Tôi cứ ngỡ mình đã quen với cảm giác bị bỏ rơi, nhưng khi ném trái lại, trăm lần vẫn đau đớn không hề vơi bớt. Tôi từng có ý nghĩ, hay là anh muốn tôi phải chịu trừng phạt vì sự tàn nhẫn năm đó.

Liệu có phải là đã hết yêu tôi từ lâu rồi không.

Rất lâu rất lâu sau, tôi không đi nữa, chỉ ở lại Tokyo mà cũng không biết mình ở lại vì cái gì, vì sao lại dừng lại. Số của Akira tôi vẫn giữ trong máy. Chỉ là không biết tìm anh ở đâu. Tôi vẫn thường đóng vai một con người mẩu mực trong suốt sáu ngày trên một tuần. Ngày thứ bảy tôi cho phép mình được say, loạn choạng xiêu vẹo đi giữa lòng Tokyo lạnh lẽo. Có khi tôi khóc chẳng vì lí do gì. Mỗi khi tôi gọi điện vào số được lưu là "Akira" trong điện thoại, vẫn luôn có người bắt máy. Nhưng dù tôi có nói gì, hay khóc lóc thế nào, đáp lại tôi vẫn chỉ là những khoảng lặng yên bên kia.

Koji từng gợi ý tôi có muốn đi đâu đó hay không. Ngài James nọ rất ưu ái toà soạn, có thể là vì bức ảnh tôi chụp, chứng tỏ là một người sống trọng tình cảm. Tôi được cho một cơ hội chuyển tới trụ sở của báo khác ở New York, thuộc vào mạng lưới của công ty, nhưng tôi từ chối. Chẳng biết từ bao giờ, tôi đã trở nên như vậy, nhạt nhẽo một cách mà nếu là tôi trước đây chắc chắn sẽ không bao giờ cho phép. Cuối cùng là chị gái không chịu nổi, liền quyết định kéo tôi về Osaka để bình tâm. Trước khi khởi hành, Koji còn có vẻ hơi lo lắng hỏi, Junko, em bỏ công việc ở California có sao không đó? Chị gái cười nói, anh yên tâm, nhân viên của em cũng rất được

việc. Koji thơm trán chị, nói, dù thế nào cũng đừng quá sức. Tôi nhìn hai người họ, đột nhiên cảm thấy lòng dịu lại.

Trở về Osaka, chị gái cùng tôi đi nhiều nơi. Đã rất lâu rất lâu không dành nhiều thời gian cho nhau thế này, bất giác càng cảm thấy trân trọng. Chúng tôi đi mua sắm, đi thăm lại thành cổ, chụp ảnh lưu niệm, mua bóng bay và đồ ăn vặt... Những việc mà chúng tôi làm đều khiến cho như chính mình trở thành khách du lịch tại một thành phố xa lạ, nhưng tôi không để ý, miễn là vui vẻ. Đi qua một cửa hiệu sửa chữa ô tô, chị gái nhìn lên, hiền lành nói, ồ, không ngờ cái quán này vẫn ở đây. Tôi ngược lên tầng hai, chợt nhận ra, mỉm cười đáp, vâng, thật không ngờ.

Khi chúng tôi còn nhỏ, khi đến trường đều phải đi qua con đường này. Chị gái đèo tôi trên chiếc xe đạp nhỏ, tôi ngồi sau không có gì làm thường quan sát hai bên đường. Tôi để ý một cửa hiệu sửa chữa ô tô, nhìn lên tầng hai của toà nhà đó thì thấy, hoá ra lại là một quán cà phê. Cửa kính bao quanh là loại trong suốt, có thể nhìn thấy chút ít bài trí bên trong. Màu nâu nhạt của gỗ lát, bàn ghế thấp bé rải rác cùng một vài đồ trang trí giản đơn. Tôi chỉ cho chị gái, chị liền nói, khi nào có tiền sẽ đưa tôi vào đó uống cà phê. Từ lúc ấy, mỗi ngày đi qua, tôi đều nhìn lên nơi ấy, trong lòng nảy sinh ước muốn được một lần ngồi ở đó uống cà phê. Rất nhiều năm như vậy, thỉnh thoảng chúng tôi nói với nhau, mai vào đó nhé, hôm nay có tiền rồi. Vâng. Nhưng kết quả là lại quên đi, hoặc vì lí do nào đó mà không thể vào.

Ngồi trên chiếc đệm thổ cẩm, bên bàn sát cửa sổ, tôi và chị gái vừa nói chuyện vừa xem menu. Chị vốn thích uống trà, gọi một cốc trà hoa cúc. Tôi gọi phần mình một tách cà phê nâu, khi đồ uống được mang ra, liền bỏ một lúc sáu viên đường. Chị gái cười, nói, chẳng thà gọi nước đường luôn đi cho xong. Tôi cũng cười đáp lại, em vốn thích cầu kì mà.

Chị với tôi nói nhiều chuyện. Mẹ đang ở Okinawa, một mình làm bà chủ một khách sạn nhỏ. Tôi cười, mẹ chúng ta lúc nào cũng thực mạnh mẽ. Chị gái cười nói, đúng thế đúng thế. Tôi uống cà phê ngọt lịm của mình,

sau đó liền hỏi, chị và Koji sao rồi? Chị gái hơi đỏ mặt, ngượng ngùng, rất ổn. Tôi an tâm, thế thì tốt.

Trở về Tokyo, vẫn bằng phương tiện tôi quen thuộc nhất, tàu hỏa. Một lúc rất lâu, tôi cảm thấy buồn ngủ, liền tựa vào vai chị. Chị gái đang đọc sách, đột nhiên nói, Nim à, em cũng không còn nhỏ nữa. Tôi mơ màng đáp, vâng. Chị lại nói, chị vẫn luôn tự trách năm đó để em đi trị liệu tâm lí, bất ngờ một phần kí ức bị quên đi như vậy.

Tôi im lặng một lúc, sau đó nói đơn giản, em còn trẻ mà, sẽ dùng cả đời này để nhớ lại vậy.

Chị gái không khỏi thở dài một tiếng.

Hôm đó tôi mơ thấy bố. Ông dắt tay tôi đi lễ hội pháo hoa mùa hè, còn có cả mẹ và chị. Cả nhà đều mặc yukata, nói cười vui vẻ. Tôi lặng yên mơ một giấc mơ yên bình như vậy. Khi tỉnh lại đã tới Tokyo.

Mùa hè tốt cuộc cũng đã trôi qua.

KẾ HOẠCH TỰ SÁT

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

6. Kế Hoạch Tự Sát

Tôi ở lại Tokyo, tất nhiên cũng làm việc rất chăm chỉ. Không chỉ Koji, mà đồng nghiệp cũng cảm thấy ngạc nhiên. Có hôm tôi nghe thấy Sato ở bộ phận cộng tác viên nhỏ giọng khó hiểu với người bên cạnh, này, chị Nakazawa về cũng được một thời gian dài rồi mà vẫn chưa đi, có phải là rất lạ không ?

Hôm khác, lúc lấy cà phê tôi gặp Nguyễn, anh ta hỏi, bao giờ cô lại đi ?

Lúc nộp tài liệu cho Koji, cuối cùng anh cũng không nhận được mà hỏi, em chưa chọn được địa điểm đi sao ?

Tôi cười khổ nói, anh định chọn giúp em chắc ? Không biết từ bao giờ sự có mặt của tôi ở công ty đã trở nên kì lạ như vậy. Cuối cùng tôi liền nói, thực ra em định quay lại Việt Nam. Koji hỏi, khi nào xuất phát ? Tôi trầm ngâm một lúc, liền đáp, tuần sau.

Trở về nhà, gió bất ngờ thổi mạnh. Tôi đã mang Gai Nhọn vào trong, để nó trên bàn uống nước, bên cạnh lọ cắm hoa hồng có vài bông héo rũ. Tôi lại tỉ mỉ đọc thoại, Gai Nhọn à, tao lại sắp đi rồi. Tất nhiên, nó vẫn không thể trả lời. Tôi thở dài, đi vào phòng trong, nghĩ có thể sắp xếp hành lí sớm một chút.

Tôi gọi điện cho Akira. Vẫn có người bắt máy, chỉ là không có tiếng trả lời. Tôi đơn giản nói, Akira, em chuẩn bị đi Việt Nam đấy. Vẫn không có tiếng nói, tôi lại cười hì hì nói tiếp, khi nào tới sẽ gọi cho anh nhé. Bất giác nước mắt lại lăn chã rơi.

Tôi hỏi Akira, nè, em có cảm giác như thực ra đối với anh rất thân thuộc. Có phải là em đã quên mất điểm gì không ?

Bác sĩ tâm lí nhiều năm trước tôi điều trị là thầy dạy thạc sĩ của chị gái. Bây giờ trong đầu không còn lưu lại nhiều ấn tượng về người đó. Chỉ nhớ rất là ôn hoà. Đó là người duy nhất biết hết những bí mật của tôi, cuối cùng đề nghị, dùng thuật thôi miên để tôi có thể vui vẻ sống tiếp.

Tôi không phải đồ ngốc, đương nhiên biết ý người ấy là quên đi.

Tối hôm đó, gió thổi rất mạnh. Tôi cuộn tròn trong chăn có thể nghe thấy tiếng càn khôn đập vào cửa sổ. Những giấc mơ thuở cũ lại cứ lần lượt đổ về như một dòng chảy không cách nào ngăn lại. Tôi có mơ thấy mình khóc. Nhưng khi thức dậy, hai mắt vẫn khô ráo, chỉ có trong lòng như có gì đang quặn lên.

Tôi nhắn tin cho Chang, mình gặp nhau đi. Cô ấy nhắn lại, em đến Hà Nội rồi à ? Tôi bất giác mỉm cười, viết một từ đơn giản, ừ.

Quay về Hà Nội, thực hiện lời hứa gặp người này từ rất lâu về trước, trong lòng không còn sợ hãi. Tôi viết vào cuốn sổ nhỏ, những điều phải hoàn thành trước khi chết. Đó là kế hoạch tự sát của tôi. Lần đầu tiên tôi lên kế hoạch tỉ mỉ như vậy. Nhớ nhiều ngày trước, khi ngồi một mình ở ban công nghe nhạc của John Lenon, tự pha cho mình một cốc nước chanh thật lớn, nhìn xuống thành phố đang ôm lấy những dòng xe cuồn cuộn mà suy nghĩ.

Năm mười sáu tuổi, tôi quen Chang. Năm nay cũng đã hai mươi sáu. Những năm tháng đẹp đẽ nhất cũng đã trôi qua mất rồi. Mười sáu tuổi tôi nói với Chang, sau này em sẽ đến Hà Nội, tận mắt nhìn thấy thành phố của chị, chụp ảnh chị, sau đó nhìn thấy người sẽ đi cùng chị nhiều năm sau nữa, mới an tâm.

Năm mười sáu tuổi, tôi yêu Akira. Chỉ hai tháng. Hai tháng đó trong những ngày cũ đã hoang phí tình cảm của tôi và anh biết bao nhiêu. Tôi bây giờ rất cuộc cũng hiểu được vì sao cố chấp cũng không chịu yêu anh. Chỉ là sợ anh sẽ bỏ đi, liền cự tuyệt. Thà anh đau lòng cũng không chịu để chính mình đau lòng.

Năm mười sáu tuổi, gia đình mà tôi luôn trân quý tan vỡ.

Bây giờ nghĩ lại, hẳn tất cả đều là đòn bẩy cho hành trình phiêu bạt của tôi sau này.

Mười tám tuổi, đỗ trường đại học mơ ước, bắt đầu cuộc sống tự lập.

Có những tháng phải đi làm thêm đến cả người đau nhức cũng nhất quyết không hé răng nói với bố mẹ nửa câu.

Kể cả khi có thiếu tiền, học bổng chỉ đủ một phần học phí, toàn bộ còn lại đều một mình tần tặn sống trong ký túc xá, mang hết thầy vất vả nuốt vào trong. Tự mình xoay sở đủ mọi công việc.

Hai mươi tuổi, đi trên chuyến bay đầu tiên đến Mỹ du học, rời xa đất nước của mình.

Hai mươi hai tuổi, vào toà soạn của Koji làm việc, hưởng ưu đãi cùng mức lương không nhỏ, còn có thể tự mình đi đây đó.

Những tưởng những năm tháng vất vả nhất đều đã trôi qua rồi.

Tôi nhắm mắt lại, trầm mình trong

âm thanh của cà phê Cộng. Cuối cùng quay trở về Hà Nội, gặp người ấy, sau đó làm hết những gì chưa có cơ hội làm, hoàn tất xong có thể tự tặng mình một cốc cà phê hoà tan một lượng thuốc ngủ thật lớn. Khi đó có phải là thực sự sẽ trở thành một linh hồn tự do hay không ?

Tôi nhớ, một ngày rất lâu về trước, từng nằm trên chiếc giường lớn trong căn hộ của Akira để viết bài, nói bâng khuơ, em từng nghĩ hai mươi lăm tuổi, nhất định mình sẽ chết.

Anh cười, không hoảng hốt, lại hỏi, vì sao ?

Tôi liền kể, khi còn học sơ trung, em quen một người, rất thông minh, thậm chí có lần còn cùng em thuận lợi đi vào cuộc thi hùng biện cấp tỉnh. Lúc đó em và cậu ta không được tính là tiếp xúc nhiều, nhưng khi gặp lại cậu ta vẫn nhớ em, rủ em đi nhiều nơi. Chúng em nhanh chóng trở nên thân thiết, cùng có sở thích viết lách, điện tử và khuynh hướng nghệ thuật. Em nhớ cậu ta từng nói, năm hai mươi lăm tuổi nhất định tớ sẽ chết, nếu không phải bệnh tật thì sẽ là xe đâm, ai biết. Nhưng tớ nhất định sẽ sống theo cách của mình, không để cho thứ gì trói buộc. Nim à, tớ nghĩ rằng sống hai mươi lăm năm, cũng nên chết đi rồi. Không cần sống lâu quá. Có phải là tớ rất lập dị không ?

Lúc ấy em nói, không hề. Tớ cũng cảm thấy nếu tự năm bắt được thời gian cuối cùng của cuộc đời mình thì thật là tốt. Tớ sẽ lập một kế hoạch tự sát, năm hai mươi lăm tuổi, nếu chúng ta còn ở bên nhau, tớ sẽ cố gắng thực hiện hết kế hoạch đó.

Akira hỏi, vậy người ấy với em bây giờ còn giữ liên lạc không ?

Tôi mỉm cười, nói, không. Em cũng không nhớ em và cậu ta đã to tiếng về chuyện gì. Chắc chắn là rất nhỏ nhặt, nên cũng không nhớ nổi lí do vì sao.

Em chỉ nhớ sau khi tức giận mà cãi nhau một trận nảy lửa, cuối cùng cậu ta xô cửa bỏ đi, để lại một câu nói. Mười năm nữa, mười năm nữa quay lại nhìn xem là cậu chọn đúng hay là tôi chọn đúng.

Lúc ấy vẫn nghĩ đó là một câu đùa.

Hôm sau cậu ta liền chuyển nơi ở, cũng không để lại bất cứ liên lạc gì. Không có tạm biệt, không có báo trước, việc con người ra khỏi thế giới của nhau chỉ đơn giản là nhanh chóng đến ngạc nhiên như thế.

Nghĩ lại thì, cũng đã có rất nhiều người rời khỏi em. Nhiều cách ra đi. Nhiều cách biến mất. Đôi khi chỉ cần một tin nhắn chúc ngủ ngon, khi tỉnh dậy, tất cả đều đã kết thúc mất rồi. Mỗi lần như thế là thấy lòng như cạn đi một ít. Có lúc buồn, có lúc không. Chỉ biết rằng một số thói quen cho người đã đi xa cũng sẽ phải thay đổi.

Những người đã đi, có người em từng gặp, có người thì chưa. Nhưng chưa bao giờ níu kéo họ lại. Làm ơn, em cần anh. Kiểu như vậy.

Vì thế, Akira à, anh đừng bao giờ nói sẽ rời xa em. Em không có cái năng lực giữ lại người ta bên mình.

Anh cười nói, đương nhiên sẽ không

KẾ HOẠCH TỰ SÁT

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

7. Trở Về Hà Nội

Cà phê Cộng tại Hà Nội đồ uống không hẳn là ngon, giá lại cao hơn nhiều so với những nơi khác, nhưng trước đây tôi từng đến đây uống, rồi cuộc trở nên lưu luyến không gian nơi này. Hôm nay là thứ ba theo lịch địa phương, khách không nhiều, âm nhạc uể oải cất lên trong không gian vài câu ca Việt, tôi nghe lúc hiểu lúc không. Tiếng Việt khó ở nhiều phương diện. Một từ có thể có rất nhiều nghĩa, thành ra trước đây tôi cũng phải học rất lâu mới đại khái hiểu biết chút ít. Nói nghe không hẳn là khó khăn, nhưng cũng không phải là không có lúc lúng túng. Chợt nhớ ra trước kia khi học tiếng Anh, cũng giống thế này. Tôi hạn chế nói tiếng Nhật một cách tối đa. Khoa Anh bên cạnh có người bạn học rất giỏi, thường xuyên sang đó trao đổi với nhau bằng tiếng Anh. Đó đã là chuyện của nhiều năm trước, bây giờ người bạn ấy ngoài việc nghe nói đang làm phiên dịch viên, tôi cũng không có bất cứ thông tin nào. Rất nhiều mối quan hệ đã biến mất.

Tôi ngồi ở bàn ngay cạnh cửa ra vào, kiên nhẫn chờ đợi. Bọt trong cốc trà sữa nhỏ đã gần tan hết, một màu nâu nhàn nhạt, hương thơm chỉ thoang thoảng, không bay nổi tới cánh mũi. Qua một lúc, cửa quán mở ra, tôi liền ngẩng đầu nhìn. Cô gái mặc chiếc váy trắng tinh khiết, dáng người nhỏ nhắn, bước vào.

Tôi bật lên : "Chang!"

Cô vừa vặn quay sang nhìn tôi, ánh mắt như không tin được, có cả vẻ ngạc nhiên không che dấu. Tôi vẫn ngồi, mỉm cười nói một câu tiếng Việt đơn giản:

-Chào chị, em là Nim.

Lần đầu gặp gỡ, mà như đã gặp nhau rất nhiều lần, hoàn toàn không có xấu hổ hay ngại ngùng, nói mãi cũng không hết chuyện. Chang nói, em gầy hơn trong ảnh. Tôi mỉm cười, chị cũng thế.

Trước khi đến Hà Nội tôi đã cắt lại tóc, mặc chiếc áo sơ mi nhung tằm màu đen mà Chang tặng. Tôi muốn cho cô ấn tượng đầu tiên khi gặp ngoài đời thật chân thực, không xa lạ so với những bức ảnh cô đã in ra. Cổ tay bên trái của tôi đeo một chiếc vòng, cổ tay bên phải của Chang cũng đeo một cái y hệt. Rất nhiều năm trôi qua mà nhìn mọi thứ đều bảo trì nguyên vẹn, chúng tôi đều trân trọng nhau như vậy.

Chang luôn muốn đưa tôi đến ngôi trường cô ấy từng học, trường trung học phổ thông Chu Văn An. Cô nói, nơi này là ước mơ thuở niên thiếu của chị. Có rất nhiều thứ ở đây. Thanh xuân của chị, hoài bão của chị. Tôi chỉ mỉm cười, nhưng bây giờ ta đâu vào được nữa. Cô thất vọng nói, ừ, đúng thế. Tôi nhớ trước đây Chang từng viết trên blog, khi thi tiếng Anh, cô đã gặp một từ rất đẹp, liền ghi nó vào giấy, nhưng lại quên mang đi. Cô nói, cảm thấy rất sợ, vì không biết viết từ ấy như thế nào cả, nghĩa của nó cũng không. Chỉ e rằng sau này, mãi mãi cô cũng không biết từ đó có nghĩa là gì.

Tôi mang theo chiếc máy ảnh chụp lấy ngay, cùng Chang đứng trước cổng trường Chu Văn An. Một lúc sau, cô nói, mình đi thôi. Tôi đưa máy lên chụp, đợi ảnh in ra, sau đó lấy bút trong túi ghi lên mặt sau bức ảnh một từ, "abitious" - "hoài bão". Tôi đưa cho Chang, nói, em tặng chị từ đẹp nhất của em. Cô nhìn tôi, cười rạng rỡ.

Chang đưa tôi đi nhiều nơi. Có những nơi tôi đã từng tới, thậm chí đã có thời gian là khách quen, nhưng khi đi cùng cô ấy, nhìn thấy cô ấy hào hứng, liền cảm thấy như đây là lần đầu tiên.

Như thế quay lại ngày mới đặt chân đến Hà Nội, cái gì cũng mới lạ, dễ phấn khích, dễ thoải mái, dễ cảm thấy vui vẻ. Chang nói, chị đưa em đi gặp bạn chị. Tôi đáp, vâng.

Chúng tôi tới rạp chiếu phim. Chang đi mua vé, còn tôi đi mua bỏng ngô và đồ uống. Lúc quay lại đã thấy chị đứng với một nhóm người, tôi chỉ đơn giản là gật đầu chào. Chang nói với họ, tôi là Nim. mấy cô gái đó có vẻ ngạc nhiên, nói, không ngờ em lại giống con trai như vậy, còn rất gầy. Tôi chỉ cười. Mọi người giới thiệu với nhau, nói là gọi bằng nickname trên mạng là được rồi. Hoá ra đó đều là những người chơi trên diễn đàn mà tôi gặp Chang. Duật, Uy, Dạ, Dờ, Đơn, Vic, Hân. Những cái tên là lạ, nhưng tôi biết mình sẽ nhớ kĩ. Họ là bạn của Chang, là bạn của tôi.

Tôi nhắn tin cho Akira. Em đang ở Việt Nam. Nơi này ấm áp lắm.

Biết Akira sẽ không trả lời, sau khi gửi đi, tôi cất lại máy vào túi.

Xem xong phim, mọi người kéo nhau đi ăn tối. Ngôn ngữ thực ra cũng không phải là vấn đề lắm, tiếng Anh của mọi người đều tốt cả. Họ rất thân thiện, luôn phiên giải thích cho tôi tỉ mỉ những gì không hiểu, nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt thỉnh thoảng lộn xộn chút Anh ngữ. Có những từ quá khó thì dùng từ điển. Tôi mang một máy ảnh cỡ nhỏ, chụp hình mọi người. Sau đó, có người nói, chúng ta cùng selfie một tấm đi. Tôi liền cất máy ảnh, nói, vậy chụp bằng điện thoại. Không phải là một nhóm bạn khi đi chơi, luôn selfie bằng điện thoại sao. Tôi luôn muốn làm điều này từ rất lâu về trước. Trong một buổi đi chơi với những người bạn của mình, chụp ảnh cùng nhau, vĩnh viễn lưu lại khoảng khắc vui vẻ này.

Cứ như vậy, tôi cảm thấy chuyến đi này khác lạ, có lẽ là vì có người đi cùng. Khi chia tay, mọi người ôm tôi chào tạm biệt. Trong lòng tôi lại nảy sinh một loại cảm xúc gọi là lưu luyến. Mọi người đều nói, sau này quay lại đây nhé. Tôi nhớ tới kế hoạch tự sát của mình, trầm ngâm đáp, có thể.

Mai là ngày tôi rời Việt Nam, tôi nói với Chang, tối nay đừng về vội, đưa em tới một nơi. Ở Hà Nội có rất nhiều cửa hiệu bán đồ lưu niệm, nhưng tôi đặc biệt thích một nơi, gọi là "Macabre", bán đồ và vòng đá có style theo kiểu gothic, nhưng họ gọi là grunger. Tôi không hiểu lắm, nhưng rất thích. Tôi biết nơi này qua Instagram, còn đây lại là lần đầu tiên đi tới.

Tôi chọn hai viên đá Cherry Quazt, một cho tôi, một cho Chang, như là món đồ tạm biệt cuối cùng. Hết hơn năm trăm ngàn Việt Nam đồng, tôi rút hết số tiền Việt có trong ví, vừa vụn cũng đủ.

Chang đưa tôi về khách sạn. Đường phố Hà Nội vẫn là đông đúc như vậy, xung quanh có rất nhiều xe, khiến không khí cũng như bị cuốn trôi. Tôi ôm cô từ phía sau, đặt cằm lên bờ vai gầy. Tôi từng nói với Chang, tình cảm của chúng ta quá tốt, tốt đến mức em muốn cả thế giới phải ghen tị. Chang cười, đáp lại, đúng thế, tìm đâu ra một mối quan hệ như thế này chứ.

Chang từng nói với tôi, chị muốn đến một nơi có thể khóc cạn nước mắt và ngủ đến khi ánh nắng bình minh của buổi đầu tiên đánh thức. Đó sẽ là ngày cuối cùng của thế giới còn tồn tại. Xung quanh không còn có ai, kể cả cô đơn. Lúc ấy, tôi trả lời, em sẽ tìm một nơi như thế, vì chị. Thực ra chúng tôi biết, ước muốn này dường như không tưởng, nhưng những cố chấp với khát khao đó lại là tình yêu dành cho nhau. Chỉ cần mong muốn, là sẽ làm.

Khi đi thực tế ở Okinawa, tôi mua một lọ thủy tinh ở cửa hàng lưu niệm, mang về tận Tokyo. Khi trở về, một thời gian rất dài, đó chỉ là một món đồ trang trí chật chội, nhưng vẫn được lau chùi thường xuyên. Có một ngày, tôi bắt một con bướm nhỏ ngoài khóm hoa trước cổng chung cư, bỏ vào đó, đập lại bằng miếng vải mỏng. Chụp ảnh lại, gửi cho Chang, nói, em muốn gửi nó cho chị, nhưng lại có cảm giác đang tước đi tuổi xuân của người khác. Chang cười, nói, thả nó ra đi. Tôi hỏi, chị có nghĩ là nó cũng cô đơn không ?

Chang rất lâu không hồi âm. Lúc sau, tôi nhận một voice message của cô. Cô nói một câu bằng tiếng Anh, hoà lẫn với âm thanh gió biển và sóng vỗ tại nơi cô đang đứng : "Everything borns to be alone."

Thời gian trước, Chang cũng từng yêu con gái. Đã chia tay. Lúc ấy khoảng cách địa lí là cả một vấn đề. Tôi chỉ có thể nhìn thấy những gì cô muốn cho tôi thấy qua con chữ trên màn hình. Nhưng tôi cảm giác được, Chang rất đau lòng. Tôi muốn xoa dịu nỗi đau của cô, nhưng không có cách nào. Tôi nói với cô, em yêu chị.

Cô đáp, chị biết.

Tôi lại nói, ước gì em có thể yêu chị.

Cô đáp, ừ, ước gì ta có thể yêu nhau.

Chúng tôi là như thế. Mỗi người đều có duyên nợ với những người khác nhau. Chúng tôi thương đối phương rất nhiều, tình cảm này đã sâu hơn cả tri kỉ, nhưng vĩnh viễn không thể gọi là tình yêu.

Đời này của Chang, vì một tình yêu chưa biết tên, chưa thành hình mà có mặt.

Đời này của tôi, vì để yêu một người mà được sinh ra.

Người ấy gọi là Shindo Akira.

...

Ngày tôi ra sân bay để rời khỏi Hà Nội, Chang đến tiễn tôi, cầm theo một bông hoa hồng trắng toả hương se se. Tôi đưa cho cô phong bì chứa ảnh chụp khi ở Hà Nội, nói, tặng chị đấy. Chang nhận lấy, khe khẽ cười. Cô đưa cho tôi bông hoa, nói, đây là Hà Nội của chị, tặng cho em.

Hà Nội của chị, phải là tinh khiết như thế. Tôi cầm lấy, đưa lên mũi ngửi, chỉ mỉm cười. Ôm nhau chào tạm biệt, tôi kéo va li chuẩn bị lên máy bay.

Chang nói, sau này, em quay lại nhé ?

Tôi vẫn chỉ đáp, có thể.

KẾ HOẠCH TỰ SÁT

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

8. Niên Thiếu

Điều thứ hai cần thực hiện trong kế hoạch tự sát của tôi, đó là gặp lại Chitose.

Tôi gọi cho anh Batou. Nhiều năm trôi qua, chúng tôi vẫn là anh em tốt. Anh Batou cũng nhiều lần khuyên tôi, đừng sống như vậy nữa. Tôi cười hỏi, như vậy là thế nào? Anh nói, cô độc như vậy đó.

Lần này gọi cho anh Batou, tôi nói, anh tìm giúp em một người. Tên là Hattori Chitose, học cao trung cùng trường với em ngày xưa.

Kết quả là biết anh đang ở Okinawa.

Tôi ngồi một góc khuất, nhìn người con trai mình từng thích âm thầm một thời gian dài, cảm giác như thời gian không cướp đi điều gì quá nhiều trên khuôn mặt của chúng tôi. Cái nó cướp đi đơn giản là trí nhớ.

Chitose mặc chiếc áo sơ mi trắng, đang nói gì đó với người bên cạnh. Chuỗi nhà hàng này đứng tên anh. Hình như từ đầu tới cuối, cuộc sống của anh đều rất thuận lợi như vậy.

Trong lòng tôi xuất hiện một loại tâm tình bình lặng, không có ý định nói chuyện. Tôi xé tờ giấy trong cuốn sổ mang theo, nắn nót viết từng dòng.

Kì thực cũng không dài, nhưng mất tới mười lăm phút.

Tôi gọi phục vụ tính tiền, sau đó đưa tờ giấy đã gấp gọn cho anh ta, nhờ chuyển cho Chitose đang ngồi đằng kia. Người phục vụ vừa cầm lấy, tôi liền đứng dậy đi ra cửa.

Nhớ lại một ngày nhiều năm trước, tôi đợi Chitose dưới cột bóng rổ, cái gì cũng không mang, mái tóc ngắn cùng áo sơ mi của nam cực kì không thích hợp với mẫu người của Chitose. Nhưng vẫn muốn nói.

Em thích anh đấy.

Rốt cuộc thấy anh đi ra cùng bạn bè, nụ cười phảng phất một tia nắng rạng rỡ chói mắt, lại không cất nổi lời.

Tôi nhìn thấy Chitose lần đầu tiên khi mang sổ đến sân bóng rổ vẽ kí hoạ. Ngồi tại một góc khuất, ít người nhìn thấy, nhưng tôi có thể quan sát mọi thứ. Anh dẫn bóng rất uyển chuyển. Làn da màu mật ong như phát sáng dưới ánh nắng, khiến người ta cảm thấy đẹp đến mức xa vời. Tôi cứ ngồi đó, ngây ngốc trông theo cử động của anh, không dám chớp mắt, sợ rằng sẽ bỏ lỡ người này. Khoảnh khắc anh cười khi ném bóng vào rổ, đơn giản mà đẹp đẽ; ngay tại lúc đó, tôi biết, tôi liền thích Chitose.

Sau này anh có người yêu, tôi cảm thấy có lẽ loại tình cảm này mãi mãi chỉ nên cất trong lòng. Tôi mang máy ảnh ra sân bóng, chỉ chụp một tấm, sau đó ra về. Đôi khi nhìn lại ảnh, bất giác cảm thấy đau lòng.

Vẻ đẹp này, tôi vĩnh viễn không chạm tới.

Cứ như thế, sau khi Chitose tốt nghiệp, cũng không thể biết có một người lại thích anh như vậy.

Tôi rời khỏi nhà hàng, thăm nghĩ, đây sẽ là lần gặp cuối cùng.

Okinawa đón tôi bằng một ngày gió lộng. Tại đây, tôi cuối cùng cũng nói được lời tạm biệt với tình yêu thời niên thiếu của mình.

Cuối cùng cũng tự do.

...

Trong căn nhà dì đang ở tại Osaka, cũng chính là nơi tôi đã sống thời niên thiếu, có một tầng áp mái, chỉ tôi có chìa khoá.

Dì đón tôi thật ân cần, dáng vẻ tiêu tụy đi nhiều. Đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy dì kể từ tang lễ của bố. Tôi chỉ đơn giản lễ phép chào, sau đó tự mình mang đồ lên phòng, đóng cửa lại. Dì đã quen với thái độ nhàn nhạt của tôi như vậy, nên cũng lạng lẽ không can thiệp. Tôi nằm trên giường, mắt hướng lên trần nhà, tại góc trần bên trái có một ô cửa gỗ đóng kín, chính là đường lên tầng áp mái. Dù từ khi tự lập, số lần tôi về nhà rất ít, chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng căn phòng vẫn được quét tước sạch sẽ, giống như chủ nhân của nó chưa từng vắng mặt. Đứng dậy, tôi kê ghế vừa vặn để có thể tra chìa khoá vào ổ, xoay một vòng, sau đó nắm lấy tay cầm kéo xuống. Chiếc thang nhỏ cũng theo đó hạ thấp, tôi bám lấy, leo lên không chút khó khăn.

Không có người dọn dẹp, nên ở đây bụi phủ thật dày, tôi cẩn thận di chuyển để hạn chế bụi bắn bay lên. Trên này kì thực rất trống, cái gì cũng không có, chỉ là giữ một cái hộp các tông, bên trong là thời niên thiếu của tôi.

Tôi không rõ thói quen này của mình bắt đầu từ bao giờ. Ghi âm lại cuộc sống hàng ngày của bản thân. Mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây. Còn trong hộp các tông này là toàn bộ là băng ghi âm quãng thời gian bác sĩ tâm lí đã thôi miên để làm tôi quên đi. Ông nói, giữ chúng lại, nếu như muốn nhớ lại thì chỉ có chúng mới giúp được cháu.

Mà điều này cất giữ cũng đã được rất nhiều năm.

Mang xuống có chút chật vật, hơi lo lắng vì không biết lâu như vậy liệu còn nghe được không. May mắn là tầng áp mái rất khô ráo, không bảo

quản thường xuyên nhưng nhìn ra thì vẫn còn tốt. Tôi cho băng vào máy phát, cắm earphone và bắt đầu nghe. Kì thực tôi không ghi lại ngày tháng trên băng, cho nên chỉ có thể lựa chọn nghe lộn xộn.

Rè...rè

"Cô bạn, đại ca của chúng tôi thích cậu, có muốn làm đại tỉ của chúng tôi không?"

-Không có hứng thú.

-Ai nha, sao lạnh lùng như vậy. Tôi đã không quản nguy hiểm, trốn đại ca để nói cho cậu biết mà còn đối xử với tôi như thế. Thật sự là khiến người khác đau lòng.

-Cho cậu một phút, lập tức biến khỏi tầm mắt của tôi. Nếu không tôi sẽ tìm đại ca của các cậu hỏi cho ra nhẽ.

..."

Tôi bình đạm nghe băng ghi âm, những cuộc đối thoại lướt qua, nhưng đều không phải là cái tôi muốn nghe.

Giọng của Akira nhiều năm trước.

"Nim, tôi thích cậu.

-Cậu là ai ?

-Cậu không nhớ ra tôi sao ?

-Không nhớ. Nhưng nếu chúng ta cặp với nhau, chỉ cần đáp ứng tôi một chuyện.

-Cậu nói thử xem.

-Tên của cậu, họ của cậu, tất cả mọi thứ của cậu tôi đều không muốn biết, không muốn nhớ. Tôi không thích bị ràng buộc."

Bíp

"Nim à, yêu tớ không được sao ?

-Có gì đảm bảo nếu yêu cậu, cậu sẽ không bỏ tớ đi chứ ?

-Nếu tớ đảm bảo, cậu có ở lại bên tớ không ?"

Akira hỏi tôi câu này hai lần. Một lần nhiều năm trước đã thu lại trong băng ghi âm, một lần nữa là khi tôi rời khỏi căn hộ của anh tại Tokyo. Anh nhìn tôi kéo vali ra khỏi cửa, cuối cùng nhẹ nhàng hỏi :

-Nim à, yêu anh không được sao ?

Tôi đã không để ý, khi đó, giọng anh như vỡ ra.

Có một ngày, tôi và Akira đi đến một vùng quê. Ở lại trong căn trọ nhỏ, sau đồi thấp được che phủ bởi những cây thông cao lớn. Chủ ngôi nhà là một người phụ nữ trung niên, nuôi rất nhiều động vật nhỏ. Có con mèo lông trắng lạc vào phòng, tôi cúi xuống, định bế lên thì bị vuốt của nó cào hai đường lên mu bàn tay, để lại vết xước. Lúc đầu chỉ hơi tê, sau đó những hạt máu bé xíu theo miệng vết thương xuất hiện, tạo thành một đường ngăn màu đỏ nhạt. Akira lục túi hành lí tìm băng dán cá nhân, còn tôi lúc đó lấy điện thoại ra viết ghi chú. Anh hỏi, làm gì thế. Tôi đáp, ghi lại ý tưởng. Akira giúp tôi dán băng vào chỗ bị thương, nói, ngay cả tác phẩm của em cũng phải bị thương như thế sao. Tôi trả lời, ở bên anh, em liền không cảm thấy bị thương.

Nhưng đau đớn của em, vẫn cần có nơi để lưu lại.

Chúng tôi đi theo con đường nhỏ vào rừng. Chỉ đi song song với nhau như thế, không nói chuyện, âm thanh cũng trở nên ít ỏi. Đó là ngôi làng nhỏ ở một tỉnh miền núi, ngoại trừ âm thanh của thiên nhiên thì không lẫn bất cứ một tiếng động nào của máy móc. Tôi có cảm giác, người dân ở đây đã cự tuyệt nền tri thức hiện đại. Ngay cả TV trong nhà trọ tôi ở lại cũng là loại rất cũ, chỉ phát vài kênh nhảm chán. Nhưng tôi thích như vậy, ngắm nhìn những thứ cũ kĩ đã nhuộm màu thời gian. Tôi bắt lấy một chiếc lá chao nghiêng trước mặt, nói với Akira, trước đây khi còn nhỏ, em có một đôi giày thêu màu xanh. Đó là loại thêu thủ công của những người ngày xưa hay thêu, mẹ mua tặng em năm em sáu tuổi. Em thực sự rất thích đôi giày ấy. Mềm mềm, xinh xinh, khi đi vào cảm giác như chạm bước chân tới đám mây trên bầu trời. Sau này khi giày bị hỏng, em vẫn còn cảm thấy rất tiếc, thậm chí có chút đau lòng. Ngày trước đi Việt Nam, em có thấy một đôi tương tự như vậy, nhưng có điều, không còn thích nữa.

Tôi nói, bây giờ em mới nhận ra, là em chỉ lưu luyến kỉ niệm. Cảm giác lúc đó không thể tìm lại, cũng không bao giờ có được nữa.

Akira nói, đợi tóc em dài, anh sẽ mua cho em một đôi giày thêu. Sau này chúng ta sẽ đi Trung Quốc, đến Tây Tạng, kết thúc hành trình của em, cùng nhau.

Anh vuốt mái tóc hơi rối của tôi, dịu dàng nói như vậy. Cả hai đứng lại. Dưới chân là con đường rải những viên đá nhỏ hơi gồ lên, đan xen vài tia nắng nhạt qua kẽ lá rọi xuống, cắt mặt đất thành nhiều mảnh nhỏ. Quả thông màu nâu rụng lặng lẽ, có hương thơm của gỗ và nhựa cây. Akira đưa tay còn lại lên xoa xoa má tôi. Tôi cầm lấy tay anh, nhẹ nhàng áp lại lên má cùng một chỗ, nghiêng đầu nói.

Có lẽ em yêu anh.

Akira chỉ cười, đáp, vậy sao.

...

Lúc nghe hết cuốn băng cuối cùng thì đã sang rạng sáng ngày hôm sau. Cả ngày không ăn gì, chỉ ngồi nghe như vậy, cả người đều mệt mỏi. Tôi nằm nghỉ một chút rồi đi tắm. Ở dưới nhà dì đã chuẩn bị xong đồ ăn, đang ngồi chờ. Tôi ngồi xuống đối diện dì, nói câu nói truyền thống xong liền bắt đầu ăn. Tôi gấp thức ăn cho dì, nhẹ nhàng nói :

-Mẹ, ăn nhiều một chút.

Bàn tay cầm đũa của dì thoáng run rẩy. Tôi cảm thấy đau lòng. Người này không có tội, tình yêu của bà với bố cũng không có tội. Vì sao nhiều năm như thế tôi lại cố chấp đến vậy, những người bao bọc, che chở tôi luôn bị chính tôi bức đến không biết phải làm thế nào.

Ăn xong, tôi giúp dì rửa bát. Đây là lần đầu tiên hai dì con ở gần nhau lâu đến vậy. Tôi nói với dì, con và chị Junko sẽ thuê một người giúp việc, một mình mẹ ở nơi này dọn dẹp chắc chắn sẽ rất mệt. Dì im lặng một lúc, sau đó trả lời, đâu cần tốn kém như vậy, thỉnh thoảng hai đứa về nhà thăm dì là được rồi. Tôi vờ như không nhìn thấy giọt nước rơi xuống bàn tay đang phủ đầy bọt xà phòng của dì, chỉ nói, đáng lẽ ra con nên làm như vậy từ lâu rồi mới phải.

Trước khi rời khỏi nhà, tôi ôm dì chào tạm biệt. Mẹ ơi, con đi đây. Mắt dì đã hơi đỏ, thở dài nói, đứa trẻ này tại sao lại lớn nhanh như vậy chứ. Lúc này tôi mới phát hiện ra, dì thấp hơn tôi rất nhiều. Tấm lưng đơn bạc gầy gò đã hơi còng xuống vì tuổi tác. Chợt nhớ tới một ngày rất lâu về trước, tôi đợi mẹ ở trường để họp phụ huynh. Khi ấy bố đi công tác, không thể có mặt, cho nên tôi đã gọi cho mẹ. Tôi không muốn dì đi thay bố. Thế nhưng tôi đợi rất lâu, mẹ cũng không tới. Cuối cùng tôi xách cặp bỏ về. Qua ngày hôm sau, giáo sư Kim gặp tôi ở thư viện, nói vài câu, nhắc đến buổi họp phụ huynh ngày hôm ấy. Bà nói, mẹ trò quan tâm trò thật đấy, đã xin lại hết số điện thoại của giáo viên, lại hỏi mãi về tình hình của trò mới

thôi. Tôi mỉm cười, em cứ nghĩ mẹ sẽ không đến. Giáo sư Kim nói, đúng là đến hơi muộn, nhưng vẫn đến mà. Lúc sau, bà bất chợt nói, tóc mẹ trò dài thật nhỉ. Sao trò không thử nuôi tóc dài đi ?

Động tác của tôi khựng lại, nhưng chỉ cười cho qua.

Tôi biết, mẹ đã không đến. Tóc bà là mẫu tóc ngắn uốn xoắn mà những người phụ nữ thành đạt hay làm.

Người đến là dì.

Sau khi ôm tạm biệt lần cuối, tôi khẽ nói, mẹ, con xin lỗi. Dì nắm chặt tay tôi, nói, không sao, về là tốt rồi.

Trên máy bay, sau khi ngồi vào chỗ, tôi giở cuốn sổ nhỏ ghi "Kế hoạch tự sát" của mình, nhẹ nhàng gạch bỏ bốn mục đầu tiên.

Tôi đã gặp được Chang, tìm được Chitose, nhớ lại mọi chuyện, trả được cho dì một tiếng gọi "mẹ". Kế hoạch tự sát chỉ còn hai việc cần hoàn thành.

Tôi chụp ảnh số tiền trong tài khoản, gửi vào mail của cậu bạn năm xưa. Không biết là mail này cậu ta còn sử dụng hay không, nhưng vẫn gửi.

"Nè, còn nhớ trước khi bỏ đi cậu đã nói gì không ?

Tớ thì không quên đâu. Kế hoạch tự sát mà tớ nói với cậu nhiều năm trước, đã sắp làm xong rồi.

Tớ của bây giờ, tốt lắm, cũng không hề hối hận.

Cậu thì sao ?"

Những người cô đơn, chung quy cuối cùng vẫn tìm mọi cách để đi cùng lối về với nhau.

KẾ HOẠCH TỰ SÁT

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

9. Trở Về

Mùa hè nhiều năm trước, tôi nói với Akira, tớ muốn đi biển. Anh không nói gì nhiều, bảo tôi đến nhà ga đợi anh. Tôi trèo ra ngoài bằng đường cửa sổ, bỏ lại đằng sau những tiếng cãi nhau không ngớt của những người lớn trong nhà. Tôi đã sống những ngày tháng chẳng cần ai biết như thế. Tôi không có cái năng lực để cảm nhận được hạnh phúc của tình cảm gia đình. Tôi chỉ nhìn thấy những gì đổ vỡ nứt rạn của nó. Tôi cô đơn trong chính căn nhà của mình.

Akira đứng ở máy bán nước ngọt tự động chờ tôi. Anh cao và gầy. Chiếc balo to như dính chặt vào tấm lưng thẳng của anh, chiếc mũ lưỡi trai đội ngược ra đằng sau khiến tóc mái có vẻ dài hơn, phủ gần đến sống mũi cao thẳng tắp. Akira không bao giờ hỏi tôi lí do tại sao. Anh chỉ muốn làm tôi vui, vì thế mà đáp lại tất cả những đòi hỏi của tôi. Chúng tôi ngồi trên một chuyến tàu rất vắng. Chỉ có một vài hành khách khác đứng lẻ tẻ, người đứng người ngồi. Xung quanh dường như yên lặng. Không có một âm thanh nào ngoài tiếng tàu chạy. Khối không khí bị nén trong tàu nong nặc hơi người, nóng nực kì lạ. Tôi hỏi Akira, cho tớ tựa vào vai cậu nhé? Anh đáp, ừ, nhẹ tênh. Tôi kéo mũ áo phông đội lên đầu, ngả đầu vào vai Akira, nhắm mắt lại. Vẫn có thể cảm thấy được sự di chuyển của đoàn tàu đang chạy. Vai Akira cũng gầy. Anh đưa tay áp vào tai tôi. Lúc đầu tôi không biết, nhưng khi những âm thanh vang lên và bám vào bán cầu não trái, tôi mới biết Akira đeo tai nghe cho tôi. Bài hát đó tôi bây giờ vẫn không biết tên, nhưng vẫn nhớ mãi một câu hát, nhớ rất sâu đậm như vậy.

"Each time I say something I regret I cry "I don't want to lose you."

But somehow I know that you will never leave me."

"Mỗi khi anh nói những gì phải hối tiếc, anh khóc, "anh không muốn mất em"

Nhưng bằng cách nào đó, anh biết, em sẽ không bao giờ bỏ rơi anh."

Ở cửa hàng tạp hoá gần biển có một máy bán nước ngọt tự động. Akira cho tôi một đồng xu để nhét vào. Hình như tôi đã lấy một lon coca, mà cũng chả quan trọng. Chúng tôi đi bộ đến bãi biển. Không có ai. Chỉ nghe thấy tiếng gió. Và tiếng sóng. Mặt biển đen thẫm, nhìn xa chỉ thấy lấp lánh vài vệt sáng trên đầu ngọn sóng. Chẳng biết ánh sáng từ đâu. Có lẽ là từ những chiếc thuyền câu ngoài khơi. Tôi không chắc. Chúng tôi ngồi xuống bãi cát, túi đồ đặt ngay bên cạnh. Tôi bóc một gói snack, Akira mở lon nước mà tôi mua vừa nãy. Những khi ở cùng anh thường là những khoảng lặng im rất dài, nhưng tôi cảm thấy an tâm biết bao. Chúng tôi đều là những người ngại giao tiếp, chỉ mở lòng với duy nhất mình nhau. Không ai có thể hiểu được chúng tôi, mà có lẽ chính chúng tôi cũng vậy.

Bây giờ tôi mới ngẫm ra, khi Akira còn ở lại bên cạnh, chúng tôi đã từng thân thiết như thế. Mặc dù tôi phủ nhận, nhưng vẫn là thân thiết như thế.

Tôi gọi điện cho Akira, sau đó nói, anh biết không, em yêu anh.

Yêu anh thật đấy.

Nè Akira, nói cho em biết, anh còn yêu em như Akira mười sáu tuổi yêu Nim mười sáu tuổi hay không ?

Tôi ngồi ở tầng thượng một quán cà phê, tại nơi cao như thế, xung quanh chỉ có tiếng gió, nhưng tôi vẫn chăm chú nắm bắt hơi thở phả nhẹ nhàng lên ống nghe của người bên kia. Cuối cùng anh nói.

Vẫn.

Một từ đơn giản, nhẹ như là ảo ảnh không thực, nhưng trong một giây anh thốt ra, tôi nghe được rất rõ ràng.

Tôi nói, kế hoạch tự sát của em năm hai mươi lăm tuổi, vì anh mà bị trì hoãn mất một năm.

Akira đáp, anh biết.

Tôi lại nói, nè, Akira, bây giờ kế hoạch tự sát đó em cũng đã làm xong rồi. Anh nghĩ xem em nên chết như thế nào ?

Giọng anh đột nhiên trở nên khẩn trương, khiến tôi có cảm giác mơ hồ.

Nim, em đang ở đâu ?

Tầng mười, tôi thành thực đáp.

Đừng làm gì ngốc nghếch.

Tôi mỉm cười, sẽ không. Em sẽ không nhảy đâu, thế thì cái chết của em sẽ xấu xí lắm, lại còn làm ách tắc giao thông.

Akira im lặng, sau đó anh nói, em nhất định phải như thế sao ?

Tôi đáp, ước muốn duy nhất của em cho đến bây giờ đã đạt được rồi, đó là biết anh vẫn yêu em. Akira, em vui lắm.

Lúc nói ra câu này thì tôi đã rơi nước mắt.

Akira nói.

Nim, em có thực sự muốn kết thúc sinh mạng mình tại đây không ?

Nếu có, tại sao em lại khóc ?

Em có sợ không ?

Tôi mỉm cười, không trả lời câu hỏi của anh. Chỉ là đơn giản ôn lại chuyện cũ.

"Em cuối cùng cũng nhớ ra, em gặp anh lần đầu tiên là khi nào.

Tại sao em lại không cảm thấy lạ nhỉ. Lúc anh nói muốn em làm bạn gái anh, hồi còn ở trường ấy, anh đã hỏi em không nhớ anh là ai sao.

Akira, em nhớ ra rồi. Em thật hối hận vì nhớ ra muộn như thế."

Một nhà hàng đồ Nhật truyền thống. Bên ngoài là những chiếc ô tô đắt tiền, xếp ngay ngắn ở nơi đỗ xe. Một thiếu niên đứng lẻ loi bên cạnh cây bonsai, hai tay đút túi quần, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc xe đối diện. Cậu ta chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng, thoạt nhìn thật gầy yếu. Đột nhiên, thiếu niên đó cúi xuống, nhặt lên một tảng đá to, ra sức đập vào cửa kính của chiếc xe đó, như muốn làm vỡ nó ra thành từng mảnh. Không gian khi ấy rất tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng đổ vỡ do người kia gây nên.

Còn tôi thì đứng một góc, lặng lẽ thu lại toàn bộ sự việc kia vào mắt.

Đợi đến khi cậu ta bỏ viên đá xuống, tay cũng đã bị thương, chảy ra một ít máu. Tôi không có lí do gì để ngăn màn đập phá vừa nảy của cậu ta, nhưng lúc này lại đi đến đưa cho cậu một chiếc khăn tay.

Thiếu niên ngẩng đầu lên nhìn. Tôi nói, cầm lấy. Dù sao cậu cũng nên giữ sức đi, lần sau đập vụn đá ra, đứng từ xa ném tới, sẽ không bị thương.

Tự nhiên cậu ta lại mỉm cười, sau đó hỏi, cậu tên là gì ?

Tôi đáp, Nakazawa Nim.

Người thiếu niên năm đó chính là Akira.

Tôi mỉm cười. Akira, em cảm thấy bây giờ tốt lắm.

Chúng tôi cùng im lặng. Nhưng lần im lặng này so với những lần trước dường như còn dài hơn rất nhiều. Như là thời gian của cả một đời chỉ để dành cho khoảnh khắc này.

Sau đó, Akira nói.

Nim, trở về.

Xin em, trở về.

Tôi chợt cảm thấy mí mắt hơi nặng, cả người mệt mỏi rã rời. Gói thuốc ngủ liều lớn tích góp nhiều ngày trước đã dùng hết, khiến cơ thể trở nên mềm nhũn. Tôi muốn nói với anh, Akira, em có thể trở về sao ?

Akira à.

Có điều anh không biết. Khi anh đi rồi, ngày nào em cũng ra đứng thật lâu trên sân thượng. Em tưởng mình không muốn nhớ, nhưng thực ra nhớ rất nhiều thứ. Em nhớ da diết cảm giác được anh đưa tay ra xoa xoa hai má, hạ một nụ hôn thật khẽ lên trán, nói, anh yêu em.

Khi em rời khỏi thành phố của chúng ta, trong lòng lần đầu tiên sợ hãi. Em nghĩ rằng, anh đã quên em mất rồi. Thật nhiều năm như vậy, người đi kẻ ở, hoá ra thuỷ chung đau đớn có thể chia đôi thành hai. Anh mang đi một nửa, em giữ lại một nửa. Nhưng phần đó trong em cứ thế được nuôi lớn. Vì đó là bằng chứng duy nhất em sở hữu, nói rằng, mình từng yêu nhau.

Ngày máy bay cất cánh, trong lòng vẫn có mong muốn gặp được anh, nói với anh, em xin lỗi.

Nhưng anh, rốt cuộc không đến.

Bây giờ, anh tới đây đón em trở về, được không ?

Em đã nhìn thấy tử thần rồi.

Em nói dối đấy, em sợ lắm.

Tôi mơ màng tiếp đi.

Em muốn sống.

KẾ HOẠCH TỰ SÁT

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

10. Vĩ Thanh

Tôi chăm chú nhìn người đang nằm trên giường bệnh, cuối cùng không tìm được mà hỏi :

-Vậy tại sao cuối cùng Akira lại tìm được chị ?

Nim cười, trả lời :

-Thực ra không phải hoàn toàn là anh ấy tìm ra tôi. Lúc ấy Akira đang ở Tokyo, tôi ở Osaka. Người phục vụ quán cà phê đó nhận ra tôi nằm gục có điểm bất thường, liền gọi xe cấp cứu. Lúc đó điện thoại của tôi với Akira vẫn chưa ngắt, nên họ thuận tiện liền thông báo cho anh ấy.

-Chuyện của chị thực sự là quá kì lạ. - Tôi thật lòng nói.

-Cảm ơn.

-Thể trạng của chị tốt hơn nhiều rồi, vậy định bao giờ ra viện ?

-Sắp rồi. Hôm nay Akira đến làm thủ tục xuất viện cho tôi.

Đúng lúc ấy cánh cửa mở ra, một chàng trai nhìn có vẻ thành đạt bước vào. Việc đầu tiên anh ta làm là cúi xuống thơm lên trán Nim. Cô cười, nói nhỏ với anh ta điều gì đó. Anh ta lắng nghe, sau đó cũng mỉm cười, quay sang nhìn tôi, gật đầu chào.

Hạnh phúc toả ra trên người họ là thứ ánh sáng khó nắm bắt, khiến người ta cảm thấy mơ hồ.

Anh ta xách đồ của Nim, lại ân cần khoác thêm cho cô chiếc áo khoác. Ngoài cửa có một người mặc vest, đón lấy đồ trên tay anh ta đưa tới. Tôi bình tĩnh, chợt nhớ ra, vội vàng hỏi với theo :

-Cô Nakazawa, cô có đồng ý ký hợp đồng xuất bản với nhà xuất bản chúng tôi không ?

Chàng trai dừng bước, nhần nại chờ đợi. Nim quay lại cười, nói hiền lành :

-Cứ mang hợp đồng tới chỗ tôi, chúng ta sẽ bàn bạc thêm.

Rời khỏi bệnh viện, tôi liền gọi điện cho sếp, nói :

-Khả năng cao là cô Nakazawa sẽ nhận lời đấy ạ.

Sếp ở đầu dây bên kia rõ ràng là vui mừng, cười liên hai tiếng mới nói :

-Tốt quá, vậy là được rồi. Hattori tiên sinh đánh giá rất cao tác phẩm này của Nakazawa.

Tôi chợt nhớ đến người tên Hattori Chitose trong câu chuyện của Nim. Nhưng cuối cùng vẫn là để lại ở trong lòng. Dù sao có một số chuyện người ngoài như tôi chỉ có thể giữ kín, không lấy tư cách gì để tò mò.

Bản thảo vừa được đưa lên diễn đàn văn học mạng, đã có tin tác giả nằm viện vì suýt tử vong, tất nhiên nhà xuất bản tôi làm việc đã có ý muốn xuất bản thì cũng nên đến thăm cô và thuyết phục.

Lời của Nim đăng lên diễn đàn cùng tác phẩm, đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ.

"Tôi chưa hề có ước muốn con chữ của mình có thể khiến cho người đọc khóc.

Tôi chỉ muốn dùng ngôn ngữ của mình, tiếng nói vang vọng sâu thẳm trong lòng của những đón đau, vui sướng, những hoa trái đã kết hay những mầm non đã lụi tàn, dùng ngôn ngữ của mình và ngôn ngữ loài người mà đưa nó thành con chữ.

Những gì tôi đã cảm nhận, tôi muốn những người hiểu tôi, thương tôi biết tới.

Tôi muốn những người cầm cuốn sách của tôi trên tay, cho dù không khóc nhưng cũng cảm thấy trân trọng. Vì nhiều năm sau này, nếu bạn đang cầm thứ này mà lật giở từng trang, cũng chính là bạn đang cầm trên tay một phần cuộc đời của tôi."

...

Tháng hai, "Kế hoạch tự sát" của tác giả Nakazawa Nim xuất bản.

Mở ra trang đầu tiên, không có lời tựa, không có lời giới thiệu, chỉ vón vẹn một dòng chữ in nghiêng ngay ngắn.

"My youth, love and passion, are in your hands now."

"Thời niên thiếu, tình yêu và nhiệt huyết tuổi trẻ của tôi, đang ở trên tay bạn."

KỂ HOẠCH TỰ SÁT

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

11. Chuyện Cũ

Chitose còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Nim. Cô nhỏ và gầy, trốn một góc khuất cầm cuốn sổ vẽ kí họa. Mái tóc ngắn như con trai chải xuống gọn gàng, cũng không che hết đi đôi mắt sáng và sâu thăm thẳm.

Không biết từ bao giờ, anh đã chú ý đến cô. Chitose phát hiện, Nim thường cầm sổ vẽ đến sân bóng rổ mỗi thứ Năm, thỉnh thoảng còn cầm theo máy ảnh. Vừa vận anh cũng đến đây tập bóng đúng thời gian ấy, cho nên có thời gian quan sát cô kĩ hơn.

Anh có cảm giác cô gái này luôn lạnh lẽo như vậy. Mặc dù có lần anh thấy cô đi cùng rất nhiều bạn bè, nhưng trong mắt vẫn là một tầng cô đơn. Như luôn đề phòng mọi thứ, không để cho ai bước vào thế giới của mình.

Lúc đầu cứ tưởng rằng mối quan hệ này chỉ có như vậy, thỉnh thoảng kín đáo quan sát nhau, cũng không có bắt chuyện. Cho đến một ngày Chitose nhìn thấy hai người thiếu niên ấy.

Nim đứng sau một thân cây nhìn hai người con trai ôm nhau. Sân thể dục lúc ấy không có một ai, âm thanh lá rụng xuống nền xi măng cũng như kéo dài ra rất nhiều. Anh đứng ngay sau cô, cách khoảng chục bước chân, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng. Những đường nét gầy nhỏ yếu ớt, chiếc áo sơ mi trắng không thể che hết. Nim trong mắt Chitose lúc ấy, giống như cậu thiếu niên cô gọi là Keita kia, đều cho người ta cảm giác dễ vỡ. Nhưng là, cô thực sự rất mạnh mẽ, còn Keita đó quả thực là nhỏ bé.

Trong đầu anh bỗng có ý nghĩ muốn ôm lấy người gầy yếu trước mặt.

Nim chợt quay lại, còn Chitose vẫn đứng bất động. Cô hơi ngạc nhiên, nhưng liền sau đó hạ mi mắt, lầm lũi bước ngang qua anh.

Đó là lần đầu tiên hai người giáp mặt trực tiếp.

Lần thứ hai là khi cô đến tìm anh để phỏng vấn sau trận bóng rổ giao hữu với trường bạn, nói câu lạc bộ nghệ thuật muốn viết một bài cho tờ báo của trường. Anh không suy nghĩ nhiều liền đồng ý. Cô lấy ra chiếc máy ảnh, theo anh ra sân thể dục chụp ảnh đội bóng, trao đổi vài câu hỏi, lấy một ít thông tin. Trong cả quá trình làm việc, cô rất ít khi nhìn thẳng vào anh, chỉ đơn thuần là chăm chú ghi chép. Chitose cao hơn Nim, khi cô cúi xuống anh có thể nhìn thấy chiếc cổ mảnh dẻ thường chôn sâu trong cổ áo đồng phục luôn kéo cao. Mái tóc nhìn qua rất mềm, có mùi nhàn nhạt toả ra. Rất nhiều năm sau này, anh vẫn nhớ mùi hương ấy.

Lần gặp mặt thứ ba, phải là rất lâu sau, khi câu lạc bộ bóng rổ giao lưu với câu lạc bộ nghệ thuật.

Anh còn nhớ cô là người nói ít nhất, nhưng lại đột nhiên hỏi anh :

-Tiền bối, mẫu người anh thích là người như thế nào ?

Lúc đó anh cảm thấy ngạc nhiên, nghĩ một lúc, lại nhìn cô. Không hiểu sao anh chọn cách nói ngược lại, miêu tả một người hoàn toàn trái ngược với cô :

-Để anh nghĩ... Ừm, tóc dài, dịu dàng, hay cười và nói nhiều. Chắc chỉ có như vậy.

Chitose đã mong chờ một nét không cam lòng trên mặt Nim. Nhưng cuối cùng cô chỉ đáp, à, ra là như vậy sao. Sau đó cũng không hỏi gì thêm. Nói thực, anh cảm thấy hơi hụt hẫng.

Sau đó liên kết giữa hai người như mất hẳn. Anh thử hẹn hò với một cô gái theo miêu tả của mình nói với Nim. Nhưng cũng chỉ kéo dài được một thời gian, anh cảm thấy không ổn. Rõ ràng nghĩ mình thích mẫu con gái dịu dàng như thế, nhưng khi ở bên cô bạn gái đó, nhìn mái tóc dài uốn xoắn kiêu kì của cô, Chitose lại chỉ nhớ đến mái tóc ngắn có vẻ mềm mại của Nim. Anh vẫn chưa được chạm vào.

Nim cũng dần không xuất hiện ở sân bóng. Chitose chỉ nhìn thấy cô cầm chiếc máy ảnh màu hồng phấn đứng ở góc khuất quen thuộc một lần, sau đó, cô không còn đến nữa.

Chitose từng nói vu vơ một câu với người bạn gái lúc đó :

-Em đã bao giờ nghĩ để tóc ngắn sẽ rất đẹp chưa ?

Cô ấy khó hiểu nhìn anh, hỏi lại :

-Anh bảo sao cơ ?

Chitose nói, thôi quên đi, không có gì.

Ít lâu sau, anh và cô gái ấy chia tay.

Việc đầu tiên Chitose nghĩ đến sau cuộc tình chóng vánh ấy là đi tìm Nim. Anh đến lớp cô, nhưng lại gặp Shindo Akira.

Anh biết cậu thiếu niên này. Cậu ta là học sinh cá biệt, giao du với rất nhiều loại người. Lúc anh hỏi về Nim, rõ ràng cảm thấy, ánh mắt Akira nhìn mình có chút không thiện cảm.

Ngày hôm đó, sau khi tan học, anh ở lại trường rất muộn vì phải làm một số việc của lớp. Khi dắt xe ra cổng, liền thấy Akira đứng ngay đó, như đã chờ rất lâu. Có linh cảm người cậu ta chờ là mình, anh dừng lại. Quá nhiên, Akira nói :

-Chuyện của Nim, từ bỏ đi.

Anh hỏi lại, vì sao chứ ?

Cậu ta nói, anh không có cô ấy vẫn có thể sống tốt, làm đội trưởng đội bóng rổ giỏi giang. Còn tôi không có cô ấy, liền không có gì cả.

Chính lời nói không hề hung hăng mà mang theo bóng dáng chút cầu xin của Akira năm đó đã khiến anh phải lùi bước.

Vẻ bình đạm trong mắt Akira sao lại giống vẻ bình đạm trong mắt Nim đến vậy. Chitose nghĩ. Hai người họ cùng trong một thế giới mà những người như anh, sẽ không bao giờ đủ cô đơn để bước vào.

Thích cô thì sao. Tình cảm mới nảy nở này đâu thể so với tình cảm của Akira.

Sau khi ra trường, anh dồn sức cho việc học kinh doanh để tiếp quản chuỗi nhà hàng của gia đình. Chitose nghĩ, anh và người kia, có lẽ đời này không còn cơ hội gặp lại.

Đại học năm cuối, anh gặp Akira trong buổi vinh danh các sinh viên xuất sắc. Cậu ta bây giờ là người đứng đầu của khoa quản trị kinh doanh, nhìn chững chạc và trưởng thành hơn rất nhiều. Dấu vết của cậu học sinh cá biệt năm nào bị xoá sạch như chưa từng tồn tại. Khi kết thúc buổi lễ, Akira và anh chạm mặt nhau ở hành lang. Cậu ta đơn giản là bình đạm cười. Chitose định chào hỏi, nhưng không hiểu sao, câu đầu tiên nói ra lại là, Nim bây giờ thế nào.

Akira nói, cô ấy đi rồi. Nhưng sẽ trở về thôi.

Giọng nói không chút tuyệt vọng hay lúng túng, đó là sự tin tưởng và khẳng định tuyệt đối.

Anh biết, mình vĩnh viễn không có cơ hội nào.

Nhưng sáu năm sau, trong chuyến đi khảo sát một nhà hàng ở Okinawa, anh nhận được một bức thư.

Trong phong bì có một tờ giấy gấp gọn gàng, kèm theo bức ảnh chụp đã hơi cũ. Trong ảnh là anh của nhiều năm về trước, tràn đầy nhiệt huyết.

Thời khắc mở ra nhìn thấy tấm ảnh ấy, tay anh liền có chút run rẩy. Chitose tỉ mỉ vuốt phẳng nếp gấp của tờ giấy, bắt đầu đọc.

"Chitose,

Em không biết anh còn nhớ em không, dù sao cũng đã qua rất nhiều năm.

Nhưng em chuẩn bị phải thực hiện một hành trình, mà có lẽ sẽ không thể trở lại. Em muốn nói với anh lời nói năm ấy vẫn chưa có cơ hội nói ra.

Em, Nakazawa Nim của năm mười sáu tuổi, đã từng thích anh, Hattori Chitose năm mười bảy tuổi.

Thích rất nhiều.

Chitose, anh biết không, dù tình cảm này vĩnh viễn không được tiếp nhận, thế nhưng em vẫn mãi nguyện, vì có thể nói cho anh biết.

Anh là ánh sáng rạng rỡ nhất trong tuổi thanh xuân của em.

Nhưng ngày đó và bây giờ, em cũng không còn cảm thấy hối tiếc nữa. Nếu năm ấy em thổ lộ với anh, em sẽ bỏ lỡ một người vô cùng quan trọng. Xem ra, tất cả đều đã được sắp xếp.

Chitose, anh có tin vào định mệnh không ?

Em thì có. Năm đó, em bỏ lỡ anh, nhưng gặp được cậu ấy. Em không có gì để hối hận.

Cảm ơn, Chitose.

Tạm biệt.

Nim."

Khi vừa đọc xong lá thư, anh vội kéo người phục vụ nọ lại, gấp gáp hỏi, người đưa thứ này, bây giờ đang ở đâu ?

Nhưng cô đã rời đi, không thể tìm thấy nữa.

Một tháng sau, anh tình cờ nhìn thấy một tác phẩm mới hiện lên trang đầu của diễn đàn văn học mạng. Cái tên tác giả khiến anh như nín thở.

Nakazawa Nim.

Đây là tác phẩm của cô.

Anh dành một đêm để đọc hết những gì cô viết. Đầu lọc thuốc đã chất đầy trong gạt tàn bên cạnh. Sau khi kết thúc, cảm thấy má hơi lạnh, đưa tay sờ lên, hoá ra là rơi nước mắt.

Không ngờ anh lại khóc.

Chitose gọi điện cho một nhà xuất bản quen biết, chào hỏi vài câu, sau đó vào vấn đề :

-Ngài đã đọc tác phẩm mới của tác giả Nakazawa Nim trên diễn đàn văn học chưa ? Tôi nghĩ tác phẩm này rất giá trị.

Rất giá trị. Đó là tuổi thanh xuân và tình yêu của cô.

Sau ngày sách của cô xuất bản không lâu, Chitose đứng một góc khuất nhìn cô kí tặng cho độc giả. Dường như quay lại nhiều năm trước, bọn họ như vậy, một người đứng trong góc khuất, nhìn người còn lại rạng rỡ như ánh dương.

Chỉ là qua mười năm, họ đã đổi vị trí. Lần này là, anh đứng tại vị trí cô từng quan sát anh, để quan sát cô.

Anh không còn là cậu thiếu niên phóng khoáng năm đó.

Cô cũng không còn là cô bé luôn ngồi tại một góc lặng lẽ quan sát anh.

Lúc nhìn thấy Akira đến cạnh cô, Chitose liền dứt khoát quay lưng bước đi. Khoé miệng vẽ một nụ cười nhẹ nhõm.

"Tạm biệt, tuổi thanh xuân của tôi."

KẾ HOẠCH TỰ SÁT

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

12. Akira

Tôi đứng tại văn phòng làm việc ở tầng ba mươi, lặng lẽ nhìn Tokyo bên dưới đang lên đèn. Ngón tay tôi miết nhẹ lên cửa kính, vẫn chăm chú lắng nghe Nim nói ở phía bên kia. Cô ấy đang nói về lần đầu tiên khi chúng tôi gặp nhau.

Tôi chưa từng nghĩ, Nim còn nhớ ngày hôm ấy.

...

Tôi gọi là Shindo Akira.

Trước năm mười sáu tuổi, tôi là một kẻ hư hỏng. Nhuộm tóc, hút thuốc, đánh nhau... chưa việc gì chưa từng thử qua. Tôi chỉ muốn gây sự chú ý với một ông bố lúc nào cũng tất bật với công việc và một bà mẹ sống cả đời với nỗi ám ảnh về những vụ ngoại tình của chồng. Đáng tiếc, dù tôi có cố gắng huỷ hoại bản thân thế nào, cũng chẳng ai quan tâm.

Mọi chuyện cứ xoay vòng hàng ngày, như một giai điệu nhàm chán của đĩa nhạc rè. Quá tẻ nhạt, tôi cũng chẳng buồn nghe, lo lắng, hay làm phiền cái giai điệu êm đềm mà họ tấu lên nữa. Một mình trong căn hộ lớn, tiền bạc được chu cấp đầy đủ, cái tôi cần làm chỉ có duy nhất một việc, tiêu tiền.

Tôi không khóc, cũng chẳng nghĩ ra được lí do gì để khóc. Tôi từng tức giận, to tiếng với bố mẹ, nhưng đó cũng là chuyện rất lâu về trước. Tôi bắt đầu qua lại với đám yakuza, quên luôn vị trí của mình và lí do vì sao bố lại đào tạo tôi khắt khe từ thuở bé. Tôi trốn tiết, gây gỗ, đánh nhau.

Ngày bố đột nhiên về thăm căn hộ của tôi, tôi đã biết ông mang đến tin tức không mấy vui vẻ. Tại nhà hàng đồ Nhật, ông cười và nắm tay người phụ nữ trước mặt tôi. Còn người ấy hiền lành nói, Akira, sau này nhờ cháu giúp đỡ nhé.

Tôi định hỏi, còn mẹ thì sao ? Nhưng thay vào đó, tôi chỉ cười, đáp, vâng.

Chẳng còn tiếng vỡ nào nữa. Những gì có thể vỡ được trong lòng tôi chắc đã vỡ hết rồi. Tôi cố lắng tai, nhưng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào của chính mình. Đứng lên, tôi nói, con ra ngoài một chút.

Đi ra bãi đỗ xe, tôi nhìn chăm chăm vào chiếc xe mà bố đã từng đưa đón tôi và mẹ trước kia, đột nhiên có ý nghĩ muốn nó biến mất. Tôi nhìn xung quanh, cuối cùng cúi xuống nhặt một hòn đá, ra sức đập vào cửa kính xe. Xung quanh tĩnh lặng. Âm thanh duy nhất vang lên là tiếng thủy tinh vỡ nát. Tôi không mất trí, tôi rất tỉnh táo, nhưng tôi không nghĩ mình sẽ dừng lại như thế. Tôi chỉ buông hòn đá xuống khi tay đã chảy máu và người thấm mệt. Tôi chẳng cảm thấy đau đớn nữa, cũng không biết nên quay vào với bàn tay bị thương như thế nào. Tôi khẽ thở dài. Và rồi Nim đến.

Tôi đã rất ngạc nhiên khi cô ấy đưa cho tôi chiếc khăn tay; khi ấy chúng tôi thậm chí còn không quen nhau. Nhưng lúc cô nói, lần sau đập vụn đá ra, từ xa ném tới mới không bị thương; thì tôi liền không còn cảm thấy xa lạ.

Lời nói như khuyến nhủ, lại như khuyến khích, không cấm đoán, bài xích. Quan trọng là không sợ hãi. Tôi mỉm cười, hỏi, tên cậu là gì ?

Nakazawa Nim.

Khi biết Nim học cùng trường với mình, tôi rất muốn gặp cô một lần nữa. Người này hiểu vết thương của tôi; tôi cũng muốn chạm vào nỗi đau của cô ấy.

Tôi có cảm giác, Nim sẽ làm âm thanh trong lòng tôi trở lại.

Nim tận hưởng nỗi đau của bản thân rất lạ, nhiều lúc tôi cũng không hiểu. Dường như cô luôn cố trốn tránh điều gì đó. Mãi sau này, tôi mới nhận ra, Nim trốn tránh hạnh phúc.

Tối tôi đuổi theo cô ấy từ quán karaoke, khoảng khắc Nim nói, quên mất, cậu tên là gì thế ? Tôi liền nghe thấy âm thanh của mình.

Nhưng âm thanh đó là âm thanh của sự đổ vỡ. Đau đớn, bàng hoàng. Tôi cố gắng lắng nghe, nhưng không xác định được là nơi nào. Tôi hỏi Nim, trong lòng tớ có tiếng vỡ, cậu có biết là ở đâu không ?

Tôi đứng dưới nhà Nim liên tiếp bốn đêm, nhưng không lần nào cô mở cửa sổ. Tôi có cảm giác, Nim biết là tôi ở đó, chỉ là không mở.

Tôi chuyển trường, bắt đầu vụng dậy bản thân. Tôi phải trở thành một người xuất sắc, sau đó, nếu chúng tôi gặp lại, tôi có thể tự tin nói chuyện cùng Nim với tư cách một người trưởng thành thành đạt.

Khi Chitose hỏi tôi, Nim thế nào ? Tôi đã không do dự mà đáp, cô ấy đi rồi. Nhưng sẽ trở về thôi.

Chuyện của chúng tôi vẫn chưa kết thúc mà.

Tôi gặp lại Nim ở một siêu thị thuộc vào hệ thống bán hàng của mình. Mười năm trước hay mười năm sau, chỉ cần nhìn thấy, tôi có thể dễ dàng nhận ra, đó là Nakazawa Nim. Nhưng cô vẫn y như hồi đó, không nhận ra tôi.

Tôi đã nghĩ, hãy bắt đầu lại từ đầu. Nhưng Yukiko xuất hiện. Lòng kiêu hãnh của Nim quá lớn, tôi biết thế, nên cũng không giữ lại. Khi Nim chuẩn bị rời đi, tôi nghe thấy âm thanh đổ vỡ một lần nữa vang lên. Tôi hỏi.

Nim à, yêu anh không được sao ?

Cô vẫn chỉ cười.

Khi Nim gọi điện hỏi tôi, trước đây chúng ta có từng quen nhau không ? Tôi bất ngờ đến mức không thốt nổi lời. Cô hỏi tôi, anh muốn em phải làm sao đây ?

Làm sao ? Tôi chỉ mong Nim có thể yêu tôi.

Tôi vẫn nhớ, vào một ngày, chúng tôi đi bộ trên con đường nhỏ rải đá, hơi gồ lên. Năng chiếu qua kẽ lá, cắt mặt đất thành nhiều mảnh; quả thông màu nâu rụng lạng lế. Có hương thơm của gỗ và nhựa cây. Nim cầm tay tôi áp lên má cô ấy cùng một chỗ, nghiêng đầu nói.

Có lẽ em yêu anh.

Tôi chưa thể hiểu hết, "yêu" đối với Nim là như thế nào, chỉ cười nói, vậy sao.

Có lẽ chúng tôi đều quá kiêu hãnh. Nim đã gọi điện cho tôi, nhắc lại nhiều lần, em yêu anh. Nhưng tôi không đáp lại. Tôi không biết Nim sẽ trông chờ tôi đáp lại thế nào. Tôi chỉ là không biết nói ra sao.

Đã từng có một thời, tôi coi việc yêu Nim hiển nhiên như hít thở và quan trọng hơn cả máu thịt. Nhưng tôi vẫn có kiêu hãnh của mình. Bức tường đó dựng lên quá dày. Mười năm sau dày hơn mười năm trước, không tìm ra lối vượt.

Hôm nay, Nim gọi điện cho tôi. Cô hỏi tôi, anh có còn yêu em như Akira mười sáu tuổi yêu Nim mười sáu tuổi hay không ?

Tôi nhìn xuống đường phố bên dưới, cảm nhận được cả sự ồn ào và xô bồ của nó. Thế nhưng lòng tôi lúc này rất tĩnh lặng. Tôi đáp.

Vẫn.

Lúc Nim hỏi tôi, em nên chết như thế nào ? Tôi liền sợ hãi.

Lúc Nim nói với tôi, em còn có thể trở về sao ? Tôi muốn đến ngay nơi Nim đang đứng, đồng dạc trả lời, có thể.

Bên kia đột nhiên im lặng. Tim tôi đập nhanh. Tôi gọi, Nim, Nim.

Một lúc sau, có người cầm máy lên, gấp gáp thông báo :

-Anh là người quen của cô gái này ? Xin mau tới bệnh viện trung ương Tokyo. Chúng tôi cũng đang chuẩn bị đưa cô ấy đến đó...

Tôi không muốn mình là một kẻ si tình, mà thực ra tôi cũng đâu có phải. Tôi chỉ muốn yêu Nim, đơn giản như vậy.

Lúc chờ bên ngoài phòng cấp cứu, tôi nghe thấy tiếng vỡ trong lòng càng lúc càng nhiều. Tôi phát hiện ra, chúng đều xuất phát từ trái tim. Tôi khuy xuống, nắm chặt tay áo, ngăn cho mình khỏi run rẩy.

Cá gì là tốt, cái gì là tốt.

Anh chỉ cần có em.

...

May mà định mệnh không một lần nữa tách chúng tôi ra. Qua hôm sau, tôi đứng trước phòng hồi sức Nim nằm, đẩy cửa bước vào. Nim đang đọc sách, nghe tiếng đẩy cửa, em ngẩng đầu lên, mỉm cười :

-Chào anh, Akira. Hôm nay trời đẹp nhỉ ?

Table of Contents

Mục lục

1. Bước Đi

2. Tiếp Xúc

3. Chang

4. Izumi Và Keita

5. Giao Mùa

6. Kế Hoạch Tự Sát

7. Trở Về Hà Nội

8. Niên Thiếu

9. Trở Về

10. Vĩ Thanh

11. Chuyện Cũ

12. Akira